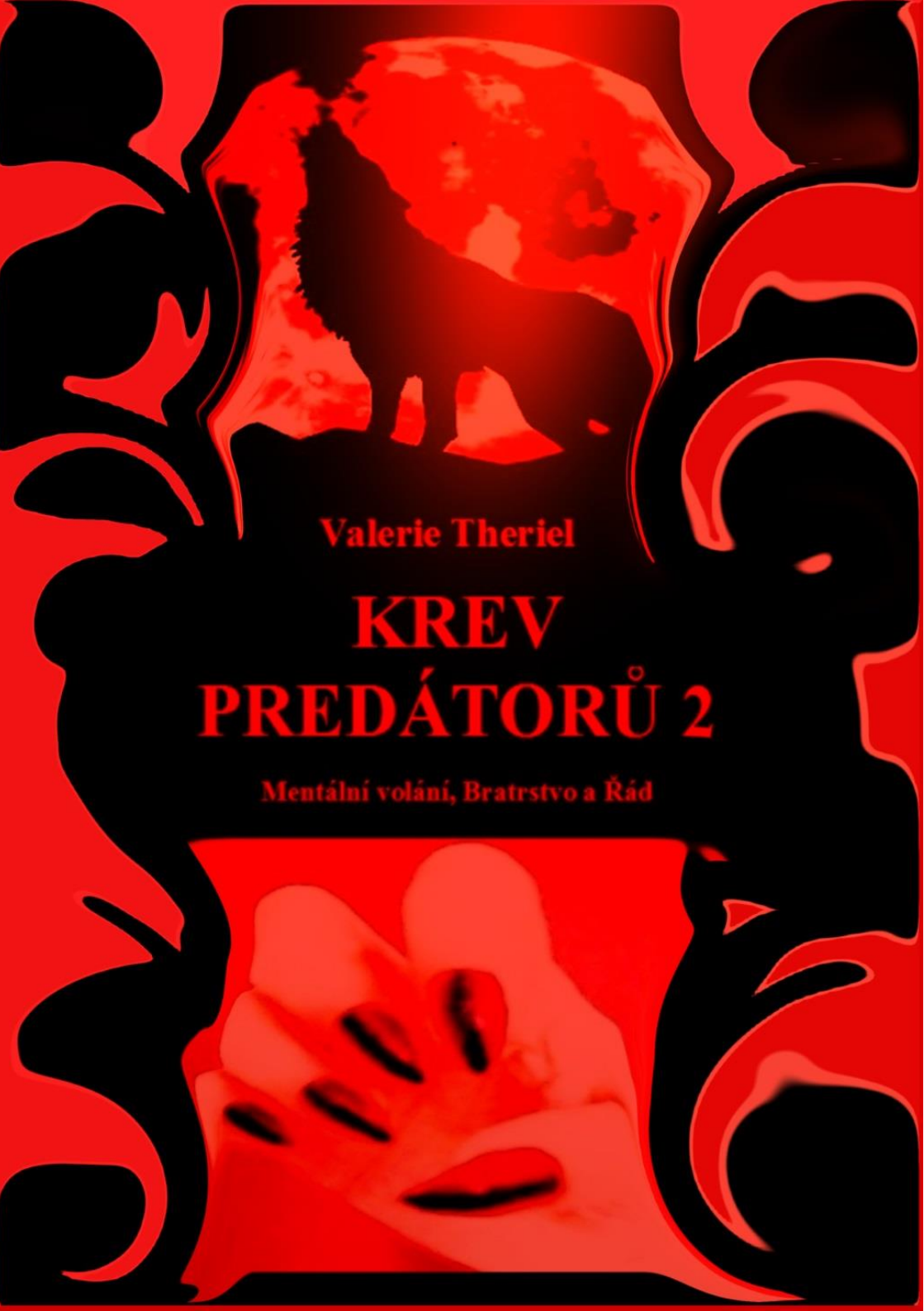
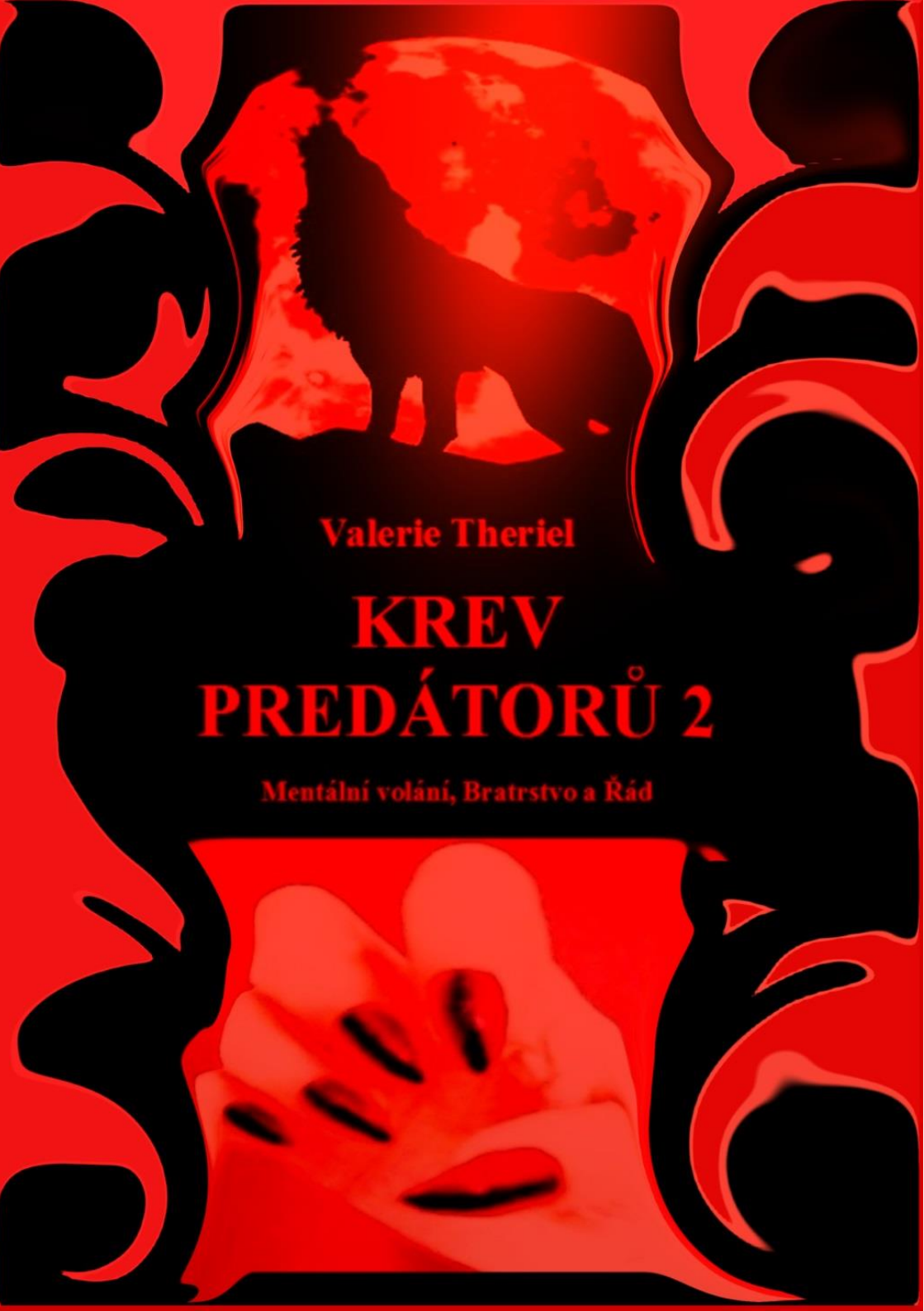

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 2

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

Valerie Thieriel

KREV PREDÁTORŮ

2

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

Copyright

Autorka: Valerie Theriel

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-645-0 (ePub)

978-80-7512-646-7 (mobipocket)

978-80-7512-647-4 (pdf)

Motto:

„Vlci zůstanou vlky, byť v rouše beránčím.“

1. kapitola – Sdílená bolest

Bolesti už začínaly být nesnesitelné, ale Raisin se snažila být statečná a splnit úkol. Při kontrakcích myslela na to, že musí dát svému muži dědice, na kterého čekala celá jeho rodina po léta. Poslední dobou si užila své. Dávali jí najevo, že je neschopná, ale od té doby, co otěhotněla, byli na ni něžní jako holubičky. Asi si mysleli, že okamžitě zapomene na jejich ústrky. Ona ale nezapomínala. Ted' to však nebylo důležité. Dítě bude stejně její. Hrozně se na ně už těšila. Doktoři a sestry se kolem ní sbíhali, porod vrcholil.

„Ted' silně zatlačte, paní Beltramová," slyšela říkat doktora.

Sebrala poslední zbytky sil a tlačila. Pak nastalo hluboké ticho, do kterého nějaká sestra vykřikla, s řinčením upustila na zem kovovou misku, odpotácela se do rohu a zvracela. Raisin pohlédla na doktora, který vykulil oči a zbledl. Díval se na něco ve svých rukou. Zahlédla šedavou pupeční šňůru.

„Co se děje, pane doktore? Už je po všem?" zeptala se ho.

Usoudila tak podle bolestí, jejichž obtěžující návaly ustaly. Ale on jí nedokázal hned odpovědět. Třesoucíma se rukama přestříhl pupeční šňůru a do vozíku vedle porodního stolu, kde Raisin ležela, položil něco, co zabalil do narychlo přinesené pleny.

Když se na to Raisin podívala, opravdu to bylo – něco. Zřejmě jenom stěží by to kdokoliv přirovnal k novorozenci. Jedno oko to mělo znetvořené, na hlavě jen jakési roztroušené chumáče chlupů, ruce a nohy každou jinak dlouhou, prsty mnohde úplně chyběly a kůže měla rudou barvu, jako po spálení. Ústa a nos se sbíhaly v jednu zející díru jako po rozštěpu patra a uši to mělo špičaté jako zvíře.

Chvíli se to ani nehýbalo, zatímco se na to Raisin nevěřícně dívala, ale pak to k její hrůze otevřelo to méně postižené oko a tou zející dírou to vydalo nervy drásající zvuk, což měl být zřejmě pláč.

„Myslela jsem, že je to mrtvé?“ poznamenala jedna z přítomných sester a odváděla onu kolegyni, které se udělalo nevoľno.

Když doktor viděl, že se to hýbe, srdnatě se sklonil a poslouchal tlukot srdce. Zatvářil se znepokojeně. Raisin byla ztuhlá šokem

„Pane doktore, tohle jsem opravdu porodila?“ ptala se tiše.

„Bohužel ano, paní Beltramová. Ale podle všeho to dítě zřejmě nebude žít dlouho. Jeho srdce a plíce jsou nedovyvinuté. Je zázrak, že vůbec ještě žije, ve stavu, v jakém... Sama vidíte," odpověděl jí doktor a zatvářil se účastně.

Raisin cítila, jak jí prudce buší srdce a krev se jí valí do hlavy. Od konečků prstů na nohou až po hlavu cítila odpor k tomu tvorů vedle sebe. Ale pak to stvoření zavrňelo, otočilo to k ní trochu hlavu a podívalo se na ni. A její pocity se změnily v hlubokou lítost a žal.

V tom jeho pohledu byla výčitka a utrpení. Raisin se přemohla a chytila to stvoření za jediný prst jeho znetvořené ruky. Jeho oko se opět zavřelo a ono znehybnělo. Doktor se k němu znova sklonil se stetoskopem, aby poté vzhlédl a zavrtěl hlavou. Raisin pochopila, pustila ruku dítěte, zaklonila hlavu, nadechla se a vložila všechnu svou duševní bolest do nelidského výkřiku.

Alexandra se probudila a prudce se posadila.

„To byl ale strašný sen!“ pomyslela si.

Okamžitě podvědomě zašátrala vedle sebe, ale pak si uvědomila, že je v pokoji sama a vzpomněla si, že je Tristan ve městě, aby vyřídil nějakou záležitost ohledně úpravy interiéru hradu, kterou plánovali.

Pocítila osamělost, ostatně jako pokaždé, když byli třeba jen na pár hodin odloučení. A navíc, i jejich dcera Amber odjela, a to dokonce až do Států, kde kdysi oba žili.

Alexandra neměla dobré pocity, když v celém hradě necítila přítomnost jiné osoby jejich druhu, přestože věděla, že se Tristan před svým odjezdem jako vždy postaral o její bezpečí. V oknech měli mříže, které se daly uzamknout – to kvůli případnému útoku čistokrevných upírů, kteří uměli létat – a okolo hradu byla hromada strážných. Mimoto byla jeho masivní brána zamčená a dovnitř se nikdo bez pozvání nedostal.

Ale to teď Alexandru příliš neuklidnilo. Myslela na ten sen – tu hrůznou noční můru, z které se právě celá v šoku probudila. Zdálo se jí o nějaké ženě, co porodila znetvořené dítě, které po chvíli zemřelo. Cítila její bolest tak zřetelně, jako by to byla ona sama,

nebo někdo blízký. S hrůzou si uvědomila, že ta žena dokonce vypadala jako ona. Ta podoba byla neuvěřitelná a děsila ji.

Nakonec se Alexandra vyřítla z postele a zapnula počítač, aby se pokusila spojit s ochráncem jejich rodu ve Státech, otcem Carminim, který po smrti jejího přítele, otce Birda, převzal vedení společnosti mnichů, nazvané Řád. Ti jí kdysi pomáhali při ochraně dospívajícího Tristana a nyní měli bdít nad Amber, která trvala na tom, že chce poznat svět. Chtěla vědět, jestli už dcera dorazila a je v pořádku.

Rozladěně shledala, že kněz nebere telefon. Nechala mu vzkaz, aby jí zavolal. Pak šla znova spát, ale už neusnula. Stále cítila bolest té ženy a toužila po tom, nějak ji utěšit.

V sousedství neklidné kněžny Alexandry – na hradě rodu Dragonianů – se ve své ložnici probudil pohledný tmavovlasý muž. Při tom sebou tak prudce trhl, že pouhým pohybem shodil z postele jakousi ženu, která ležela vedle něj a láskyplně ho pozorovala, jak spí. Musel mít velikou sílu, jak už prozrazovala jeho svalnatá postava.

Vstal, aniž si ženy, která při svém pádu vykřikla a následně si třela loket, všiml. Postavil se k oknu, kde za závěsy zářilo sluneční světlo. Bezpečně za nimi ukrytý přemýšlel o tom, co ho právě probudilo. Nějaké duševní spojení s nesmírně trpící osobou. Něco podobného ještě nikdy předtím nezažil. Tvář té ženy, jejíž výkřik plný bolesti ho vytrhl ze spánku, se mu nesmazatelně vryla do paměti.

Žena, kterou srazil z lůžka, se k němu postavila a mazlivým hlasem pronesla: „Je vám něco, kníže? Pomůžu vám, můj pane. Vraťte se na lože a nasyťte se, prosím.“

Muž, kterým nebyl nikdo jiný než kníže Dragonian, se k ní otočil a popuzeně zavrčel: „Ty jsi ještě tady? Myslel jsem, že už jsi dávno odešla domů za svým snoubencem. Copak tě nepoučili, že poté, co já se nasytím, tu nemáš co pohledávat? Nestojím o to, abys tu byla, když já spím, rozumíš? Už nikdy to nedělej! Jinak pocítíš můj hněv.“

Dívka vykoktala omluvu a strachy pobledlá spěšně odběhla. Všichni v okolí si mysleli, že má tento kníže spoustu lidských milenek, ale to, co s nimi dělal, nemělo s tímto nic společného. Potřeboval pouze jejich krev, kterou se sytil, protože jako čistokrevný upír jinou potravu přijímat nemohl. A když se pak tyto dívky provdaly, jejich manželé překvapeně zjišťovali pravdu o netknutém panenství svých žen.

Jemu bylo úplně jedno, co si kdo myslí o tom, čím krvi dává přednost, či co s kým dělá. Vdané ženy pak už nechával na pokoji. Možná i proto, že v koutku duše obdivoval ony lidské páry. Často je pozoroval, jak se spolu procházejí, povídají si a smějí se, mají děti... A přemýšlel o tom, proč se nemůže k nikomu duševně připojovat. Vlastně důvod znal, avšak stále doufal, že konečně pomine. To se ale nestalo. A nyní ho náhle probudil ten hrozný sen a on cítil v duši zoufalství a bezmoc té ženy, které by tak rád pomohl. Jako by ho k tomu něco podvědomě nutilo.

Vzpomněl si na jistý upíří manželský pár, který měl to štěstí, že spolu už devatenáct let žil v lásce a harmonii na sousedním území. S hrůzou si totiž uvědomil, že se ta žena ze snu podobala Alexandře. Tu mu náhle svítlo, kdo to je. Vzpomněl si na jednu

událost, která se stala, když byl malý, a toto s ní souviselo. Co se týkalo té ženy, byl si její totožností nyní již zcela jistý.

Zauvažoval nad tím, co bude dělat, protože mu bylo jasné, že se něco děje, a považoval za nutné o tom kněžnu informovat. Potíž byla v tom, že jejich rody byly v podstatě znepřátelené. Jeho otec se kdysi s otcem knížete Tristana pustil do křížku kvůli území a musel to vzdát. Teď byl ale pryč a jeho syn se pevně rozhodl, že i přes nepřátelství musí svěřit, co zažil, kněžně Alexandře.

Také mu na mysli vytanula jiná, ne zase tak dávná událost, po které spolu jejich rody uzavřeli jakýsi pakt o neútočení, ale rozhodně se nijak nespřátelili. Kněžna Alexandra mu tehdy dala jasně najevo, že se od nich má držet dál. I přesto měl o rodu Albacetraniánů poměrně přesný přehled, a to nejenom díky svému dobrému upířímu zraku, jelikož byl čistokrevný, ale i díky klevetivému služebnictvu.

Kromě toho byli někteří jeho sluhové a služky přímo v příbuzenských vztazích s těmi jeho sousedy. Proto věděl o všem, co se šustlo na jejich hradě, a tím pádem i o Tristanově a Amberině nepřítomnosti. Tato situace mu však nyní jenom nahrála, poněvadž s těmi dvěma mluvit nepotřeboval. Záležitost, kterou on hodlal vyřešit, se týkala pouze kněžny Alexandry. Doufal, že ho kněžna vyslechne, pomůže mu pochopit tento sen, a on jí bude moci podat pomocnou ruku tak, jak po tom už odedávna toužil. A nejen to.

Chtěl opět vidět zblízka Alexandru, což se mu za ta dlouhá léta ani jednou nepodařilo. Ženu, o níž kdysi usiloval a neuspěl. Hlavně však cítil nutnost zjistit, co se to vlastně děje. Kníže Dragonian se nakonec rozhodl, usedl za psací stůl, chopil se pera, papíru a erbovního prstenu se svým rodovým znakem. Napsal nějaký

dopis, zapečetil jej a zavolał si jednu ze služebných, o které věděl, že její matka slouží dlouhá léta u Albacetráničů a je důvěrníci kněžny Alexandry.

Dívka před knížetem předstoupila se zvědavostí, ale i strachem, a on jí – dost neochotně, protože byla přece jenom pouhý člověk, kterému tak důležitý úkol nepříslušel, obvykle to zařizoval speciální posel – předal onen list a nařídil jí, aby ho beze svědků předala své matce, která ho má doručit paní kněžně. K tomu přidal ještě výhrůžku ve smyslu toho, co se jí stane, když o tom někde něco špitne. Ohledně doručení tohoto dopisu však neměl kníže jiné volby a napsat kněžně Alexandře v této situaci prostě musel.

Jeho gentlemanské chování, a také úcta k ženě, jíž psal, mu nedovolily, aby se vznesl a bez pozvání přistál na okně její ložnice, i když by to bezpochyby dokázal udělat tak, aby ho strážé nezahledly. Nemínil kněžnu vyděsit a zavdat jí příčinu k tomu, aby na něj poslala svého manžela, kterého se sice nebál, ale zabít ho také nehodlal, aby jí nezpůsobil žal. Dobře věděl o tom, že ho i po dlouhých letech velmi miluje. Respektoval také, co jí kdysi slíbil, a tak se teď usadil v křesle u okna a zadumaně čekal na západ slunce a její odpověď.

Když se Raisin probudila, nejdříve si nevzpomněla, co se stalo. Potom spatřila skoro prázdnou kapačku, vedoucí k její ruce životadárný roztok. Uvědomila si, kde je, a následně i proč tam je. Byla už sice omytá a v čisté košili, ale celé tělo ji bolelo a duše ještě více.

„Porodila jsem zřůdu!“ říkala si zděšeně.

S hrůzou si vzpomněla na manžela, na jeho i svou rodinu. Věděla, že od nich soucit čekat nemůže. Nikdy nemohla – natolik je znala. Zbývalo jen čekat na jejich příchod a připravit se na reakce.

Později toho dne, přesněji v návštěvních hodinách, uslyšela na chodbě nějaké rozčilené hlasy, aby k ní do pokoje posléze vtrhl její manžel a jeho rodiče, doktor, její rodiče a mladší bratr Chip.

Její manžel Roger Beltram byl o deset let starší než ona, měl vodnaté modré oči a řídnuoucí světlé vlasy. Popravdě, jejich sňatek byl domluvený. Z toho, co kdysi slyšela, pochopila, že rod Stevensů a Beltramů jsou v nějakém zvláštním svazku, který vznikl již před lety. A když Beltramovi hledali nevěstu pro jejich syna, pohrozili Stevensovi své dceři Raisin, že ji vyženou z domu bez jediného centu v kapse, pokud si Rogera Beltrama nevezme.

Jelikož byla Raisin odjakživa uzlíček nervů, deptaný na duši jejich nelaskavou a přísnou výchovou, řekla si, že ji určitě nic horšího čekat nemůže a souhlasila. V tom se však šeredně spletla. Manželství s Rogerem bylo hrozné. Chtěl stále jen syna a vyčítal jí, když mu ho nedala. Jinak nenechal na pokoji jedinou sukni a jeho avantýry plnily stránky bulvárních plátek. A teď, když už si Raisin myslela, že bude mít konečně pokoj a trochu štěstí, stala se tato strašná věc.

„Nesmí se to nikdo dovědět! Tohle by zničilo mou kariéru! Všechn personál, který u toho byl, musí ihned podepsat prohlášení o mlčenlivosti, jinak se budu soudit!“ vytrhl Raisin z přemýšlení ječivý hlas jejího manžela.

„Ale co pohřeb vašeho dítěte? Musíte ho přece dát pohřbít!“ namítl ten lékař, který pomáhal Raisin při porodu.

Beltram rozčileně reagoval: „Vy tomu říkáte dítě? Vždyť se to ani nepodobá člověku! Klidně to někam vyhod'te, třeba kam dáváte použité jehly.“

Raisin z něho zabylo zle a odhodlala se k ráznému prohlášení: „To teda ne! Moje dítě nikdo do odpadků vyhazovat nebude!“

Všichni příbuzní se na ni okamžitě podívali a zpražili ji nenávistnými pohledy. Kromě Chipa, který se na sestru soucitně díval.

Její matka k ní přišla a ostře jí řekla: „Tobě nestačí, jak jsi nás všechny porodem té zrůdy zostudila? Ty tomu zmetkovi ještě chceš dát naše jméno? Ale to ti nedovolíme! Vydědíme tě. Stejně nejsi naše vlastní dcera. Adoptovali jsme tě a je to vidět. Kdo ví, jaká zrůda porodila tebe, když ty nejsi schopná porodit normální dítě!“

Raisin vždycky cítila, že jí rodiče dávají méně lásky, než by mohli a hlavně měli. Zvláště poté, co se jim narodil Chip. Ale o adopci až doposud nevěděla. Zůstala na matku zírat s otevřenými ústy.

Její manžel tomu nasadil korunu slovy: „A já hned zítra zažádám o rozvod!“

Všichni se poté otočili a odcházeli pryč, nevšímajíc si ohromného doktora, který takovou scénu nečekal. Zůstal tam pouze on a Chip.

Lékař se po chvíli probral z ohromení a nevěřicně pronesl: „Teda, tohle jsem ještě neviděl. Místo, aby vás litovali a podpořili...“

„Z toho si nic nedělejte, pane doktore! Byli takoví vždycky. A budu jen ráda, že se konečně zbavím toho proutníka Rogera. Aspoň vím, proč na mě jsou takoví. Nemám a nikdy jsem neměla u nikoho z nich podporu. A víte, co? Ať táhnou k čertu!“ vzchopila se náhle Raisin.

Tu se ozval Chip: „Co se mě týče, jsi pořád moje sestra. Když budeš něco potřebovat, pomůžu ti.“

Raisin se na něj usmála, ale i on se pak omluvil a odešel, aby rodiče nezuřili.

Doktor se ještě zeptal, jestli něco nepotřebuje, a na odchodu dodal: „Nebojte se, tělíčko vašeho dítěte nevyhodíme. Zavolám kněze a ten už najde nějaké řešení. Pošlu ho pak také za vámi a vy mu sdělíte svá přání ohledně této věci.“

„Ale já nejsem věřící, pane doktore. Dokonce mi z kostelů odjakživa naskakuje husí kůže. Ani nevím proč," oponovala mu Raisin.

„To nevádí. Víím, že u něj stejně najdete pochopení," usmál se konejšivě lékař a odešel.

Po jeho odchodu si Raisin chtěla poplakat, ale tíha v jejím srdci byla tak velká, že jí slzy odmítaly téci. Cítila se strašně osamělá a její duše přímo volala po soucitu. Tak zavřela oči a vysílala do světa alespoň neslyšnou prosbu o pomoc.

„Jsem tak zoufalá a strašně trpím! Přijďte mi někdo na pomoc, prosím!" byly její myšlenky.

Neměla tušení, že na druhém konci světa někdo její volání skutečně vnímá.

Děsivé stvoření s rudýma očima, jež ze sebe dostalo neslyšné zavrčení: „Tvá smečka tě slyší a již brzy přijde na pomoc, holčičko. Já už se o to postarám. Je čas.“

Kněžna Alexandra seděla za dlouhým stolem ve velké místnosti a jedla. Spíše se tedy dloubala v jídle a duchem byla zcela nepřítomna. Pozorovala nádherný západ slunce a myslela na ten hrozný sen, který ji předčasně vzbudil a uvrhl ji do hlubin duševní trýzně, která byla tím horší, že její milovaný manžel nebyl zrovna s ní. Kdyby byl Tristan doma, okamžitě by se mu svěřila a on by jí pomohl se z toho dostat. Mohla se s ním sice telefonicky spojit, ale to nebylo úplně ono. A ona ho kromě toho nechtěla rozptylovat a přesvědčovat k tomu, aby všeho nechal a vrátil se domů, jakkoli jí bylo mizerně.

A mělo být hůře. Už před chvílí Alexandra zpozorovala jistou mladou dívku, služebnou na hradě knížete Dragoniana, jak prošla místností do kuchyně a kývla jí na pozdrav, přičemž na ni vrhla podivný pohled, který u ní dříve nezaznamenala. A to ji dobře znala. Vždyť její matka, Hanna, byla Ambeřinou chůvou a doposud u nich pracovala. Alexandra jí naprosto důvěřovala a ona ji nikdy nezklamala.

Výraz Hanniny dcery ji nesmírně zaujal, ale pak ho pustila z hlavy. Po chvíli se však objevila samotná Hanna, která se tvářila ještě podivněji. Byla smrtelně bledá a blížila se ke své paní s neobyčejně vážným výrazem ve tváři.

„Špatně jste spala, paní kněžno? Chybí vám kníže, že ano?“ poznamenala na úvod.

Alexandra pouze přikývla a tázavě se na služebnou zadívala. Ta rozpačitě přešlapovala z nohy na nohu a jednu ruku měla za zády.

„Stalo se něco, Hanno? Řekni mi to! Přece víš, že se mě nemusíš bát. Už jsem ti někdy ublížila? Neseš mi nějakou zprávu, že ano? Něco hrozného?“ zeptala se jí zaujatě její paní.

Hanna si uvědomila, že Alexandra zcela přesně odhadla její současné pocity. Kněžna sice nebyla čistokrevná a neuměla myšlenky lidí ovládat, ani číst doslova, ale i tak toho dost poznala. Zvláště, když byl člověk rozrušený, což Hanna nepochybně byla. Dokonce ani nebyla schopna Alexandře odpovědět, pouze s dramatickým výrazem natáhla dopředu ruku a ona v ní spatřila nějaký dopis. Knížecí dopis, jak bylo patrné na první pohled.

Když ho pak služka položila na stůl před svou paní, Alexandra identifikovala pečeť, která tam byla vytlačená. Nevěřila svým očím, protože tohle se už devatenáct let nestalo. Dopis od knížete Dragoniana. Navíc přímo pro ni. Bylo to velmi podivné, ale skutečné, i když by raději doufala v opak. Zatmělo se jí před očima a chvějícíma se rukama rozlomila pečeť.

„Drahá kněžno Alexandro! Důležité okolnosti mě nutí k tomu, požádat vás o schůzku v jisté dost naléhavé záležitosti. Jelikož vím, že se asi stěží vydáte na mé území, navrhuji, abyste mi umožnila vás navštívit na vašem hradě. Přijdu v míru a neozbrojen, takže se z mé strany nemusíte obávat žádného úskoku. Také bych si dovolil požádat o utajení této záležitosti před vaším i mým služebnictvem. Svou odpověď nechejte doručit stejnou cestou, kterou přišel můj list. Uvítal bych, kdybyste tak učinila neprodleně, jelikož tato záležitost nesnese odkladu. S hlubokou úctou, kníže Alterius Dragonian," přečetla si v něm.

Alexandra se snažila přijít na to, co od ní může chtít, a obrátila se na Hannu, které samozřejmě nesdělila obsah listu, jakkoli byla její důvěrníci. Neslušelo se, aby kněžna probírala záležitosti upírů s lidmi, a nyní se jí do toho ostatně ani nechtělo.

„Myslíš, že kníže Dragonian ví o Tristanově momentální nepřítomnosti zde?“ zeptala se jí přesto zamyšleně.

Hanna jenom pokrčila rameny, načež poznamenala: „Je toho málo, o čem kníže Dragonian neví. Ani bych se nedivila, kdyby vám zrovna koukal těma svýma rudýma očima přímo do talíře, paní kněžno. Víte přece, že oni na rozdíl od vás vidí i potmě.“

Alexandra vstala a s tím dopisem v ruce jí oznámila: „Počkej tady. Přinesu odpověď, kterou mu necháš doručit po své dceři.“

Poté se upírka zavřela v ložnici, kde knížeti napsala odpověď, která obsahovala souhlas se schůzkou a také slib jejího utajení před služebnictvem. Schůzka se měla konat v její ložnici za půl hodiny od chvíle doručení této odpovědi jejímu odesilateli.

Ihned nato Alexandra mlčky podala dopis s erbem, ale bez pečeti, jelikož erbovní prsten měl Tristan, Hanně. Ignorovala její zvědavé pohledy a vrátila se do ložnice, kde se zamkla a dávala do pořádku svůj vzhled, poněvadž se chtěla cítit co nejvíce sebejistě. To jí vždycky pomáhalo.

Sice byla v pokušení navrženou schůzku odmítnout, ale nemohla si to dovolit. Nechtěla totiž Dragoniana rozhněvat, na což měl v duchu jejich dávné úmluvy o neutralitě plné právo. Dobře věděla, že ji její svéhlavá dcera Amber přes všechny dobře míněné rady už dávno porušila, a ona sama se divila tomu, že je jejich soused nenapadl. Takže i když byl Tristan pryč, neriskovala Alexandra hněv tak mocného čistokrevného knížete a raději se

spoléhala na to, že jí neublíží a na svou výmluvnost. V duchu spílala své dceři za její neposlušnost a modlila se, aby svého silného souseda nějak zvládla.

Kníže Dragonian už netrpělivě bubnoval svými prsty na okenní parapet, když se konečně objevila dívka s odpovědí od Alexandry. Celá udýchaná mu předala dopis a s otevřenými ústy civěla na to, jak ho kníže nedočkavě otevírá. Byla tak strašně zvědavá, že ji musel poslat pryč silou vůle, jinak by tam drze zůstala. I tak ho pozorovala klíčovou dírkou a spatřila, jak si list přečetl a pak ho k jejímu údivu okamžitě spálil. Poté se vydal do své ložnice, odkud se po chvíli opět vynořil a ona si všimla, že se převlékl do svých nejlepších šatů. Hned nato vylétl oknem do nočního ticha a nevzal si s sebou meč, což ji udivilo snad nejvíce.

Ubohrou dívku přímo svrběl jazyk tím, co by tak ráda někomu svěřila, ale věděla, že by za to zaplatila životem, kdyby se Dragonian dozvěděl, že někomu vyzvonila, jak se celý naparáděný žene na schůzku s manželkou svého souseda, který je momentálně mimo svůj hrad.

Ani zvědavost její matky, Alexandřiny služky Hanny, neměla být patřičně ukojena. Pronásledovala svou paní – která se objevila pobledlá, avšak nádherně upravená, ve dveřích své knížecí ložnice – zoufalými pohledy, ale nic se od ní nedozvěděla.

Vyzvídat taky nemohla. Věděla, že to osobě jejího postavení nepřísluší, a i když na ni byla upíří kněžna hodná, nebylo radno ji rozhněvat. Hanna už ji totiž vzteklou viděla a moc dobře si to pamatovala. To bylo toho dne, kdy přistihla jednu mladou služku při tom, jak se snaží svádět knížete Tristana.

Ten na to sice nijak nereagoval, jelikož dívku přímo odmítl a poslal ji hned pryč, zato Alexandra se za ní vyřítla ve své upíří podobě a nemilosrdně se s ní vypořádala. Už samotný její vzhled budil hrůzu, a to, co s tou nebožačkou udělala, Hannou otrásl. Sám Tristan ji musel přemlouvat, aby ji nezabila a přestala ji děsit svými výhrůžkami.

Od té doby byl klid. Některé služby sice po knížeti stále pokukovaly, ale u toho po oné hrozně příhodě také zůstalo. I tak bylo zvláštní, že si kníže Tristan nikdy nenašel nějakou konkubínu a miloval pouze jedinou ženu, protože to vůbec nebylo obvyklé. Jiní urození upíři měli celé harémy a mnohým ženám i upírkám by nebylo proti mysli stát se konkubínou mocného knížete Albacetrániana.

Kníže totiž nejen, že vypadal stále na osmnáct a byl velmi hezký a svalnatý, ale byl také proslulý svou mužností – soudě dle klepů jeho služebnictva. Mezi upíry bylo navíc zvykem nosit na těle viditelné známky svých podivných hrátek, a tak jejich ženy a zvláště konkubíny hrdě odhalovaly pokousané šíje, ramena a jiné části těla.

Alexandra sice nebyla zrovna zvrhlá, ale usoudila, že Tristanově pověsti prospěje, když tak učiní rovněž, ačkoli na tom netrval. Ona tím však demonstrovala něco jiného. Ukazovala jiným ženám, že o ni má její manžel stále zájem a o ně tudíž nestojí, kdyby je snad napadlo s ní o něj soutěžit.

Takže mezi místními ženami panovalo všeobecné zklamání z toho, že ji ještě nezavrhl nebo nepřibral ke svým hrátkám jinou, protože byl mezi upíry se smíšenou krví ten nejmocnější a nejsilnější. Přesněji byl vlastně jediný upír se smíšenou krví v

takovém významném postavení, a to už od doby, kdy se před lety objevil v této zemi.

Také jedním z nejbohatších, přestože bylo známo, že většinu svého jmění zdědil a šly i jakési zvěsti o tom, že z toho velký podíl uchvátila jeho žena. Ale takové řeči ona pokaždé popírala a jiné ženy to rozhodně nezajímalo, protože pro ně byl přitažlivý tak, jako tak. Slídily však za ním pořád marně.

Na tohle teď myslela mladá služebná Dragoniana. Tušila, že by informaci o tajné schůzce svého pána se ženou, na jejímž místě se viděla polovina upírek v zemi, velmi výhodně prodala kterékoliv z nich. Ale to nemohla, poněvadž s jejím upířím pánem nebyly vůbec žádné žerty. Tak se ve svém pokoji trásla potlačovanou chutí na klepy, zatímco se u Albacetranianů kněžna Alexandra vážně podívala na její matku a přikázala jí, aby ji v následujících chvílích nikdo nerušil v její ložnici a všichni se drželi dále od této místnosti, ať se děje cokoliv.

Pak se tam opět zavřela a Hanna se vydala vyřídit její příkazy, přičemž se celá trásla zvědavostí stejně jako její dcera. A nejenom jí. Rovněž nevolí, neboť knížete Dragoniana obzvláště nesnášela. Její dcera si od ní před časem vyslechla svoje, když zamířila do služby zrovna k němu i přesto, že s tím její matka nesouhlasila. Avšak úchvatný vzhled čistokrevného knížete zmohl mladou dívku natolik, že si nemohla pomoci, jakkoli nepříjemný tento upír byl.

Kněžna Alexandra za sebou zamkla dveře a přešla k zamřížovanému oknu, jehož mříž naopak odemkla a otevřela okno dokořán, aby se posléze usadila na manželskou postel a snažila se potlačit chvění svých rukou. Seděla tam potmě a čekala.

V tu samou dobu postával na letišti v jednom městě ve Státech u terminálů stárnoucí muž, oblečený do kněžské sutany. Nervózně se rozhlížel kolem sebe svýma stále výraznýma tmavýma očima. Vlasy měl sice poměrně prošedivělé, poněvadž se mu už přiblížila padesátka, ale vysokou postavu měl stále udržovanou a držel se zpříma.

Amber ho spatřila ve stejném okamžiku jako on ji. Také samozřejmě vycítila jeho přítomnost, protože byl stejně jako ona – navzdory svému kněžství – upír se smíšenou krví. A dávno to o sobě věděl. Pouze stále žil jako kněz. Takže, i kdyby se s Amber navzájem neznali z videohovorů, poznali by se nyní stejně.

Navíc, on jako by v ní spatřil její rodiče, poněvadž Amber zdédila Tristanův pohledný obličej a její tělo bylo zase dokonalou kopií těla její matky – kněžny Alexandry. Vzpomínka na ni otce Carminiho zabořila. To když si promítl jisté ráno v Las Vegas a s tím spojený dávný incident. Potlačil to a vyšel Amber vstříc.

„Strýčku Vito!“ zvolala Amber poté, co se spolu oba nenápadně zkontaktovali očima.

Přiběhla až k němu a objala ho, což byl předem domluvený signál. Bratrstvo by mohlo číhat i tady, takže mínili být opatrní a předstírat příbuzenský vztah s knězem byla ta nejlepší volba pro bezpečí mladé upírky.

Když se otec Vito Carmini dozvěděl, že se Amber Albacetrarianová chystá do Států, krve by se v něm nedořezal. Otevřeně vyjádřil své mínění, ale bylo to stejné jako hrách na stěnu házet.

Alexandra s ním sice souhlasila, Tristan se k tomu nevyjádřil, ale Amber byla jako on – skála, se kterou nic nepohne. I teď si dost

sebejistě razila cestu mezi lidmi a jemu se orosilo čelo hrůzou a očekáváním problémů.

Celý její postoj doslova křičel: „Jsem mocná upírka, dávejte si na mě pozor!“

Tušil malér. Amber mu po nástupu do taxíku podala svůj padělaný pas a on do něj nakoukl.

„Amber Duková?“ četl nevěřicně.

„Nemohla jsem si pomoci,“ přikývla s úsměvem.

„To musel Tristan dost zuřit, že sis zvolila příjmení po bratrově přezdínce, ne?“ opáčil kněz, ale ona jen pokrčila rameny.

Pomyslel si, že Alexandra zjevně poněkud nezvládla výchovu své dcery, která měla i Tristanovu povahu. Anebo to bylo jenom Amberino zdravé sebevědomí dítěte, které vyrůstalo v trochu divném, ale velmi láskyplném prostředí, a bylo silnou osobností. Věděl, že Alexandra a její dcera si velmi rozumí – ostatně i s Tristanem byli stále jako milenci – takže se vlastně Amber vyvinula tak jak měla. Bude si jen muset zvyknout na to, že se mu po dlouhých letech klidu vracejí do života jiní upíři.

To ještě nevěděl, co ho čeká doma. Ubytoval Amber na jednu noc u sebe a dal jí zvláštní pokoj. Bylo to dohodnuté z důvodu toho, aby se u něj mohla spojit s Alexandrou, která si vždycky dělala o svou dceru hrozné starosti. Také už tam našel od ní vzkaz. A hned vzápětí po příchodu domů, zatímco si Amber šla vybalit své věci, ozval se telefon znova. Nebyli to však žádní upíři ze vzdálené východní Evropy.

Byl to doktor z místní nemocnice. Trochu se spolu znali už z dřívějšíka. Otec Carmini tam chodíval utěšovat rodičky, když se náhodou stalo, že se jim narodilo mrtvé dítě. Pomáhal jim zařizovat věci, spojené s pozůstalostí, a tak podobně. I nyní mu lékař sděloval smutnou zprávu. Zároveň však dodal, že tentokrát je to jiné.

„To dítě se narodilo tak hrůzně znetvořené, že jsem to nikdy neviděl. Ukážu ti ho, leží zatím v márnici. Manžel té ženy je nějaké velké zvíře a pěkný hajzl. Představ si, že mi řekl, ať tu zrůdu vyhodím. A on i celá ta jejich slavná rodinka – ani jeden, kromě mladého kluka, jejího bratra – pro ni neměl ani slůvko účasti. Jako by byla jen kus nepovedeného nábytku. Rodiče jí dokonce řekli, že se to stalo proto, že není jejich vlastní, ale adoptovaná – věřil bys tomu? Snobi!“ ulevoval si lékař při rozhovoru s přítelem knězem.

Ten mu nakonec slíbil, že se v nemocnici ihned ukáže. Potom řekl Amber, aby se cítila jako doma, a omluvil se jí, že musí někam zajít. Ta jen mávla rukou, protože si potřebovala odpočinout, a tak otec Carmini odešel.

Byl už večer a Raisin pozorovala oknem třpytící se hvězdy. Uklidnění jí to ale nepřinášelo. Přemýšlela o tom, co bude dále s jejím životem. Připadal jí tak prázdný a nesmyslný!

Vtom uslyšela zaklepání na dveře a uviděla někoho vejít do svého pokoje. Neznámý člověk rozsvítil světlo a ona si zakryla obličej paží, aby ochránila oči před prudkou září žárovek.

Když ji po chvíli sundala, spatřila před sebou stát postaršího muže v kněžské sutaně. Když uviděl její obličej, na okamžik se zatvářil překvapeně, ihned poté ale nasadil kamenný výraz.

Přišel k ní blíže a hlubokým hlasem, který se hodil k jeho majestátně vysoké postavě, řekl: „Jsem otec Carmini, paní. Slyšel jsem o vaší hrozně ztrátě a přišel jsem vás utěšit v bolestné chvíli. Prý si také přejete pro své děťátko zařídit pohřeb?“

Podali si ruce a on usedl na židli u jejího lůžka.

„Cokoli mi tu řeknete, zůstane jen mezi námi. Jistě znáte zpovědní tajemství, přestože vím, že nejste věřící. To nevadí. Svěřte se mi s čímkoli, vypovídejte se ze své bolesti. Uvidíte, že se vám uleví," dodal ještě, když se neměla k řeči.

„Nevím, čím mám vlastně začít. A proč by to vlastně mělo někoho zajímat? Nikdy jsem nebyla důležitá. Naši zpočátku nemohli mít děti, tak mě adoptovali. A řekli mi to až teď, i když jsem to celou dobu tušila. Víte, otče, já mám tu hroznou schopnost, že umím vyčíst z tváří lidí, co si myslí, a tak jsem poznala z toho, jak se na mě naši dívají, že mě nemají rádi. Zvlášť po tom, co se narodil Chip, jejich vlastní syn. Je sice fajn, vlastně on jediný není proti mně, ale je to ještě skoro chlapec a má dost starostí se svou pubertou. A naši jsou posedlí jenom svými penězi a mocí, spojením s mým mocným manželem, kterému mě v podstatě prodali. Byla jsem v mládí poněkud divoká a oni mi pořád nadávali. Pak mi pohrozili, že mě vydedí, když si Rogera Beltrama nevezmu. Bylo mi to jedno, hlavně když se dostanu z domu. Stejně jsem nikdy nikoho nemilovala. Pouze jsem muže využívala k tomu jednomu účelu. Kvůli vám to raději nebudu rozvádět. Ale ten chudák se sotva na něco zmohl. Asi jsem ho dost nepřitahovala. Zato si užíval s kdekjakou servírkou, či sekretářkou, a na mejdanech prý proháněl i místní šťetky. Fakt skvělý manžel. Je sice slavný senátor, ale jinak obyčejná bačkora. Není na něm nic mužného nebo imponujícího. Ale já si taky nepřipadám moc žensky, zvláště

ted'. Jeho rodiče i naši mi dávali pěkné kapky, když jsem nemohla otěhotnět, a ted', když jsem porodila tu zrůdu... Asi jsem opravdu špatná a je to ve mně," pronesla dlouhou řeč Raisin.

Otec Carmini naslouchal a přemýšlel. Než zašel k ní, navštívil už onoho lékaře a ten mu v márnici ukázal mrtvolku jejího novorozeněte. Také už viděl její záznamy, obsahující i její datum narození. Musel si na to sednout, protože mu to souhlasilo s jistou letitou událostí. Průšvih se blížil mílovými kroky a mračna se stahovala nad jeho hlavou.

Mezitím Raisin pokračovala: „Cítím se tak osamělá! Stále musím myslet na toho ubohého tvorečka a je mi hrozně.“

Při jejích slovech jej opět zamrazilo a pohled na její obličej už dále snášet nemohl. Připomínal mu totiž jinou tvář – tak bolestně známou...

Pronesl k ní slova útěchy, ale nechtěl ji v jejím stavu děsit tím, co si právě uvědomil. Stačilo, že tím byl pěkně vyděšený on sám. Rozloučil se s ní a spěšně odešel domů.

2. kapitola – Šokující zjištění

Kníže Dragonian byl gentleman a jako takový vždy plnil dohody. Proto se Alexandra nedivila tomu, že přesně půl hodiny poté, co mu byla doručena její odpověď na jeho dopis, vycítila přítomnost jiného upíra a spatřila něčí siluetu. Snažila se potlačit strach a neustále si připomínala, že už jí jednou neublížil, a to v situaci, kdy byla ještě bezbrannější. Uvědomovala si ale, že tenkrát byl i přes svou sílu teprve dospívající chlapec, kdežto nyní už byl dávno mužem. A navíc byl pořád nejsilnějším čistokrevným upírem v zemi.

Alexandra měla dobrý přehled o každém v okolí, a to prostřednictvím různých špehů mezi jejich vlastním služebnictvem a také oněm příbuzenským vztahům, kterým se nedalo mezi lidmi uniknout. A lidé jí donášeli vcelku dost ochotně, poněvadž jim vždycky dobře zaplatila. Také proto, že ona i její manžel, jakkoli silný a tvrdý kníže byl, jednali se svými sluhy a služkami na rozdíl od mnohých jiných upírů, slušně a s respektem. Proto měli mnoho sluhů, kteří se před nimi jenom netrásli strachy, ale pracovali pro ně se skutečnou oddaností. Nyní se však musela spolehnout sama na sebe.

Když ohromný stín s rudýma očima přistál na okně její ložnice a seskočil z něj dolů na podlahu, prošla kolem něj k oknu, které

zavřela, zatáhla závěsy a ihned se přesunula na druhou stranu pokoje, kde nahmatala vypínač a rozsvítila světlo.

Poté, co se v oslepujícím světle sama rozkoukala, pronesla k muži u okna: „Kníže Dragoniane, vítejte v domě Tristana Albacetrániana. Co tak naléhavého vás k nám přivádí, že jste nucen tuto záležitost řešit s pouhou manželkou knížete?“

Při tom si ho důkladně prohlédla, poněvadž ho za ta léta spatřila vždy pouze z povzdálí. I když se totiž někdy stalo, že navštívila nějakou společenskou akci, na které byl i on, všichni věděli, jaká je mezi jejich rody situace, a nikdo se je nesnažil zatáhnout do konverzace nebo třeba tance. Byly určité zvyklosti, které respektovali všichni. Navíc se mu vyhýbala i záměrně z určitých důvodů. A jelikož neviděla tak dobře jako čistokrevní, tak měla šanci až teď.

Všimla si, že jeho rysy zmužněly, ale samozřejmě už dávno nestárnul, takže i tak vypadal mladě a velmi dobře. Kníže Dragonian byl vysoký, urostlý, a jeho obličej doslova vyzařoval hrdost a sílu. Mimoto už přiměl nejednu ženu k tomu, aby se mu snažila projevít svou přízeň, i když o to nestál. Počínaje jeho služkami, až po čistokrevné upírky. Zvláště ty stály o jeho přízeň a hrdě by její znaky nosily na svém těle.

Bylo všeobecně známou skutečností, že mu mnohé z nich nabízely všechno možné – od svých těl až po sňatek. Lákaly ho na rodový majetek, svou krásu, titul – ale všechno bylo marné. Z nějakého důvodu se ženám vyhýbal, a jeho nedostupnost ještě zvyšovala jejich snažení. Vlastně na tom byli s knížetem Tristanem stejně, až na to, že jako svobodný byl Alterius Dragonian více pronásledovaný těmi ženami, jež odradilo pomyšlení na hrozící hněv kněžny Alexandry.

Také on si konečně mohl po létech prohlédnout kněžnu Alexandru z větší blízkosti, než obvykle. Bylo totiž nemožné, aby na ni na oněch společenských akcích nějak civěl. Kdyby si toho Tristan všiml, bylo by zle, což několikrát viděl.

S několika takovými čumily, kteří zavadili upřeným pohledem a někdy také i nevhodným slovem o jeho ženu, si kníže Albacetrarian ihned poradil. Jeho zájem o manželku přetrvával a stejně jako ona jeho, i on ji sledoval ostrřížím zrakem, a běda jinému muži, který by o ni projevil zájem.

Kníže Dragonian zjistil, že Alexandra vypadá stejně mladě jako kdysi, a navíc lépe, než tehdy před lety. Byla pořád tak neuvěřitelně krásná a přitažlivá. Evidentně jí manželství s Tristanem svědčilo – jak si Dragonian s trochou nevole pomyslel, když ji nyní opět spatřil. Musel se ovládnout, aby na ni upřeně nezíral, i když by to po těch letech zřejmě pochopila. Alexandra prostě vypadala úchvatně se svou hřívou tmavých vlasů, nádherným, pečlivě upraveným obličejem, a vysokou, štíhlou postavou ženských tvarů.

Kněžna byla oblečená do šatů s odhalenými rameny a pažemi, které její tělo halily jako druhá kůže, a na sobě měla řadu zářících šperků v čele s mohutným snubním prstenem. Z celého jejího zjevu vyzařovala ženskost a svůdnost. Prostě se za ta léta fyzicky vůbec nijak nezměnila, což ho velmi zasáhlo a vrátilo v čase do doby, kdy o ni on sám tak zoufale usiloval. Musel se násilím vzchopit a ovládnout své pocity, aby mohl klidně mluvit o tom, co ho tak potrápilo, a soustředit se na řešení oné snové záhady.

Kníže Dragonian poznal, že ona sama je poněkud pobledlá a zjevně poněkud nervózní, i když se to snaží potlačit. Samozřejmě chápal proč. Nebylo pro ni lehké ho přijmout a musela mít strach.

Také si už povšiml výrazných znaků přízně jejího manžela, které v oněch šatech stavěla na odiv, a pochopil, že se tím snaží získat sebejistotu. Každopádně, jeho to dost znejistilo, a připomnělo mu to jeho nevydařený a zákeřný pokus o to, aby její manželství s Tristanem ztroskotalo. Nemluvě o jeho snaze získat ji poté pomocí nabídky ohromného majetku, na kterou ale její manžel nijak nadšeně nereagoval a odmítl ji.

A záchraně jejího života na hřbitově, za kterou mu místo poděkování vynadala, a dala mu jasně najevo, že se rozhodně nemíní stát jeho ženou. Sice byl už tehdy postrachem celé země kvůli své síle, avšak ji přesto nerozhodil. Neochvějně stála na svém a dokonce si tenkrát troufla i na to, aby mu vyhrožovala! Tohle musel i přes nepříjemnost celé situace čistokrevný upír obdivovat stejně, jako její úchvatnou krásu.

Po chvíli mlčení, které následovalo po jejím přivítání, se konečně ozval i on těmito slovy: „Rád vás opět vidím, kněžno Alexandro. Je to už dávno, ale vaše краса je zjevně mimo dosah času. Také není nutné, abyste snižovala své postavení v tomto domě. Je mi dostatečně známo, že jste svému choti rovná a o všem rozhodujete s ním, takže nevidím důvod, proč se na vás neobrátit ve věci, která mě znepokojuje. Týká se vaší dcery.“

Tu mu Alexandra mlčky pokynula, aby se posadil do křesla, a s obavami v hlase vážně prohlásila: „Než něco řeknete, ráda bych vám sdělila, že jsem Amber varovala, aby vás neprovokovala. Ale má dcera je stejná jako můj manžel v jejím věku. On tehdy také neudělal jednu jedinou věc dle mého přání a svou tvrdohlavostí přivedl nejednoho člověka až na práh nervového zhroucení. Možná jsem měla zasáhnout a požádat vás o shovívavost v dopise, ale nechtěla jsem vás ještě více rozzuřit. Mimoto, můj manžel neví

o tom, že naše dcera napadá vaše sluhy, saje jim krev a vysílá k vám výhrůžky. Neřekla jsem mu to kvůli obavám z vašeho možného souboje. Máte plné právo se hněvat, kníže, ale doufám, že když je moje dcera mimo tuto zemi, a to na dlouhou dobu, spokojíte se nyní s mou osobní omluvou a ujištěním, že až se vrátí, pokusím se jí domluvit. Snad se za dobu své nepřítomnosti zde Amber konečně trochu zklidní a přestane s provokacemi. Přijměte rovněž mé poděkování za to, že jste zachoval chladnou hlavu a nenapadl ji. Pochopte, že ona je velmi mladá a divoká. Potřebuje se vybouřit a já – ačkoli mě ty její výstřelky mnohdy děsí, protože se o ni pak musím bát – jí to hodlám přes všechno dopřát. Nakonec je to pouhá žena a nemíní s vámi bojovat o vaše území. Kdyby to nebyla dcera, ale syn, nikdy bych nedovolila, aby takto riskoval. Ihned bych o tom informovala knížete.“

Na konci její dlouhé řeči postřehl Dragonian v jejím hlase lítost a vzpomněl si na uštěpačné poznámky některých žen, které ji za zády pomlouvaly za to, že svému manželovi neporodila syna. Byly to ty, které marně toužily po Tristanově přízni. Už mnohokrát zaslechl jejich řeči o tom, že by si měl její manžel najít novou ženu, která by toho byla schopna – čímž samozřejmě myslely především na sebe.

Dragonian dobře věděl, že Tristana to v nejmenším netrápí, protože kdyby ano, jejich služebnictvo by už o tom dávno čile klevetilo. A mluvilo se pouze o tom, jak kníže miluje svou dceru a je na ni nesmírně hrdý. Bylo mu však jasné, že Alexandra se tím aspoň trochu zabývá.

Nyní s obavami očekávala, jak Dragonian zareaguje na její slova, a on ji nehodlal napínat, takže jí sdělil: „O této záležitosti s vámi hovořit nechci. Chápu, že se vaše dcera potřebuje vybouřit

a nehodlám kvůli tomu bojovat. Není to nijak důležité, takže to prostě přehlížím. Nemusíte se obávat, kněžno Alexandro, že bych ve zlém vztáhl ruku na vaši dceru. O tom vás ujišťuji. Už kdysi jsem vám přece řekl, že bych Amber nikdy neublížil, a mé slovo platí. Kvůli tomu jsem nepřišel.“

Alexandra se nad tím zamyslela, ale shledala, že to nechápe, a vyjádřila svůj údiv slovy: „Ale my jsme přece tedy stanovili jasná pravidla a naše dcera je porušila. Tak proč jste na to nereagoval? Přiznám se, že tomu nerozumím. Jsme nepřátelé a...”

Dragonian ji mávnutím ruky netrpělivě přerušil a namítl: „Ne, to vy mě pokládáte za nepřítele, avšak zcela bezdůvodně. Přišel jsem zde jako přítel a ta záležitost je nesmírně důležitá, jak už jsem vám dal najevo ve svém dopise.“

„Ale proč právě teď, když má dcera odjela a můj manžel je také pryč? Co je tak důvěrného, že to nemá vědět Tristan?“ podivila se opět Alexandra, načež ji něco napadlo.

„Vy se asi obáváte, že by nějak divně reagoval, že? Začínám tušit, proč jste přišel, a přiznám se, že jsem na rozpacích. Jenom mě to udivuje, protože vím, že co se týče projevů přízně, Amber vždycky používá lidské muže. A když odjížděla, neměla znaky ničí upírů přízně. Nechápu, proč se mi nesvěřila? Už vím – zná můj názor na čistokrevné upíry. Proto se zřejmě obává toho, sdělit mi to osobně, přestože mi jinak zcela důvěřuje. Tak poslala vás. To mě ale nutí vyjádřit svůj názor na tento svazek, čímž nemyslím, že vám budu v něčem bránit, přesto však... Sice by z vás byl dobrý přátelský spojenec, ale jste si jistý, že se k sobě vy dva hodíte? Nebylo by pro vás lepší, najít si sobě rovnou ženu, kníže Dragoniane? Také čistokrevnou?“ vyslovila svou domněnku.

Kníže Dragonian byl nejdříve překvapen, ale pak se usmál a opáčil: „Špatně jste to pochopila, kněžno Alexandro. Nehodlám se oženit s Amber, i když je to krásná dívka. Zřejmě bychom se k sobě skutečně nehodili a o znaky mé přízně neprojevila zájem. Pouze o krev mých sluhů a jejich přízeň. Ujišťuji vás, že jsem ji nenapadl i s ohledem na to, že také dávám přednost klidu, a jedna dospívající dívka mě jakoukoli provokací nepřiměje k tomu, abych proti ní pozvedl zbraň. Nejsem tady kvůli Amber.“

Alexandra se náhle v šoku zvedla a odstoupila od něj. Pak uchopila dýku, která ležela na stole, a stála s ní v napřažené ruce, celá roztřesená.

„Co je tohle za podlý úskok, kníže? Proč jste sem přišel, navíc v Tristanově nepřítomnosti? Řekl jste mi, že chcete mluvit o mé dceři, a teď zase tvrdíte, že ne. O co vám jde, kníže Dragoniane? Myslela jsem, že jste čestný muž, ale pokud se takto snažíte nějakým podvodem získat majetek mého manžela, vězte, že se mnou nebudete mít tak snadnou práci. Nejsem taková chudinka, za jakou mě pokládáte. Už kdysi jsem vás varovala," vybuchla vztekle.

Dragonian klidně vstal, přišel až k ní a neohroženě stál přímo před ostrím její dýky.

„Uklidněte se, kněžno Alexandro. Nehodlám vás tu nijak přelstívat. Ale ta záležitost se opravdu netýká vašeho manžela. Pouze vás," oznámil jí vážně.

Alexandra ztuhla ještě více a přímo na něj zavrčela: „Vím, že jste neobyčejně silný, ale já vás pořežu, poškrábu a pokoušu, když budu muset. Mimoto, stejně nepožijete dlouho, pokud hodláte

udělat to, co si myslím. Nepodvolím se! Už jen to slovo je mi odporné, čistokrevný kníže.“

Kníže zavrtěl hlavou, zhluboka si povzdechl a pak vážně pronesl: „Chci mluvit o snu, který se mi zdál.“

Potom jí ho vyprávěl a Alexandře mimovolně klesla ruka s dýkou.

„Měla jsem ten samý sen! Noční můru, ze které mě probudil šok. Bolest a bezmoc té ženy byla hrozná. Jako bych ji s ní nějak sdílela! Navíc mi připadala povědomá. Zajímalo by mě, co to znamenalo? Byla to skutečnost, nebo snad varování do budoucnosti? Také to, co s tím máte společného vy. Víte, kdo ta žena je? Znáte ji?“ vyhrkla poté šokovaně.

V rozrušení Alexandra vždy hodně mluvila a nyní jí bylo dost zle u srdce. Měla špatné tušení. Čekala, co jí čistokrevný upír odpoví, a chvěla se strachy.

Dragonian se opět zatvářil překvapeně a odpověděl: „No jistě, vy ne? Nepoznáváte tu tvář? Díky podobě s vámi jsem ji poznal, ale i tak vím, kdo to je. Měla byste ji kontaktovat a zjistit, co se vlastně stalo a jestli je v pořádku. Chápu, že jste ji zřejmě ukryla před Tristanem, aby ji nezabil. Proto jsem o ní nikdy neslyšel od služebných, které se někdy baví i o věcech, do kterých jim nic není. Ale Tristana jste přece také kdysi ukrývala, tak proč ne ji? Z toho důvodu jsem přišel teď, když váš manžel není doma. Neví o ní, že?“

Její zlé tušení pronikavě zesílilo a k němu se přidal i pocit zmatku. Alexandra na něj v šoku zírala.

„O kom by neměl vědět? Co to povídáte, kníže? Proč bych měla kontaktovat tu ženu, když ji ani neznám? Měla bych ji znát?“ dostala ze sebe pracně.

To zase udivilo jeho. Nakonec ji vzal za ochromené ruce a odvedl ji do křesla, aby se posadila, protože pochopil, že se tady děje něco podivného. Potom vzal druhé křeslo a přitáhl si ho naproti ní.

Uchopil její štíhlé ruce do svých dlaní a důrazně jí řekl: „Je to vaše dcera, Alexandro. Copak si na ni opravdu nevzpomínáte? Byl jsem u toho, když jste ji porodila. Je to už velmi dávno. Nevzpomínám na to rád, protože to souvisí s hroznými věcmi, které způsobily neštěstí a změny v mém vlastním životě. Myslel jsem, že o tom schválně s nikým nemluvíte. Vidíte? Škoda, že jste tenkrát nepřijala tu mou nabídku k sňatku. Mohli jsme si o tom pohovořit dříve.“

Alexandra byla smrtelně bledá, rozrušeně dýchala a chvíli nebyla schopna slova, než divoce prohlásila: „To přece není možné! Ale když to říkáte, zřejmě tomu tak bude. Povězte mi o tom!“

Dragonian jí tedy vyprávěl: „Jak sama víte, můj otec a ten Tristanův spolu kdysi bojovali. Bylo to dost vyrovnané, ale jednou otec prohrál a přišel o dost velký kus svého území. To nemohl překousnout, a tak stále čekal na vhodnou příležitost k pomstě. Potom se stalo, že váš manžel – myslím tím Alexander – bojoval se svým otcem o vás a prohrál. Tenkrát si tady každý myslel, že tam zahynula celá mužská větev vašeho rodu, protože jste tak chytře zařídila Tristanovo vymazání z dědických listin. Ale vy jste tam stále byla a několik měsíců po tom uzrálo rozhodnutí mého otce ohledně pomsty. Vzal mě s sebou do Států a prohlásil, že získá celý

majetek vašeho rodu. Zjistil, že to vy jste údajný jediný dědic a vydal se vás hledat. Našel vás poměrně lehce, a to zrovna ve chvíli, kdy jste byla nejzranitelnější. Přijeli jsme do vašeho rodného města a s překvapením zjistili, že váš majetek je na vysvěcené půdě místní kaple. Díky tomu se k němu můj otec nemohl dostat. Tak se vydal zaútočit na vás. Byla jste tenkrát na hřbitově, ležela jste na hrobě svého manžela a – rodila jste. Byl to hrozný pohled, ale mého otce ani vaše utrpení nedonutilo změnit názor a pořád na vás dotíral, abyste mu vydala majetek svého rodu. Nepomohl vám, naopak. Když jste porodila dítě, vzal vám je a pil jeho – respektive její – krev. Také mně řekl, ať to udělám, a já jsem ho musel poslechnout, jinak by bylo zle. Můj otec byl velmi zlý a krutý, kněžno. Zřejmě byste tam i zahynula, protože by vás zabil, až by vás donutil říct mu, co chtěl vědět. Jelikož měl v moci vaši dceru, zřejmě byste to byla nucena udělat. Ale pak se objevili ti dva katoličtí kněží a vzali to do svých rukou. Ten mladší z nich mého otce postřelil, pak přiběhl a dobil ho dýkou. Já jsem mezitím držel na rukou vaši dceru a očekával svůj konec. Ale ten starší kněz mě i s ní odvedl pryč. Nevím, co se dělo pak s vámi, jen si vzpomínám na to, jak mě poslali zpět domů s nějakým mnichem, který mě přivezl až sem. Tady mě zanechal mému osudu, o němž už vše víte. Nemám tušení, proč mě ušetřili. Asi proto, že jsem byl dítě. Také nemám ponětí o tom, co se stalo s vaší Alessií, jak jste jí začala říkat, když jste křičela na mého otce, aby jí neubližoval. Skutečně si to nepamatujete?”

Alexandra se zamyslela a odvětila: „Říkáte, že se to stalo několik měsíců po tom, co... Pak to muselo být Dukovo dítě, jeho dcera. Ale nechápu, jak to, že si to nepamatuju. Ano, předala jsem správu majetku do rukou jednoho katolického kněze poté, co jsem dala Tristana k adopci a vymazala mu paměť.“

Pak sebou trhla a dodala: „No jistě! Otec Bird u toho byl a já jsem mu vysvětlila, jak se to dělá! Však víte sám, kníže, co udělat, aby si jeden z nás cokoli nepamatoval. To bylo před tím, než jsem porodila! Museli to provést i u mě, když věděl jak. Ale kdo?“

Zase se na chvíli zamyslela a pak se zeptala: „Ten mladý kněz, jak vypadal? Necítil jste z něho, že je jeden z nás? Víím, že vám to může připadat podivné, ale i tohle je možné, věřte mi.“

Kníže se snažil, ale po chvíli zavrtěl hlavou a opáčil: „Víte, bylo to dost hrozné a já jsem v té chvíli umíral strachy. Taky mi vás bylo velmi líto. Vidíte, že my čistokrevní nejsme tak bezcitní, jak si myslíte. Je to však už dávno a mé vzpomínky jsou zasunuté někde do podvědomí. A to právě díky hrůzostrašnosti této události, která mě děsila i ve snu. Je mi líto, ale jen tak si na žádné podrobnosti asi nevzpomenu.“

Alexandra se smutně usmála a hlesla: „Tak já mám ještě jedno dítě! Druhou dceru. Nyní je mi jasné, proč jste prohlašoval, že nemíníte zabít Amber. Ta událost vás jistě dost poznamenala a vaše následné osíření také. Už kdysi jsem vám vyjádřila svou lítost nad vaší osamělostí v dětství. Vidím, že vám rovněž dlužím omluvu za to, že jsem pochybovala o vaší cti. Tím myslím to, že jste zřejmě musel cítit touhu po pomstě na našem rodě, když jste se snažil rozhodit Tristana tak, aby mě opustil. Bylo to pochopitelné jednání z hlediska toho, co jste prožil. Musela to být nenávist, jež vás k tomuto jednání vedla. Ke svému nepříteli – mé osobě, která byla nepřímou příčinou vaší hrozné ztráty. Na vašem místě bych asi chtěla vidět svůj meč pod mým krkem.“

Dragonian trochu zrozpačitěl a odpověděl: „Přiznám se, že jsem cítil trochu zášti, když jsem uslyšel o vašem návratu. Také mi však tehdejší chování mého otce nepřipadalo vhodné. Ohrožovat

rodící ženu není příliš čestný způsob boje. Jak jsem se zmínil – byl to velmi děsivý zážitek – pro malé dítě, kterým jsem tehdy byl. Pokud si však vzpomínáte, nebyla to ani nenávist, natož pak pomsta, co mi velelo, abych porušil naši dohodu a pokusil se...”

Alexandra náhle zazmatkovala, vyprostila své ruce z jeho mohutných dlaní a vyskočila z křesla. Dobře věděla, co jí chce kníže tímto naznačit a nechtěla to slyšet. Rozhodla se raději změnit téma.

Proto se začala procházet po ložnici, načež divoce pronesla: „Musím tomu přijít na kloub! Zjistit, jak se to mohlo stát!“

Alterius Dragonian také vstal a promluvil: „Takže už víme, že ten starší kněz byl ten váš přítel, otec Bird, který sice věděl, jak se dá upírovi vymazat paměť, ale sám by to nedokázal. Zmínila jste se o tom, že ten mladší možná mohl být jeden z nás. Máte snad ponětí, kdo mohl být ten mladý kněz?“

Alexandra se stále procházela po ložnici a v duši se jí odehrával těžký vnitřní boj. Kníže Dragonian tušil, co se jí honí hlavou, a nemohl se rozhodnout, zda jí to má nebo nemá ulehčit. Pociťoval zadostiučinění a čekal, jestli ji přemůže její zvědavost, nebo se ovládne. Jedno však věděl jistě – následující chvíle budou velmi zajímavé. Přímo se na ně těšil.

Po chvíli se konečně zastavila a upřela na něj vážný a smutný pohled svých zářících očí. Dívat se na její obličej zblízka mu bylo dost velkou odměnou samo o sobě, a bezmoc, kterou vyzařoval, ho velmi dojímala. Musel si přikázat své pocity potlačit.

Alexandra velmi tiše a prosebně začala: „Řekl jste, že přicházíte jako přítel, kníže. A přátelé si prokazují laskavost. Ráda bych vás o ni tedy nyní požádala. Vy víte, co mám na mysli. Je jeden způsob, jak bych to mohla znova prožít. Zjistit, co se tenkrát stalo. Vy jste tam byl a viděl...”

Nebyla ani schopna to doříct. Odmlčela se a znova začala přecházet po pokoji. Kníže Dragonian k ní přišel, uchopil ji za paži a otočil k sobě.

Potom se na ni upřeně zadíval a ozval se: „Jsem sice přítel, ale ne člověk, jak jste mi kdysi dala pohrdavě najevo. Laskavosti nedělám.“

Alexandra se mu prudce vytrhla a odsekla: „Teď jste to skutečně dokázal. Proboha, vždyť mi ukradli dítě a s vámi to vůbec nehne! Bezcitnost musí být vaše druhé jméno, čistokrevný kníže. Nebo snad uražená ješitnost? Copak jste už dávno nezapomněl na to, co se před lety stalo? Tohle je přece dávno pryč! Za tu dobu uběhl kus lidského života a v tom vašem se už určitě také udály změny, ne?“

V téhle chvíli se Dragonian neubráníl tomu, aby se nahlas ironicky nezasmál. Znělo to tak zle, že od něj Alexandra mimoděk o kus odstoupila.

Načež stroze pronesl: „Lidský život možná plyne rychle, ale já jsem upír, tak se rozhodně neměním s každým poryvem větru, kněžno Alexandro. Zvláště mé city, v jejichž existenci u mé osoby zřejmě stále nevěříte. Avšak je to tak. Jsou stále tady a stejně silné, jako tenkrát před lety.“

Upíří kněžna zatékala očima a zrozpačitěla. Mlčela. To ho ještě více rozzlobilo. Zablýskal očima a vzápětí udělal věc, která upírku

doslova vystrašila. Rychlými pohyby si rozepjal sněhobílou košili a poté ji ze sebe strhl. Odhodil ji stranou a odhalil tak svou mohutnou svalnatou hrud’.

Ihned pochopila, co tím čistokrevný upír sledoval. Spatřila naprosto čistou šíji a ramena, do nichž se dozajista nikdo dlouhou dobu nezakusoval, pokud vůbec kdy ano. I čistokrevní upíři totiž mohli stavět na odiv znaky upírů přízně, navzdory regeneračním schopnostem, kterými disponovali. Znamenalo to tedy jediné – že kníže nemá žádnou milenkou – aspoň ne upírů. Raději nic neříkala, jelikož ani nevěděla, co. Tu se znova ozval on.

Jeho hlas zazněl podrážděně a zlostně, když říkal: „Nesnažte se mi tvrdit, že o mém životě nemáte podrobné zprávy, kněžno Alexandro. Dobře vím o té vaší špionážní síti. Nyní si však můžete pravdivost lidských klepů ověřit u zdroje – na vlastní oči a uši. Splnil jsem slib, jenž jsem vám tehdy na hřbitově dal, abych dokázal, že nejsem nečestným zrádcem, kterým jsem pro vás tenkrát byl. Přiznávám, že to bylo těžké, vzhledem k tomu, co se poté stalo, ale dané slovo jsem dodržel.“

Alexandra se od něj odsunula dále a spěšně vyhrkla: „Co požadujete za své vzpomínky?“

Očividně se o tomhle odmítala bavit, čímž už ho zcela rozzuřila tak, že ztratil zábrany a navztekaně vybuchl: „Proč teď měníte téma, kněžno Alexandro? Promluvme si o vašich tehdejších lžích ohledně vámi údajně plánovaného odjezdu ze země, kterými jste mě obloudila na hřbitově, zatímco jste dojela pouze do hotelu ve městě, kde jste vy a Tristan...“

To zase rozčílilo upírku, která bez ohledu na obavy z čistokrevného knížete vztekle namítla: „Já jsem vám ale tenkrát

v ničem nelhala, kníže Dragoniane! Skutečně bylo mým úmyslem odjet, ale Tristan měl jiné plány. Takhle to bylo. Kromě toho bych stejně zamířila za ním, abych ho požádala o navrácení peněz po druhém manželovi, které bych použila k pokrytí výdajů na cestu a můj další život. Navíc – co to na celé té věci mění? I kdybych odjet nemínila, můj názor na váš návrh by to nezměnilo. Nechtěla jsem vaši nabídku přijmout – jak moc dobře víte. A pokud ano, tak ze špatných důvodů, což by jistě neprospělo ani jednomu z nás.“

„Tím si já nejsem tak jist. Určitě byste časem změnila názor a...“ začal Dragonian, když tu spatřil záblesk hněvu v jejích očích, s nímž ho ona divoce přerušila: „Tak a dost, kníže Dragoniane! Jsem vdaná žena a vy se vůči mně chováte nevhodně. Uvědomte si, kde se nacházíte. Jste v sídle a navíc v ložnici mého manžela, mocného knížete Tristana Albacetrana. Dejte si pozor na to, co říkáte, jinak ho o tom budu nucena informovat, a víte, co vám poté hrozí.“

Kníže Dragonian zuřil už nesmírně, když pak doslova zavrčel: „A jsem snad já nějaký pouliční pobuda, kněžno? Nejsem rovněž urozeného původu? Bud'te si jistá tím, že kdybych se takto vyjadřoval v mnoha jiných hradních ložnicích v celém okolí, reakce jejich obyvatel by byla zcela jiná.“

Alexandra se hlasitě zasmála a pobaveně opáčila: „No ovšem! O tom dobře vím. Tak proč to nezkusit, kníže? Neztrácejte tu čas se mnou, když je všude kolem tolik běhen, ochotných pro vaši pohlednou tvář zradit svého manžela. Ale já k nim nepatřím. Mé city se rovněž nezměnily, kníže. Ani oddanost mému manželovi, která řídí celý můj život – jak dobře víte. Jen si běžte a já už si nějak poradím sama s vaší informací, za niž vám děkuji, přestože

mě velmi šokovala. Co na tom záleží, že jste citově ranil nějakou ženu. Děláte to tak přece pořád!“

Kníže na ni nevěřicně zíral, načež pronesl: „Tak já jsem vás citově ranil? No, to je neuvěřitelné! Vy jste neuvěřitelná, kněžno Alexandro. Troufáte si rozzuřit mě, kterého ještě nikdo nepřemohl? Nejsilnějšího a nejmocnějšího upíra v této zemi?“

Alexandra v té chvíli odstoupila až ke dveřím pokoje a v jejích očích byl strach. Kníže Dragonian se tam však vydal rovněž a zastavil se těsně u ní.

„Přišel jste přece v míru. Nebo už jste na tento svůj slib zapomněl?“ hlesla překvapivě mírně.

Upír ji jednou rukou uchopil za bradu a jemně jí zvedl hlavu tak, aby mu viděla do očí.

„Vy byste donutila i kněze, aby zapomněl na své sliby, tak se nedivte, že se takto chovám,“ zašeptal stejně tiše v odpověď.

Tu Alexandru právě něco napadlo a rychle ze sebe vysypala: „Ovšem, ten kněz! No, kníže, myslím, že se dnes přece jenom dohodneme. Mám pro vás jistou obchodní nabídku. Nejprve mi vy poskytnete své vzpomínky na onu událost a pak vám já odhalím totožnost vraha vašeho otce. Budete se tak moci pomstít. Víím, kdo to asi je. Právě jste mi totiž svými slovy něco připomněl. Souhlasíte?“

Alterius Dragonian se hluboce zamyslel a namítl: „Ale kde mám jistotu, že své slovo dodržíte?“

Alexandra se na něj nasupeně podívala a odsekla: „Víte, co, kníže? Už toho začínám mít dost! Nevíte, co mě ještě čeká. Naproti

tomu já mám určité tušení, že to nebude nic příjemného. Ale dobrá – udělám vstříčné gesto – vy dostanete své zboží jako první. Pokud mi ovšem ustoupíte z cesty.“

Kníže jí vyhověl a zvědavě se za ní vydal, když šla k počítači, který v pokoji byl, a zapnula ho, načež mu sdělila: „Bud’te tak laskav, kníže, a vzlétněte tak, abyste nebyl vidět na obrazovce mého počítače. Vy naopak všechno dobře uvidíte a uslyšíte.“

Když se na ni nechápavě zadíval, dodala: „Budeme volat našemu společnému nepříteli.“

3. kapitola – Vzájemné výhrůžky

Amber Albacetrarianová už si odpočinula a nyní se nudila. Přemýšlela o tom, zda se nemá vypravit ven, ale pak si vzpomněla na to, že by se to nelíbilo otci Carminimu, který ji důrazně varoval, aby byla nenápadná. Existovalo prý jakési Bratrstvo, které číhalo jen na to, až se zpět ve Státech objeví někdo z jejich rodu a oni ho budou moci sprovodit ze světa.

Už dávno slyšela o tom, jak byl její otec vlákán do pasti jakýmsi Michaellem Stevenssem, chlapečkem z bohaté rodiny, který chtěl zabít Alexandru. Ale to ona zabila jeho. Také tu byl jakýsi Valerianus Malo, který se chtěl oženit s její matkou. Ten byl rovněž odstraněn, aby nezabránil jejímu sňatku s Tristanem. A příbuzní těchto obětí tudíž nenáviděli její rodiče.

Amber tyto krvavé historky ani trochu neděsily, poněvadž sama nebyla žádné nevinátka. Byla už odmalička vychovávána jako upírka, a tudíž znala všechno, co bylo třeba. Spíše ji udivilo zjištění, že její otec vyrůstal tak, jako by byl člověkem, a to na přání její matky, která ho chránila.

Jejich zvláštní příběh byl dle jejího vlastního mínění to nejromantičtější, co kdy slyšela. Byla hrdá na oba své rodiče a zbožňovala je. Také ji fascinoval jejich vzájemný vztah, i po letech láskyplný a pevný. Viděla stokrát, jak se otec vrací domů a matčin obličej se celý rozzáří, když se blíží, aby ji objal a políbil. Na ni rovněž nikdy nezapomněl a věnoval jí svou lásku. Ale co se týče

manželky, měl pro ni tolik něhy a přízně, že na něj byla Amber nezřízeně pyšná.

Jiné dcery a synové upírů viděli své matky, jak se před svými manžely třesou a dělí se o jejich přízeň s hromadou konkubín. Z ložnice pak tyto děti slyšávaly jejich výkřiky plné bolesti, zatímco ona slyšela matčin šťastný smích a dvojí vyznání lásky. Věděla, že by jeden za druhého položili život a za ni také.

Najednou spatřila signál pro videohovor na počítači otce Carminiho, který se ještě nevrátil. Všimla si, že pochází z jejího domova, a to ji přimělo spojení přijmout. Zaradovala se, že spatří tvář své matky, ale když se tak stalo, strnula. Alexandra vypadala hrozivě a jí bylo hned jasné, že v sobě dusí hněv. Když spatřila svou dceru, trochu změnila výraz, což Amber ujistilo o tom, že se nehněvá na ni.

Přesto se znepokojeně zeptala: „Matko, stalo se ti něco?“

Alexandra velmi vážně prohlásila: „Ne, holčičko. Co ty? Měla jsi dobrou cestu? Je tam Carmini?“

„Ne. Někam odešel a zatím se ještě nevrátil domů," odpověděla jí Amber.

Její matka se zatvářila ještě vážněji a pak pronesla: „Poslyš, holčičko, vím, že jsi tvrdohlavá po otci a budeš mi chtít položit nějaké otázky, ale prosím tě, pro jednu mě poslechni a udělej přesně to, co ti řeknu, ano? Slibuješ, Amber? Je to důležité.“

„Když to říkáš, matko... Dobře. Slibuji ti to," reagovala na to zmateně dcera.

Alexandra poté pokračovala slovy: „Vezmi své věci a ihned odtud vypadni, slyšíš? Zmiz někam do hotelu a zapiš se pod cizím jménem. Neříkej Carminimu kam jdeš a kde budeš a vyhybej se mu. Nevěř mu a už nikdy se poblíž něj neukazuj. Je to velmi nebezpečný muž. Podvodník a vrah, rozumíš?“

Amber se na ni vyjeveně podívala, načež zbystřila pozornost a zhrozila se: „Cítím ho, blíží se. Co mám dělat?“

„Dělej, jako by nic. Zavolej mi ho sem a nenápadně odejdi. Sbal si věci a běž. Já ho mezitím zabavím, ano?“ opáčila znepokojeně Alexandra.

Vzápětí vešel otec Carmini, který vypadal ustaraně. Když viděl, že se Amber sklání nad obrazovkou jeho počítače, ještě více pobledl. Dívka se slabě usmála a vyzvala ho, aby si pohovořil s její matkou. Pak se vytratila do vedlejšího pokoje, kde začala chvatně balit své věci. Stejně však nenápadně poslouchala, co se vedle děje. Kněz se usadil před počítačem a pozdravil Alexandru na druhé straně.

„Měla jsem tě tenkrát ve Vegas nechat zabít, ty pse. Ale možná se mi budeš ještě hodit. Vím o tom, co se stalo na Dukově hrobě. Zabil jsi jednoho z nás, že? Byl jsi to ty. A pak jsi mi vymazal paměť, protože nikdo jiný by to nedokázal. Otec Bird ti řekl, jak to udělat. Proto se mi pak udělalo líp, když jsem se probrala v tom sanatoriu, kam jste mě šoupli. Dal jsi mi svou lidskou krev, že? Provedl jsi krevní výměnu bez mého vědomí. Vím také o ní. Kde je? Kam jste ji dali? Hned mi řekni, co víš, jinak pocítíš můj hněv, Carmini!“ šokovala ho hned na úvod upírka.

Otec Carmini na ni zíral a po chvíli se ozval: „Ano, zabil jsem tu zrůdu, která tě ohrožovala, Alexandro. Nevím, jak ses to

všechno dozvěděla, ale musím ti říct, že to ani pro mě nebylo lehké. Přísahal jsem mlčenlivost. Otec Bird mě tenkrát zavolał a řekl mi, že jsem jeden z vás a že někdo potřebuje pomoc. Dal mi do ruky pistoli a dýku a šli jsme na hřbitov. Už z dálky jsem tě slyšel křičet a viděl toho netvora, jak jí pije krev. Tak jsem ho sejmul a pak dorazil. Děti vzal pryč otec Bird a já nevím, co se s nimi stalo, opravdu. Nikdy mi neřekl, kam je poslal, a já jsem měl jediný úkol – vypít co nejvíce tvé krve a při tom si myslet, abys zapomněla na to, co se ti stalo, a nikdy si nevzpomněla. Potom mě poslal pryč z města, abych ti nebyl nablízku. Viděl jsem tě pak znova ve Vegas a musel jsem se držet, abych ti to nevyklopil. Myslel jsem, že už to není důležité.“

Alexandra sršela vzteky, když poté reagovala: „Není důležité, ty zvrhlý hade? Jde o moji krev! Víš vůbec, co se stalo? Měla jsem sen o znetvořeném dítěti a ženě, která ho porodila. Co mi k tomu řekneš?“

Carmini zbledl a tiše přiznal: „Ano, vím o tom. Stalo se to. Našel jsem ji a viděl. Je to ona, nepochybně. Znáám její jméno a všechny podrobnosti.“

„Tak ty znáš! A kdy ses mi to chystal říct, co? Před tím nebo až po tom, co tě podříznu, Carmini?“ zuřila dále Alexandra.

Kněz náhle změnil taktiku a prohlásil: „A co s tím asi tak uděláš, Alexandro? Ve tvé situaci není možné, aby ses v této věci nějak angažovala. Co asi udělá Tristan, až se dozví, že je nový dědic? Myslíš, že ji nezabije? Má na to přece právo! Každopádně, já jsem o tom, kam ji dali, až dodnes nevěděl. Otec Bird se mi ani před smrtí nesvěřil a já vím, proč. Ze stejného důvodu, z jakého ty to neřekneš Tristanovi. Pamatuješ si na to ráno ve Vegas? Na mé

chování k tobě? Šlo to skutečně z mé vlastní hlavy, ale ty jsi neznala příčinu. Nenapadá tě nic?”

Alexandra se zamyslela a pak odpověděla: „Myslíš to, jak se tě Tristan vyptával na to, kdy jsi zjistil, že jsi jeden z nás, a ty jsi nám tu událost popisoval? Ta žena, o které jsi mluvil – to jsem byla já? Ty jsi pil mou krev a tak vzniklo pouto, že?”

Vito Carmini souhlasně přikývl: „Přesně tak. Byla jsi to ty, Alexandro.“

Zřejmě očekával, že tím vzbudí její soucit, ale to se šeredně spletl, poněvadž místo toho upírka zuřivě vybuchla: „A já jsem tě ještě litovala, ty pse! Říkal jsi, že ji miluješ, ale že ses ji nepokusil uchvátit. To by sis taky mohl zkusit, zrádce!”

„Byl jsem tenkrát nevědomý a kněz. Kdybych věděl, jak to mezi námi chodí a na co mám právo, neváhal bych. Ale otec Bird mě od tebe držel dál. A pak – o deset let později – už bylo pozdě, a navzdory tvému tvrzení – Tristan přežil. Nebýt toho, vzdal bych se svého postavení. Držel jsem ti nůž pod krkem a byl jsem tak blízko!“ hlesl Carmini a jeho oči se rovněž zablýskly hněvem a zklamáním.

Alexandra se ušklíbla a poznamenala: „Blízko smrti, Carmini. Podřízla bych tě tak, jako všechny ostatní, a mám hroznou chuť to udělat i teď.“

„Ale neuděláš, pokud nechceš, abych ohrozil tvou krev. Nebo řekl Tristanovi pravdu. Potom to udělá on sám. Jedinou možností pro tebe je zavrhnout ho, přijet za mnou a přijmout mou pomoc. Poskytnu ti veškeré informace a ochráním tě před Bratrstvem, Alexandro. Neublížím tvé krvi, ale jen pokud se dobrovolně

dostavíš zde. Avšak ne jako kněžna Albacetrarianová, manželka knížete Tristana," sdělil jí kněz.

Alexandra se ho zeptala: „A co majetek mého rodu? Na ten máš přece určitě taky zálusk, ne? O to ti jde, Carmini, co? Ale to máš smůlu, protože pokud bych opravdu zavrhl Tristana, nechala bych to všechno jemu a Amber. Není to moje.“

Upíří kněz se bujaře zasmál, když říkal: „Ale, prosím tě, vždyť z toho nezískal jediný cent! To, co nezdědil po svém bratrovi, jsi vybojovala ty, černá vdovo. Myslíš snad, že už jsem zapomněl na to, jak Tristan přišel k těm pohádkovým penězům? Vsadím se, že se jistě nechlubí tím, že je jeho žena získala v posteli, když jejich majitele podřízla ve spánku.“

„Sklapni, ty hnusné kněžské prase! Proti Tristanovi jsi mužný jako moucha, ty nulo," vyhrkla upírka.

„No, však budeš mít brzy možnost srovnání. A nejde mi o jeho majetek. Ať si ho nechá. Já budu mít něco mnohem cennějšího. Tebe. Ale nenechám se zabít. Prostě zapudíš Tristana, přijedeš sem, posvětime náš svazek, a až potom ti podám všechny informace. Nedám se jen tak podříznout a jako tvůj manžel už budu v bezpečí," zareagoval na to kněz.

Alexandra na něj nevěřícně hleděla a pak zavrčela: „Proč bych měla měnit svého silného a mladého manžela za slabého a stárnoucího kněze?“

„Protože ti prostě nic jiného nezbyvá, Alexandro. Jsem jediný, kdo ti může pomoci najít to, co hledáš. A co se týče síly, nejsem zase tak vyřízený. Mám ti to dokázat a ublížit Amber? Znáš přece mou sílu dobře, takže si se mnou nezahrávej. Koneckonců, nebyl bych starý, kdybych dřív pochopil, co mi život nabízí. S kněžstvím

je ale odted' konec. Jsem upír tak, jako ty. A chci mít tvoji přízeň, Alexandro. Copak nechápeš, že tě už léta miluji? To já jsem měl být tvým manželem, když jsem zabil toho upíra na hřbitově, ne Tristan. On si tě vůbec nezáskal. To ty sis ho vychovala, a když se objevil ve městě, shrábla jsi výsledky svého snažení. Držel jsem tě za ruku, když tě tenkrát v bezvědomí vezli do nemocnice, a dal ti zapomenout na ty hrůzy. To díky mně ses nakonec vzpamatovala a mohla žít dál. Ted' z toho chci taky něco mít. Ty patříš mně, ne Tristanovi. Ten chlapeček si tě nezaslouží jako já, který tě po léta chráním. Zabíjel jsem kvůli tobě, bičoval se a trpěl. Tvoje láska patří mně, a pokud se mi nepodvolíš, pocítíš můj hněv. Nechci majetek, pouze náš sňatek. Odpověz!" vysvětlil jí výhrůžně a naléhavě Carmini.

Alexandra nevěřila vlastním uším, přestože měla už dopředu tušení, co od upířího kněze uslyší. Ale tohle by ji rozhodně nenapadlo. Horečnatě uvažovala, co dělat dál.

Napadlo ji tiše namítnout: „To mi ani nedáš čas na rozmyšlenou? Taková věc se musí uvážit a pomalu promyslet..."

Carmini ji netrpělivě přerušil: „Kdysi jsi nic pomalu nepromýšlela. Vzala jsi dýku a podřízla hrdlo muži, který s tebou právě strávil noc a bezstarostně spal. Já také nebudu váhat, až..."

Vtom Alexandře jeho hlava zmizela z očí a objevila se tam tvář Amber.

„Co se to děje, matko? Proč tě ten parchant vydírá a chce za manželku? Mám ho vyřídit? Omráčila jsem ho, tak ho ted' už jenom dorazím," prohlásila vážně a s jistotou dívka.

„Ne, holčičko. Jenom odtamtud zmiz. Do ničeho se nemíchej. Udělej, co jsem předtím navrhla. Hlavně nekontaktuj otce. Sama

mu všechno řeknu. Nestarej se o mě. Budu v pořádku. Ale nezabýjej Carminiho. Potřebuju se od něj něco dozvědět, takže se s ním ještě spojím. A proto musí prozatím zůstat naživu.“ sdělila jí vylekaně Alexandra.

„Dobře, ale neřekneš mi, o co tu jde? Proč po tobě jde?“ ptala se jí zvědavě Amber.

Alexandra se zatvářila hněvivě a odsekla: „Do toho ti vůbec nic není, Amber. Nestarej se do mých věcí a neplet' do toho otce, ano? Jen se odtud dostaň živá a respektuj mé soukromí.“

Amber se po jejích slovech naštvála, sebrala své věci a odešla. Alexandra přerušila spojení a vážně se zadívala na šokovaného knížete Dragoniana. Potom šla k šňůrám od počítače a vytáhla je z elektřiny. Nato strčila do stolu. Celé zařízení s řinkotem spadlo na zem a rozbilo se. Ona tomu ještě pomohla tím, že do něj kopala a vztekla ho rozbíjela.

Kníže jen mlčky přihlížel a čekal, až se uklidní. Poté se odlepil od stropu ložnice, odkud celý její rozhovor sledoval a slétl na zem.

Alexandra se chvíli vydýchávala, načež prohlásila: „Slyšel jste svého vraha. Je jím Vito Carmini. Upírí kněz, který nás s Tristanem oddával. Tušila jsem, že je to on, a měla jsem z něj tenkrát i pocit, jako bych ho odněkud znala. Také, že ano. Takže pokud mě chcete ohrozit, kníže, musíte se postavit do fronty.“

Poté se upírka zničeně posadila na kraj manželské postele. Dragonian mezitím vstřebával její rozhovor s rozlíceným mužem.

„Musí to být pro vás děsivé, ty jeho výhrůžky,“ ozval se poté vážně a trochu lítostivě.

Alexandra se smutně usmála a odpověděla: Ne, kníže. Už jsem mnohokrát slyšela, jak si mě muži přivlastňují, anebo mi nabízejí svůj život za jedinou noc mé přízně. I Tristan to udělal. A tenhle pes – Carmini – mi pak držel pod krkem mou vlastní dýku a chtěl po mně totéž. Sice jsem ho k tomu já sama vyprovokovala, ale přesto... Kdybych tušila, že mě miluje, neudělala bych to. Ted' jsem mu to přímo viděla na očích. Ten parchant mě má v hrsti! Amber jsem od něj snad odlákala a ona se nenechala jen tak zabít. Jenže je stejně jako Tristan ukrutně zvědavá a bojím se, aby se do toho nezapletla. Navíc je tu její sestra, která nemá ponětí o svém původu. Amber by jí nakonec mohla možná i ublížit, kdyby o ní věděla. Tohle je příšerná situace! Moje ubohá dcera může být v nebezpečí. Ten zrádce Carmini o ní ví a vydírá mě. Navíc jsem na tento boj sama.“

Knížeti jí bylo sice líto, ale zároveň pocítil šanci. Tu, na kterou léta čekal, a dávala mu naději, že získá krásnou upírku, po níž tak dlouho toužil.

Tak po vyslechnutí jejích žalostných slov klidným hlasem namítl: „V tom se mýlíte, kněžno Alexandro. Máte mocného spojence – mě. Váš nepřítel je přece vrahem mého otce a já hodlám jeho smrt pomstít. Tím pomůžu i vám. Chytím ho a vy z něj dostanete ty informace, které potřebujete. A potom si to s ním vyřídím. Bude to sice nerovný boj, ale řekl si o to sám. Nebude vám vyhrožovat ani vás vydírat, pokud do toho budu mít já co mluvit. Najdeme vaši starší dceru a ochráníme ji i Amber. Nikdo je neohroží. Potom se vrátíme sem a...”

Alexandra k němu vzhledla a chladně opáčila: „My? Já jsem však zvyklá bojovat sama. Vím, co udělat. Musím se vrátit do Států. Do města, které kdysi ve své podstatě patřilo mně. Měla jsem

ohromnou moc, kníže. Takovou, jako si nedovedete ani představit. Lidskou a zároveň upíří. Lidé se přede mnou třásli a klečeli a upíry jsem likvidovala a zabírala jejich majetek přesně tak, jak to říkal ten slabý kněžský pes. Jenomže dobře vím, že on slabý není. Má pod palcem Řád mnichů, který je cvičený na vyhledávání takových jako my – kdysi jsem je používala na svou ochranu v boji proti upírům. Pak mi pomohli uprchnout, když jsem zabila jednoho ze svých sluhů a dala ho sežrat vlkům. Chyba. Tohle taky Carmini ví a může mi pěkně zavařit. Navíc je tu Bratrstvo, což jsou příbuzní toho muže a ještě jednoho sluhy, kterého jsem měla na krev. No, když jsem to zvládla jednou, snad se mi to podaří opět.“

Když Alexandra líčila své plány, všimla si při tom, jak upír vytřeštil oči.

Usmála se a poznamenala: „Přece jsem vám říkala, kníže, že nejsem žádná chudinka. I starosta Las Vegas mě chtěl dostat do postele – chudák starý impotent. Pak na náš tamní klub poslal poldy – byl to totiž bordel pro bohaté dámy – a já jsem mu za odměnu nechala nasadit parohy a zdokumentovat to. Hned sklapnul. Jo, staré dobré časy se vracejí.“

Pak ale zase zvadla a zesmutněla. Upíří kníže si toho dobře všiml a něco ho napadlo.

„Mluvila jste o tom, že budete bojovat sama. To z toho hodláte vynechat svého manžela?“ ptal se.

„Nedělejte se nechápavým, kníže. Moc dobře víte, jak to mezi námi chodí. Slyšel jste toho kněžského psa, ne? Alessia je Dukova dcera, ne Tristanova. Znímá zvyklosti a nebudu riskovat její život. Jsem její matka a mou povinností je ochránit ji. Aspoň tohle jí

dlužím, když už jsem ji nemohla vychovat. Neohrozím její život. Tak se podle toho zařídím," odvětila mu stroze Alexandra.

Načež vstala a šla k toaletnímu stolku, na který odložila svůj snubní prsten.

Otočila se k Dragonianovi a vážně pronesla: „Vaše přítomnost zde se mi nyní velmi hodí. Jste mým svědkem, kníže. Zapuzuji svého manžela, knížete Tristana Albacetrana. Dám mu o tom vědět ve svém dopise, zatímco už budu na cestě ze země. Zařídím tam, co potřebuji, i bez vaší pomoci, kníže. Nepotřebuji vaše vzpomínky. Ten pes mi je dá sám, až mě bude prosit o milost. Už jsem s ním jednou bojovala. Možná si ho dokonce vezmu, abych ho zmátla, ale pak si to s ním hned vyřídím. Zachráním Alessii a postarám se o ni. Zabiju ho za vás, kníže. To vám přísahám.“

Dragonian se okamžitě chopil příležitosti, na kterou čekal, a prudce vybuchl: „Ne, to já mám právo na jeho smrt! Nemůžete mi ho vzít, když to kvůli vám zabili mého otce.“

„Byla to jeho chyba! Neměl mě napadnout, kníže. Byl tak chamtivý, že se dopustil takové ohavnosti, jakou je pití krve mé novorozené dcery. Carmini je můj – a basta," zavrčela na něj Alexandra.

„Takže vy se přes ohrožení své dcery, právě prožitý šok a vydírání nepřítelem – navíc nyní bez ochrany svého manžela, jehož jste právě zapudila a který tu stejně ani není fyzicky přítomen – opovázíte odporovat muži, jehož síle se koří celá země? To by si nikdo nedovolil. Přede mnou se každý třese. Zvláště ženy," změřil si ji přísně čistokrevný kníže.

Stejně tak se na ni však díval i užasle.

„Proč bych se před vámi měla třást? Stejně mi to nepomůže, pokud jste rozhodnutí mě zabít. Nejsem zvyklá bát se mužů, jak si jistě vzpomínáte.“ sdělila mu s pokrčením ramen upíří kněžna.

Dragonian vykročil směrem k ní, přičemž už o dost klidněji prohlásil: „Ano, to vzpomínám. Nemohu na ten den zapomenout, i kdybych chtěl. Učinila jste na mě nesmazatelný dojem a vidím, že jste se vůbec nezměnila. Jste stále stejně vzpurná a hrdá. Tak proč se divíte, že jsem dosud osamělý? Není takové ženy v této zemi, jež by vám byla rovna. Zabít vás? Musel bych být blázen! Nesnáším chudinky, které se přede mnou klaní, a upírky, otevřeně mi nabízející svou přízeň. Chci pocítit vzdor a odpor, který bych mohl přemoci.“

Při svém prohlášení došel až k Alexandře, která proti němu automaticky pozvedla opět dýku.

Dragonian se zasmál a reagoval na to slovy: „Tohle je to, o čem mluvím! Uvědomujete si, doufám, že proti mé síle nemáte nejmenší šanci. Co kdybyste si raději poslechla mou nabídku?“

„Než mi budete něco nabízet, kníže, neměl byste nejdříve dodržet naši předešlou dohodu? Ještě jste mi neposkytl to, oč jsem žádala, a já jsem už svůj slib splnila. Až potom si můžeme promluvit o něčem jiném,“ pronesla nesouhlasně Alexandra, přestože se celá chvěla hrůzou.

Dovedla to však skrýt.

„Bude mi potěšením, kněžno Alexandro. Jsem vám zcela k dispozici,“ usmál se kníže Dragonian.

Ona zůstávala stále vážná, když mu pokynula, aby se posadil na okraj manželské postele.

„Nepřeji si, abyste mě zahlédl v upíří podobě. Jsem poněkud marnivá, a pokud se nerozčílím, nechávám si ji pro sebe. Také okolnosti jsou nyní poněkud jiné, než obvykle bývají," vysvětlila mu.

Nato shodila boty a vylezla na postel. Klekla si za čistokrevného upíra a položila mu ruce kolem krku.

Dragonian se zachvěl a poznamenal: „Okolnosti mě nezajímají. I tak je to věc, na kterou jsem dlouho čekal. Jsem připraven.“

Tu spatřil, jak se její nehty proměnily na drápy, a poté pocítil ostré bodnutí na své šíji. Tohle ještě nikdy nezažil. Bylo to zvláštní – být tak říkajíc na druhé straně zubů. Kníže pomyslel na své služby, kterým každodenně saje krev. Pocítil závrať, avšak nijak nepříjemnou.

Blažilo ho, že je to zrovna Alexandra, jejíž zuby cítí na své šíji. Navíc z takové blízkosti upírku vnímal všemi smysly, a to ho velmi rozrušilo. Pak viděl, jak se její ruce změnily zpět a ona sama klesla na lože. Věděl, že bude chvíli mimo, a využil toho k tomu, aby ji pozoroval.

Dělal to samé, co jeho služby, když jim k tomu svou neopatrností dal několikrát příležitost. Stačilo nezamknout ložnici a už ho některá sledovala ve spánku, jak se to nedávno stalo. Nyní on uchváceně hleděl na krásný obličej kněžny Alexandry. A nejen to. Také se ho dotýkal. Hladil její tvář, šíji a ramena. Potom neodolal a sklonil se k ní, aby se dotkl jejích rtů těmi svými.

Vtom Alexandra prudce otevřela oči, a když spatřila, jak se k ní sklání, vyděsila se. Kníže se ihned posadil a ona doslova vyskočila z postele. Potom se však schoulila vedle ní a nešťastně se rozplakala.

Dragonian se k ní přihnal a ona zoufale pronesla: „Běžte pryč, kníže! Jsem zoufalá a potřebuji být sama. Mějte trochu ohledů k lidským citům, jež ze sebe nyní potřebuji ventilovat. Určitě by vám nebylo příjemné, vidět emoce a ženské slzy. Pomstít se mi můžete jindy. Dám vám vědět.“

Čistokrevný upír se od ní však vůbec nehnul. Usadil se naproti ní a pohladil ji po tváři.

Poté se pro něj neobvykle něžným hlasem ozval: „Neodejdu odtud, dokud se neuklidníte. Pokud se někomu potřebujete svěřit, jsem tady pro vás. Snesu i lidské city – ty vaše jistě. Dostaňte tu bolest ze sebe ven. A žádnou pomstu neplánuji. Dobře to víte. Určitě tušíte, co vám chci navrhnout. Pouze to nechcete slyšet.“

Alexandra zvedla hlavu a zadívala se na něj.

V jejích očích bylo veliké zoufalství, když bezmocně zašeptala: „Bylo to opravdu strašné, jak jste říkal. A konečně jsem pochopila své tehdejší chování – když jsem rodila Amber. Proto jsem před porodem tak hrozně vyváděla a pociťovala ohrožení. Zřejmě jsem si v tom ochromení porodními bolestmi na tohle podvědomě vzpomněla. Kdyby nebylo té události, nevyváděla bych tak, ale porodila bych Amber pod lékařským dozorem a můj přítel Noah mohl žít. Zaplatil svým životem za zradu mých přátel – kněze, kterému jsem věřila a jenž mi vzal dítě! Celá léta mi to tajil, i když byl v mé bezprostřední blízkosti a já jsem mu důvěřovala. A ten pes Carmini! Je mi fuk, že mě miluje, když se podílel na tomhle. Moje Alessia, moje holčička! Proč mi ji nenechali? Už jsem musela dát pryč Tristana a oni mě připravili i o dceru. Asi si mysleli, že bych to udělala i s ní, ale to by se nestalo. Co teď budu dělat?“

Kníže Dragonian ji poslouchal a soucítil s ní. Její žal a bezmoc se mu nelíbili.

„Ano, tušil jsem tenkrát, co za tím vězí. Mohl jsem to říct Noahovi, ale neudělal jsem to, protože byl pouhý člověk. Čekal jsem, až se o tom časem zmíníte sama. Je mi líto, že jsem vám tou informací způsobil bolest a trýzeň. Rád bych to vrátil zpět. Odpusťte mi," reagoval poté provinile.

„Vaše vina to přece není, kníže. Byl jste dítě a sám jste poté zaplatil dost velkou cenu za otcovy hříchy. Oba jsme utrpěli ztrátu a měli bychom se pomstít. Já však budu muset pro pomstu obětovat mnohem více než vy. Tristana," hlesla tiše Alexandra.

„Vy se ho chystáte zabít?“ podivil se upír.

„To v žádném případě! Nikdy nezabiju Tristana. Jen ho musím udržet stranou od svého problému. Také ho potřebuje Amber. Musí jí zůstat jeden rodič, a jelikož já jsem nyní nucena najít a ochránit Alessii, její otec musí žít, aby to samé udělal pro ni, než si najde silného muže našeho druhu. Nechci jí způsobit bolest a sobě také. Pouze ho opustím. Okolní upírky to jistě potěší, když se budou moci konečně ucházet o jeho přízeň. Možná mu některá dá syna, kterého já jsem mu neporodila, a on bude šťastný i beze mě. Nevěřím, že by pak Amber zabil. Navíc je naše dcera nyní mimo zemi a je to jeho dítě. Alessia ne," vysvětlovala knížeti Alexandra.

Kníže pocítil naději, s níž jí vzápětí navrhl: „Takže souhlasíte, abychom se pomstili spolu? Z toho, co jste mi líčila, jsem pochopil, že je to pro vás dost riskantní, vrátit se do země vašeho narození. Půjdou po vás a já mám schopnosti, jimiž vy nevládnete. Mohu jim číst a ovládat myšlenky, a kdyby vám hrozilo bezprostřední nebezpečí, odnést vás pryč bez nutnosti použít dopravní

prostředek. Rovněž vidím potmě, a kdyby vás někdo náhodou zranil, proměním vás neprodleně v čistokrevnou upírku a zachráním vám život. Pak byste dokázala to samé, co já. I když se upřímně přiznám, že představa vaší závislosti na mé osobě se mi líbí víc.“

„Typicky mužská vlastnost. Milujete slabé a závislé ženy. Vsadím se, že se přímo vyžíváte v tom, když mě teď pozorujete, jak pláču," poznamenala k tomu Alexandra, ale bez uštěpačnosti.

Kníže Dragonian zavrtěl hlavou se slovy: „Váš pláč se mi vůbec nelíbí. Raději bych vás viděl šťastnou a usměvavou. Nejvíc by mě však potěšilo jet s vámi do vaší rodné země, zlikvidovat našeho nepřítele a najít vaši starší dceru. Pak byste se jistě uklidnila, a poněvadž jste zapudila svého manžela a kvůli Alessii nebude možné, abyste se k němu vrátila, snad bych mohl doufat, že..."

Nedopověděl, protože Alexandra prudce vstala a rychle se od něj odsunula až k oknu.

4. kapitola – Spáry vášně

Čistokrevný upír byl v mžiku také u okna a prohlásil: „Proč se této myšlence tak vyhýbáte? Kvůli svým dcerám? Neublížil bych jim, věřte mi. Amber jsem neohrozil především kvůli vám. Nesnesl bych vaše zoufalství z její smrti. Ani vás jsem neuchvátil a raději celá léta čekám na to, až zapudíte Tristana nebo on vás. A když se teď tak stalo, nesmíte se mi divit, když se pokouším...”

Přerušil svou řeč, aby před ní poklekl, načež ji vzal za ruce a naléhavě se ozval: „Obdivuji vás, kněžno Alexandro! Chci vám nabídnout svou ochranu a moc. Sdílejte se mnou mé bohatství a schopnosti. Věnuji vám svou přízeň a lásku, kterou ve svém srdci chovám už tak dlouho. Přísahám, že neohrozím nikoho z vašich blízkých, a to ani v případě, že byste mi darovala dědice.”

Alexandra se zasmála a opáčila: „Víte přece, že já už zřejmě nejsem schopna mít dítě. Myslíte si snad, že jsem netoužila po tom, darovat Tristanovi syna? Ale bohužel, nestalo se tak. Takže pokud chcete, aby vaše krev pokračovala ve vašem dědici, kníže, předneste svou nabídku jiné ženě.”

Kníže pouze pokrčil rameny a hlesl: „Dědice klidně oželím, jen když získám za manželku vás.”

„To si myslíte teď. Ale později by vás to mohlo začít mrzet. Pořídil byste si konkubíny a já nejsem zvyklá na to, aby můj manžel dělil svou přízeň mezi mě a jiné ženy. Nikdy bych si na to nezvykla. Nesnesla bych to,” namítla nevzrušeně Alexandra.

„Toho byste se nemusela obávat. Jak už jsem řekl – jste výjimečná žena. Vaše krása a ženskost spolu se vzdorem, který se mi tak líbí...“ začal upír a při tom povstal.

Naléhavě se díval Alexandře do očí a cítil, jak ho to k ní táhne. Ona na něj hleděla tázavě. Kníže se k ní přiblížil a pohladil ji po tváři.

Potom přidušeným hlasem pokračoval: „Odpust’te mi mou troufalost, ale když vidím váš krásný obličej, nemohu jinak.“

A stejně jako před lety – schvátíl čistokrevný upír Alexandru do náruče a začal ji líbat. Chtěla se mu vytrhnout, ale nemohla. Už proto, že se s ní v objetí vznesl až ke stropu. Pamatoval si, že trpí závratí a využil toho.

Alexandra byla bez sebe hrůzou, a když se od ní na chvíli odtrhl, zoufale zaprosila: „Prosím, pusťte mě, kníže. Bojím se. Netrapte mě.“

Upír ji sice poslechl, ale podrážděně pronesl: „To vy mě trápíte, kněžno! Kvůli vám se užíráám ve své osamělosti, jen abych vám nezpůsobil bolest. Už to nemíním dál snášet. Chci se s vámi oženit.“

Alexandra se mu vytrhla a stroze odsekla: „Víte, jak se nyní chováte? Jako ten pes Carmini. Oba dva mě nutíte k sňatku, ne? To, že opouštím Tristana, nemá nic společného s vámi, kníže. Co kdybyste přenesl svůj zájem na mou dceru Alessii? Když tak stojíte o můj obličej, ona má přece stejný, ne? Alespoň tak soudím dle toho snu. Amber je v tomhle a mnohém jiném po Tristanovi, ale má starší dcera evidentně zdělila můj vzhled. Pokud jí pomůžete a ochráníte ji třeba před tím slizounem Carminim, kdo ví? Jste přece pohledný a ženy často milují své zachránce. Ona je nyní sice dost

lidská, zlomená a vystrašená, ale to se může změnit. Také je zjevně plodná, i když to dítě nebylo v pořádku. Určitě ho měla s lidským mužem – to je logické vysvětlení toho, co se stalo. Navíc je urozená. Mohl byste s ní zplodit dědice vašeho rodu. Přemýšlejte o tom, kníže.“

Dragonian se pousmál a nevěřícně se zeptal: „Další obchodní nabídka, paní kněžno? To mi chcete prodat vlastní dceru?“

Upírka se ušklíbla a sdělila mu: „Kdepak. Pokud vás Alessia nebude chtít, budu ji bránit zuby nehty. Vím však, jak na vás ženy reagují, a tak si myslím, že i ona by ve vás mohla najít zalíbení.“

Kníže jí ale odporoval slovy: „Vaše reakce jsou však stále odmítavé. Tak proč bych měl doufat, že vaše dcera bude jiná?“

Alexandra mu vysvětlila: „Protože je nešťastná a bude potřebovat silného ochránce. Nejenom matku. Není to už malá holčička, ale žena, a já jí nedám všechno, co ženy našeho druhu potřebují. Určitě by jí prospělo mít další dítě – zdravé. A vy byste už netrpěl svou samotou, kdybyste měl rodinu. Pomsty by pak nebylo třeba. Já bych se stáhla někam do ústraní s vědomím, že je o mou dceru postaráno. Nehrozilo by jí už ani nebezpečí ze strany Tristana, pokud by byla vdaná.“

Upír se chápavě pousmál a uštěpačně opáčil: „Aha, tak o to tu jde! Chcete ji za mě provdat, abyste se pak mohla vrátit k Tristanovi. Jak mazané!“

„Nebud'te bláhový, kníže! Snad si nemyslíte, že najít a zachránit ji bude trvat jediný den? A když teď zapudím Tristana, kdo mi zaručí, že mě pak bude on chtít zpět? Nebudu se mít kam vrátit. Na jeho hradě a v tomto loži už bude spousta jiných žen, jak musí být jasné i vám. Přilezou za ním okamžitě poté, co já zmizím.“

Tristan mi nikdy neodpustí, že jsem bojovala bez něj a nepochopí můj odjezd. Ani ho nesmí pochopit, protože by se tím dozvěděl o Alessii, což nemíním dopustit. Ale to není hlavní problém. Nesmím dovolit, aby mě našel a slídl za mnou. To je mnohem horší, protože dobře vím, jak je chytrý. Už jednou mě našel, a to o mé existenci v podstatě neměl ponětí. Nyní to pro něj už bude hračka," nesouhlasila s ním Alexandra.

„No vidíte! A proto mu musíte dát jasně najevo, že o něj už nestojíte. Už z tohoto důvodu pro vás bude výhodné stát se kněžnou Dragonianovou. Navíc odjedeme ze země, takže to možná i on vzdá. Protože já si nejsem jistý tím, že by se za vámi přece jenom nepustil, jak se toho obáváte. Ještě si vzpomínám na to, jak odmítavě reagoval na nabídky jiných žen poté, co vás zapudil do svého harému. Takže by pro vás náš sňatek mohl také znamenat vytvoření jakéhosi alibi, které zakryje skutečný účel vašeho odjezdu. Vrátime se až za několik měsíců – podle situace – a až se on poté dozví, že už jsme delší dobu manželé, nechá nás být. Zvláště poté, co si dle vašeho mínění najde spoustu jiných žen. A vaše dcera bude v bezpečí. Pod naší ochranou," chopil se opět příležitosti kníže Dragonian.

„Potíž je v tom, že příliš nestojím o to, znova se vdát. Když jsem v ohrožení já nebo někdo blízký, jednám nejraději sama. Jsem na to zvyklá," hlesla Alexandra.

„Tady nejde ani tak o boj, i když v tom vám budu bezpochyby užitečný. Víím, jak jste nešťastná z toho, že jste nucena opustit Tristana. Když budete mít po svém boku milujícího manžela, nebude to pro vás tak bolestné. Já chci vaše štěstí, Alexandro. Chránit vás svou mocí," ozval se vemlouvavě upír.

„Nemohu vám nic slíbit, kníže Dragoniane. Stejně si myslím, že by pro vás bylo lepší...“ začala tiše.

Dragonian ji najednou přerušil tím, že se změnil do upíří podoby a zároveň sklopil svůj mentální štít. Vypadal velmi hrozivě a silně. Jeho moc a fyzická síla z něj nyní přímo vyzařovaly. I v Alexandře, která už takto viděla mnoho upírů, vzbuzoval hrůzu. Jiné upírky by cítily i obdiv, ona však ne. Věděla, že Tristan je silnější, což jí však v této chvíli nebylo příliš platné.

Horší totiž bylo sklopení jeho mentálního štítu, což jí odkrylo i emoce čistokrevného upíra a odhodlání knížete, s nímž rázně prohlásil: „Už jsem se rozhodl, že ti pomůžu, a také to udělám. Nic mě nezastaví, když jsi nyní volná a já tě můžu uchvátit. Na tohle čekám už celá léta, Alexandro, copak to nechápeš? Zřejmě ne. Potom vidím, že budu nucen svá slova podpořit pádnými argumenty. Věnuji ti svou přízeň. Hned. Obdařím tě jejími znaky. Pak bude Tristanovi jasné, s kým má tu čest. Ukážu ti, co získaš, když se mi podvolíš.“

V jeho nitru tak bouřila vášeň, že se už nedokázal ovládnout. Představa ženy, na kterou tak dlouho myslel – bezmocné a konečně svobodné – ho úplně omámila. Byla na dosah, a s ní věci, o nichž měl zatím pouze mlhavou představu, ale jeho krev mu dávala vědět, že je bude jistě prožívat velmi prudce. Těmi byly upíří a především lidská přízeň.

Vrhl se k Alexandře, která zesinala hrůzou a snažila se před ním uprchnout ke dveřím. Nestihla to. Už v polovině cesty ji kníže dostihl a přímo povalil na měkoučký koberec její ložnice. Přišpendlil upírce paže nad hlavu a sevřel jí zápěstí svými mohutnými dlaněmi. Také poklekl tak, aby jí tím znemožnil

jakýkoliv útěk. Potom se sklonil k jejímu obličejí a zíral na ni rudými zraky tak uchváceně, že ji to až udivovalo.

Jinak však byla v dost velkém šoku. Nevěděla, co má dělat a jak se bránit. Byla v hrozné situaci. O samotě ve své vlastní ložnici se silným a rozdivočelým upírem, který se rozhodl, že ji získá za každou cenu.

Kníže Dragonian už se jí chtěl zakousnout do krku, když tu ho něco napadlo. Dobře věděl, co se povídá o jejím manželovi. Jak se liší od jiných upírů hlavně tím, že je na svou ženu nesmírně něžný, a ne surový jako ostatní upíři, kteří své manželky mučili.

„Když budu jako on, získám ji snáze. Navíc na ni chci být něžný. Nemíním ji týrat ani mučit," pomyslel si a změnil své chování.

Hlavně svou podobu zpět na lidskou. Už proto, že – jak si rovněž uvědomil – v ní vypadá mnohem lépe, než v té upíří. Jeho pohledná lidská tvář mohla být zbraní, která přemůže tu krásnou a vystrašenou kněžnu, uvažoval čistokrevný upír.

„Alexandro, miluji tě. Čekal jsem na tebe a tvou přízeň. Sama to cítíš z mé krve, že? Chceš tomu odolat, když ti to nabízím? Nevinnost, kterou jsem uchoval pro milovanou ženu. Vezmi si ji hned teď. Potom posvětime náš svazek a budeme spolu bojovat. Protože já tě dokážu ochránit a tvůj boj mi nevadí. Já oceňuji tvoje schopnosti i tvou krásu. Doufám, že se ti zalíbím a má přízeň tě potěší," pronesl něžným hlasem.

Kněžna Alexandra se po jeho něžných slovech už trochu uklidnila a začalo jí to myslet. Ale chtělo to jednat rychle. Čistokrevný upír se totiž při své řeči začal zabývat tím, že se z ní snažil sundat její šaty, a ona dobře věděla, že pokud se mu to

podaří, už se jí pak nepodaří ubránit jeho divokosti, kterou z něj jasně cítila.

Také jí však jeho mysl vydala jinou věc. To, že by jí skutečně neměl ublížit. Opravdu se na ní nemíní dopustit násilí. Ale obávala se, že by ve svém úsilí stejně nepolevil. Prostě by sice byl něžný, avšak přemohl by ji svou obrovskou silou. A ona o to vůbec nestála. Ani jeho nezasvěcenost ji nefascinovala. Stejně jako před lety, kdy ji rovněž vnímala.

Šokovalo ji však to, co k ní kníže stále cítil. Neměla o tom ponětí a nebylo divu. Také to pro ni nebylo možné zjistit, protože se s touto skutečností zřejmě nikomu nesvěřil. A i kdyby ano, nebyla čistokrevná a lidem číst myšlenky nemohla. Nyní si však uvědomila to, jak upír reagoval na její pláč a zoufalství. To byla její zbraň, kterou hodlala použít proti němu.

V jejích očích se tudíž záměrně objevily slzy a ona se zničeně ozvala: „Prosím tě, kníže, měj se mnou slitování a nedělej to. Jsem rozrušená a ty mě děsíš. Opravdu ze mě míníš učinit násilím svou konkubínu v ložnici muže, kterého miluji? Donutit mě pošpinit jeho čest? Hodláš mě takto ponížit?“

„Už jsi to přece jednou udělala, ne? S Noahem, jak jsi mi sama řekla," namítl čistokrevný upír.

„A taky jsem ti vysvětlila, jak k tomu došlo. Byla jsem přece v nebezpečí života! Nenutil mě k tomu muž, který mě údajně miluje. Víš, co, Dragoniane? K čertu s tím! Udělej to. Ale manželství se mnou se stejně nedočkáš, protože to bude naposled, co jsi mi věnoval přízeň. Jakmile odejdeš, podříznu si žíly a svou krví napíšu svědectví o tom, co jsi udělal. Tohle se stane," prohlásila Alexandra, která náhle pocítila nával prudkého hněvu.

To čistokrevného upíra vzpamatovalo a on se zvedl, načež pomohl vstát i Alexandře, které řekl: „Je mi líto, jak jsem se zachoval. Samozřejmě ti nemíním nijak ubližovat. Nebudu tě nutit proti tvé vůli. Já chápu, že jsi nyní rozrušená a nemíním ještě více děsit. Ale snaž se pochopit ty mě, Alexandro. Miluji tě tak moc, až z toho šílím. Toužím po tom ti pomoci a u toho se stát tvým manželem, partnerem a přítelem. Prostě čímkoliv budeš chtít. Dovolíš mi to?“

Upírka si povzdechla a tiše odpověděla: „Nemohl bys na mě přestat tak naléhat? Je mi hrozně a ty mi to ještě zhoršuješ.“

„Já vím. Vynasnažím se ovládat, ano? A ty uděláš jistě totéž, jak tě znám. Raději bychom měli probrat náš odjezd a to vše kolem. Dle mého názoru je nejlepší odjet ihned, dokud je Tristan pryč. Než se vzpamatuje, budeme už za hranicemi země a on nás nenajde,“ zareagoval čistokrevný upír, který začal opět přemýšlet hlavou.

Alexandra se rovněž vzchopila a zapřemýšlela, než mu odpověděla: „To asi nepůjde. Pokud chceš náš odjezd skutečně utajit, potřebujeme falešné pasy. Dám ti kontakt na člověka, který je dělá. Jeden vyráběl i pro mou dceru Amber. Víím, že jako čistokrevný pas nepotřebuješ, ale na letišti jsou kamery a až příliš mnoho lidí na to, abys je ovládl a zahladil všechny stopy. A jeho výroba vyžaduje jistý čas. Také ostatní věci trvají. Copak chceš cestovat jen v oblečení, co máš na sobě? Já tedy ne. Oba bychom se měli sbalit, a ty pak vyčkáš, až za tebou přijdu a vyrazíme. Já pošlu své kufry napřed na nádraží. Nepocestujeme však jako obvykle tím speciálním vagónem. Ze země vyjedeme pod svými jmény a každý odděleně, v jiném kupé. Tady by nás stejně vycítili, takže nám přetvařování není nic platné. Ale hranici další země už

překročíme s těmi falešnými pasy, které ty nám mezitím zajistíš. Pak pojedeme společně, třeba jako nějaký podnikatel a jeho asistentka. Ve Švýcarsku zařídím, co potřebuji, a budeme pokračovat. Snad nás nikdo nevystopuje. Hlavně Tristan. Ty se umíš dokonale přizpůsobit a já si nějak zvyknu. Jako vždy. Moje znalosti tamních poměrů se ti budou hodit, i když se to tam určitě za ta léta změnilo. Pod cizím jménem mě snad Bratrstvo nenajde. A Řádu přečteš myšlenky ty.“

Dragonian ji pozorně poslouchal a přikyvoval, načež se jí opatrně zeptal: „Dobře, souhlasím. Máš pravdu. Ale jak vyřešíš tu záležitost s Tristanem? Brzy se přece vrátí a je velmi silný. Pokud ho tedy nehodláš zabít, co uděláš pro to, aby nám nepřekazil odjezd? Pochybuji, že po svém příjezdu domů nechá tebe tak dlouho o samotě, že si budeš schopná zabalit věci a nepozorovaně se vytrahovat. Navíc – obávám se jednoho. Co když si to nakonec rozmyslíš nebo ti selžou nervy a všechno mu vyklopíš?“

Alexandra mu s úšklebkem odvětila: „Nerozmyslím, neboj se. Jde o krev mé krve. A umím se dobře přetvařovat. Co se týče Tristana – postarám se o to, aby byl na chvíli mimo.“

Dragonian se na ni nechápavě zadíval a ona poté vysvětlila: „Je vidět, že nevíš, co dokáže udělat žena s mužem, který jí věří a miluje ji. Nemáš ponětí, jak vysilující může být přízeň takové bytosti. Já jsem expert na likvidaci hlupáků a zaslepených vášní, to je pravda. Ale Tristan je silný a dost chytrý. Bude tvrdý oříšek. Navíc je mi to i poměrně nepříjemné, opustit ho. Avšak neboj se, Dragoniane, zvládnou to. Víím, co musím udělat. Ty si sbal věci a pak obstaraj pasy. Já počkám, až se Tristan vrátí a zařídím, aby byl mimo hru tak dlouho, dokud nezmizíme z této země.“

Kníže to okomentoval slovy: „To doufám, protože pokud ne, budu nucen ho zabít. Bohužel.“

„To neuděláš, Dragoniane! Jestli na něj vztáhneš ruku, zalituješ toho," ozvala se vztekle Alexandra.

„To spíš on na mě, ne? Pokud se dozví, že spolu odjíždíme, určitě po mně vystartuje. A k souboji pak dojde i tak. Pro tebe bude rozhodně lepší, když ho vyhraju já, kvůli tvé starší dceři," konstatoval on.

„Vy dva se nesmíte utkat! Udržím ho od tebe dále, a ty mi, doufám, nehodláš způsobit žal. Rozloučím se s ním způsobem, který používám obvykle k zabíjení. Ale on přežije. Je to můj chráněnc, kterého jsem znala už jako dítě, kdy mi zachránil život. Nebudu ti pořád dokola opakovat, že každý, kdo sáhne na..." začala tvrdě Alexandra.

Čistokrevný kníže ji přerušil slovy: „Stejně bych se raději otevřeně přihlásil k tomu, že ty a já odjíždíme spolu ze země.“

„Já však nehodlám pošpinit čest svého manžela. Až potvrdím tu svou rozluku s ním na genealogickém úřadě, rozhodnu se, co udělám dál. Ale do té doby nesmí mít nikdo tušení o našich plánech," namítala vážně Alexandra.

„Takže připouštíš, že bys mohla později souhlasit s naším sňatkem? Rád ještě chvíli počkám, pokud mi dáš nějakou naději, že se staneš mou ženou. Já jsem svůj tehdejší slib splnil a nezaútočil na tvého manžela. Můj život plynul v očekávání toho, co právě nastalo, a..." začal kníže Dragonian.

Alexandra ho podrážděně přerušila slovy: „Opakuješ se, kníže. Uvědomuješ si vůbec, že pokud bys na mého manžela tenkrát

zaútočil, mohl tvůj život už dávno skončit? To ty bys měl děkovat mně, místo toho připomínání svých zásluh na životě mého muže. A kdybys ho zabil, zemřel bys stejně. Možná podobně jako Noah, ale s tím rozdílem, že bych tě zlikvidovala přímo já a úmyslně. Rozhodně by to nebyla nijak milosrdná smrt. Také by mě netěšila tvá přízeň, na rozdíl od vášně mého někdejšího přítele, který mě velmi miloval.“

Tím ťala Dragoniana na nejcitlivějším místě. Když si upír vzpomněl na to, že ona a její lidský sluha spolu sdíleli to, co tehdy chtěl i on sám, vzteky neviděl. Zatmělo se mu před očima a přiskočil k ní.

Uchopil ji za ramena a důrazně řekl: „Pochopil jsem, že své manžely nezabíjíš, Alexandro. Už se těším, až budu moci zkrotit tvůj vzdor. Brzy poznáš, že se přízeň jakéhokoli člověka či upíra se smíšenou krví nemůže měřit se silou čistokrevného. Navíc s mou. Uvidíš, čeho je schopen muž jako já, když miluje ženu, jež je tak nádherná.“

Při tom jí zase pohlédl do očí a doslova zjhl.

Ona se na něj pousmála a klidně namítla: „To už jsem ale pochopila dávno, čistokrevný kníže. Stejně věci mi naznačoval i čistokrevný kníže Albacetrarian – a kde je mu konec? Jak dopadl, když se pokusil mě uchvátit? Kromě toho tvůj vzhled a vůně tvé krve svědčí o tom, že mi nikdo nemůže sdělit, co od tebe můžu očekávat ohledně tvé mužnosti.“

Vtom si Alexandra uvědomila, že přestřelila a hrozí jí nebezpečí.

„Odpusť mi mé poznámky, kníže. Uvědom si, jak moc jsem dnes rozrušená. Dozvěděla jsem se příliš strašné věci a reaguji

unáhleně a nezdvořile. Jsem ti vděčná, že jsi respektoval mé přání na zachování Tristanovy cti," doplnila velmi rychle.

Tohle zřejmě zabránilo Dragonianovi vybuchnout hněvem.

Dokonce se zasmál a pronesl: „Přesto jsem si jist, že jsi myslela vážně každé své slovo. Ale odpouštím ti, Alexandro. Pevně věřím tomu, že tě osamělost a žal, jemuž budeš muset čelit, přimějí přehodnotit svůj postoj vůči mně. Navíc spolu budeme bojovat bok po boku, a když uvidíš mou oddanost a poznáš mé schopnosti, změníš svůj názor na náš svazek.“

Po těchto svých slovech ji upíří kníže znova objal a s obličejem těsně u jejího tise dodal: „Respektuji tvé přání a nikomu nesdělím, že odjíždíme společně. Dovolím ti jednat podle svého, až do chvíle, kdy se naše věc podaří. Poté už mi nikdo nezabrání vybrat si svou odměnu. Představ si, jak se tady vrátíš jako žena mocného knížete Dragoniana, a upírky, jež mezitím získaly přízeň tvého bývalého manžela, blednou závistí.“

Alexandra se na něj vylekaně a smutně zadívala a pak se ozvala: „O závist tady přece nejde, kníže. Ty skutečně nechápeš, co je podstatou citu, že? Myslíš, že se pyšně ponesu po tvém boku, když budu vědět, že žena, která mi tak závidí tebe, má jeho přízeň a možná – což je daleko horší – jeho lidskou lásku? Mého sladkého chlapečka se bude dotýkat jiná žena! Toho jsem se nikdy nechtěla dožít.“

Dragonian vzápětí temně zavrčel, změnil se do upíří podoby a přichystal se jí zakousnout do šíje. Když se k ní sklonil a pohlédl na její nádherně křehké rameno, na něco si vzpomněl. Jak na něm kdysi spatřil krev, když se zranila o výstupek na hřbitovní bráně, přes kterou lezla, aby navštívila Noahův hrob.

Znova před očima viděl ten její následný odevzdaný pád, při kterém ji zachytil těsně nad zemí a držel ji v objetí, oblečenou v oděvu pro konkubíny. To jeho vztek zkrátilo a změnilo na naději. Na to, že když se bude ovládat, skutečně by ji mohl získat. A pak... Po svatbě...

Úplně se zasn timer a u toho se změnil zpět do lidské podoby. Něžně pohladil její rameno a pokračoval na pažích, šiji i obličeji, do kterého se vzápětí zahleděl. Z jeho hrdla se vydral hluboký povzdech.

Velmi zoufalým tónem jí sdělil: „Ten tvůj vzdor! Tak hrozně mě zraňuješ, Alexandro. Pak pohlédnu na tvou krásnou tvář a jsem ztracený.“

Alexandra na to reagovala slovy: „Až pohlédneš na stejn timer obličeje – tvář mé dcery – možná svůj názor změníš. Můžu ji naučit vzdorovat, pokud taková není už teď. Ale dost řečí a úvah. Máme hodně práce, takže, když dovolíš, ráda bych už konečně začala. Sluhy nemohu použít a mých věcí je poměrně hodně.“

Kníže Dragonian pochopil její narážku a zamířil k oknu. Ještě předtím jí však předal svůj erbovní prsten, který měla ukázat strážím, až se vydá do jeho hradu. Alexandra se s ním rozloučila a zhasla světlo, aby mohl nepozorovaně odletět z její ložnice. Po jeho odchodu si pustila na celé kolo divokou hudbu, která jí vždy pomáhala se odreagovat.

Služebnictvo už bylo na její aktivitu v noci zvyklé, tak se nemusela obávat rozruchu. Navíc – byly tam téměř výlučně strážie. Potom ze sebe upírka začala ventilovat své emoce. Nejprve shazovala věci, křičela vzteky a kopala do nábytku. Posléze se zoufale rozplakala a znova se zhroutila na podlahu.

Bylo jí tak mizerně, jako už dlouho ne. Naposledy se takto cítila, když po porodu Amber zemřel Noah a její manžel ji přistihl ve velmi překerní situaci, načež ji zapudil do harému a vážně onemocněl. Ona ho vyléčila, ale sama ještě několik týdnů trpěla jeho nezájmem a třásla se strachy z toho, že si Tristan najde jinou ženu.

Místo toho ji však opět uchvátil a povýšil na kněžnu poté, co si přečetl její deník a pochopil z něj, proč se ona vůbec nebrání jeho obviněním a dělá se horší, než ve skutečnosti je. Nyní Alexandra prožila dlouhá léta štěstí, které mělo už brzy skončit. Proto se zmítala v zoufalství a nebylo divu.

Šli po ní v podstatě dva upíři – jeden silnější, než druhý. Jedna její dcera byla přespříliš zvědavá a ta druhá nevědomá a opuštěná. A ona sama musela udělat hroznou věc – opustit Tristana a navíc zařídit, aby ji nevypátral.

To byl skutečně tvrdý oříšek, neboť její manžel byl – mimo pohledného obličeje, který zdědil po své matce, a síly, již měl zase po svém čistokrevném otci – obdařen záviděníhodnou bystrostí a intelektem jako dům. Nebylo lehké ho přelstít, a navíc by Alexandra obětovala cokoli tomu, aby to dělat nemusela. Nebylo však zbylí.

Zuřila a plakala dlouho, než ji to úplně vyčerpalo. Nato se na chvíli sebrala a šla se připravit na cestu a boj. Nakonec upadla do neklidného spánku, ve kterém ji pronásledoval obličej její ztracené dcery Alessie, zničený žalem a bolestí. Opět vysílala prosby o pomoc a Alexandra sebou zmítala. Několikrát se probudila a nemohla dlouho usnout.

Bylo jí hrozně, když si uvědomila, co prožívá její dcera, která nemá ani ponětí o existenci své matky, potažmo zřejmě o svém skutečném původu a jeho zvláštностech. To upírku přimělo zatnout zuby a překonat touhu po tom, vykašlat se na ni a věnovat se pouze svému vlastnímu štěstí. Ale její mateřský instinkt jí to nyní nedovolil a onen sen upírku navíc stále trápil.

Když se potom přinutila vstát, zděsila se. Vypadala velmi vyčerpaně, ale spát už nemohla. Obdržela totiž zprávu o brzkém návratu svého manžela. Proto zkontrolovala sbalené věci a po pečlivé úpravě zevnějšku se vydala uvítat Tristana. Šla do jídelny, kde už se to hemžilo jejich služebnictvem.

Vito Carmini seděl s ovázanou hlavou a tiše hekal bolestí. Když se po Amberině úderu probudil, sykl a nahmatl si v týle ohromnou bouli. Dívka už byla samozřejmě dávno pryč a na to, aby po ní pátral, neměl náladu. Pokusil se o to, navázat s kněžnou Alexandrou nové spojení, ale na druhé straně mu nikdo neodpovídal. To ho hnětlo, protože by jí toho rád ještě mnoho řekl. Byl vzteklý z toho, že nepochopila jeho nevinu v celé věci, a také to hrozné utrpení, které kvůli ní léta prožíval. Muka lásky a posedlosti – doslova.

Čekal, že ji pravda zdrtí. Jeho ostatně také. Však to v sobě dusil osmadvacet dlouhých let. Dokud žil otec Bird, nesměl jí to říct, a pak byla pryč a on ani neměl důvod. Ale teď, když její dceru našel, nechápal, kde se o ní dozvěděla ona, a jak to, že měla ten sen o jejím nešťastném porodu. Přál si jí vyjádřit svou lítost nad její ztrátou, ale místo toho jí ze vzteku a zoufalství vyhrožoval. A nyní ho to zamrzelo. Ovšemže nemohl doufat, že vymění svého

milovaného Tristana za něj, ale přesto ho její reakce velmi rozčarovala.

Už léta neplakal, ale nyní se mu slzy koulely po tváři v takovém množství, že už měl úplně promáčenou sutanu na hrudi. Úlevu ale nepřinesly. V duchu vzpomínal na ten den, kdy ho otec Bird zavolal. Tehdy mu v rychlosti, při běhu na hřbitov, vysvětloval, že jsou tu tvorové, které on se zavázal chránit. A že někdo v nesnázích potřebuje pomoc.

Už zdálky slyšel nelidský řev rodící ženy. A potom uviděl strašlivého netvora s rudýma očima a nějakého chlapce, jak pijí krev toho nemluvněte! Aniž by mu kdokoliv něco přikázal, vystřelil z pistole, kterou mu předtím podal otec Bird, a tu zrůdu zranil. Pak ho ovšem musel ještě rychle dorazit dýkou do srdce a také mu uříznout hlavu, načež se mu před očima změnil v hromádku popela. Kdyby jen tušil, že nezabíjel naposled v životě!

Následně otec Bird vzal to miminko i chlapce pryč. Jemu přikázal, že se má postarat o tu ženu a odvézt ji do nemocnice. Ale ještě před tím měl vypít její krev, protože je třeba, aby na tuto událost zapomněla a – jak mu dále vysvětlil – získala více lidskosti.

Také mu prozradil šokující fakt. I on sám – Vito Carmini – je jedním z těchto podivných bytostí. Nato odešel a nechal ho tam s ní samotného. Neznámá žena sténala bolestí a zmítala se na jednom z hrobů. Později zjistil, že to byl hrob jejího manžela. Snažil se uklidnit a překonat strach.

„To po mně přece nemůže chtít, takovou šílenost! Nemůžu pít něčí krev!“ říkal si v duchu.

Potom se na něj ta žena ale podívala smutným a zoufalým očima a on k ní jako hypnotizovaný šel. Pocítil potřebu ji chránit a dát jí zapomnění. Jakmile se napil její krve, pocítil – a stále to v něm silně přetrvávalo – že je s ní už navždycky nějak spojený. Věděl, co to je, okamžitě. Zamiloval se do ní, a to velmi silně.

Po pití krve ji pak opatrně v bezvědomí odnesl do otcem Birdem mezitím přivolané sanitky. Celou cestu až do místní nemocnice ji pevně držel za ruku a vychutnával si ten pocit, že je jí nablízku. Doktorům řekl, že je to tulačka, již našel na hřbitově. Nechal je, aby ji odvezli, ale bylo to, jako by mu vrazili nůž do srdce.

Když posléze vkročil do kaple, pocítil strašnou bolest, která mu rvala útroby. Otec Bird mu k tomu sdělil, že je teď nečistý. Dal mu však užitečnou radu. Měl se obléknout do civilu a sehnat si co nejnevinnějšího člověka. Jeho krev vypít a dát se tím do pořádku.

Udělal to a šel na diskotéku, kde ve víru tance sbalil nějakou hodně mladou dívku, která s ním omámeně odešla do motelu, kde s ním hodlala přijít o své panenství. Byl tenkrát také velmi mladý a navíc dost pohledný. Nebohá dívka netušila, že s ní ten mladý krasavec chce dělat úplně jiné věci, než čekala. Pil její krev a při tom myslel na rodičku ze hřbitova. Vysál ji až do bezvědomí a ona pak prý strávila celý rok v blázinci.

Sice se tím očistil, ale na tu ženu myslet nepřestal. Otec Bird to zřejmě tušil a tak ho hned další den dal přeložit do Las Vegas, kde zůstal až do jeho smrti před pár lety, kdy se vrátil do města. A aby toho nebylo dost, deset let po té hrozné události mu zavolał a řekl, že ona žena se tam chystá a hodlá se provdat za nějakého člověka, čemuž on má zabránit a chránit ji i muže, který se za ní vydá, aby to také zarazil.

Tak v recepci jejich hotelu zajistil, aby jim doporučili zrovna jeho kapli a tam poté musel zabít znova – Valeriana Mala. A také se opět tváří v tvář setkal s Alexandrou – o jejíž dalších osudech neměl až do té doby ani ponětí a dokonce neznal ani její jméno. Poznal, že se jeho city nezměnily, ale nesměl dát nic najevo a musel je s Tristanem oddat, i když mu při tom bylo všelijak.

Pak stál pod jejich okny a trápil se, zatímco oni si užívali svou svatební noc. A když ho pak Alexandra druhého dne po bičování ošetřovala, toužil po tom, aby se napila jeho krve a o všem se dozvěděla. Chtěl zemřít její rukou. Ale Tristan to svou žárlivostí překazil.

Dneska mu ona v podstatě vyhlásila válku. A když chce boj, má ho mít! Už měl po krk ochraňování namyšlených šlechticů. Myslel na otce Birda, co byl vlastně za pokrytce, když se navenek tvářil jako kněz a přitom páchal taková zvěrstva a zatáhl do nich i další lidi. Ten slavný Řád. Pak ho to napadlo. I když otec Bird nikdy nepožil Alexandřinu krev, přesto na něj zřejmě měla určitý hypnotický vliv, ačkoliv byl rovněž kněz, a navíc jen obyčejný člověk.

„Tak tys ji miloval, ty starý plesnivče! A mě jsi do toho všeho uvrtal. Mělo mi to dojít, když jsi o ní tak zaníceně mluvil a staral se hlavně o ni a její blaho. Ale já teď poruším slib, který jsem ti dal. Pomstím se. Zamíchám Albacetraniánům kartami. Už nejsem kněz, ale upír, a toužím po tom, něco uchvátit. Získám Alexandru poté, co si zatančím na Tristanově hrobě!“ sebral se konečně otec Carmini.

Pak vzdorovitě vstal, strhl ze sebe tu promáčenou sutanu, opláchl si obličej a znova se ponořil do svých smutných a vztekklých myšlenek.

„Brzy mě budeš milovat, Alexandro!“ řekl si v duchu kněz, který se nyní mínil stát tím, čím se narodil.

Upírem.

5. kapitola – Varování a podezření

Kníže Tristan Albacetrarian mířil k domovu, kam už se velmi těšil. Zařídil vše potřebné a dal vědět svým lidem, že brzy přijede. Nyní seděl v zadní části knížecí limuzíny a myslel na svou ženu, kterou i po dlouhých letech manželství nesmírně miloval. A to nejen kvůli jejímu vzhledu, který se nezměnil. Stejně jako ten jeho.

Vypadal stále na osmnáct, což byl jeho věk v době, kdy si ji vzal za ženu. Ona možná dokonce ještě lépe, než tehdy. To Tristana těšilo, protože znal příčinu. Její štěstí, které s ním podle jejích vlastních slov prožívala. To dělalo její krásu úchvatně neměnnou a její manžel měl občas pocit, že skutečně omládla.

Vždycky nějak cítil, že ho jeho city nepřejdou, a měl pravdu. Postupem času překvapeně zjišťoval, že je stále fascinován její osobou a nemůže se nabažít pohledu na upírku, která se chovala stejně tak vůči němu.

Alexandra byla divokou ženou, jež projevovala své emoce způsobem, jakým sopka vychrlí žhavou lávu. On sám byl sice rovněž divoký, ale tohle nedělal. Rozhodně ne upířím způsobem, jakým jeho žena reagovala na prohrěšky sluhů a obzvláště služek, které za ta léta neustále odmítaly pochopit, že o ně jejich upíří pán nemá zájem. Jak by mohl! Co by viděl na těch holčínách, které byly jedna jako druhá, nebo na místních upírkách, třesoucích se strachy před muži, či poddajně vrkajícími, aby jim neublížovali, když měl tak úchvatnou manželku.

Za dobu jejich pobytu v této zemi se ještě nenašla žena, jako Alexandra, a on si byl neochvějně jist tím, že se ani v budoucnu nenajde. Pouze jejich dcera Amber byla také silnou upírkou a sebevědomí z ní přímo číselo, čemuž byl její otec rád, jelikož ji bezmezně miloval. Už od malička ji v jejím nezávislém postoji velmi podporoval. Nehodlal ji nechat na pospas zvrhlým čistokrevným upířím knížatům.

Nyní však Tristan na chvíli vytěsnil z mysli svou dceru, která byla v cizině, a představil si manželku. Nesmírně se těšil, až ji opět spatří, a už ji viděl před sebou. Kráčela k němu ve svých upnutých šatech a její oči metaly blesky. Hořely plamenem, který znamenal jediné – vášeň. Touhu po jeho blízkosti. Pak v jeho vidinách přišla blíž a – změnila se. V něco ohromného a nestvůrného. Příšeru s rudýma očima a šupinatým tělem draka.

Ta na něj vzápětí naléhavě zavrčela: „Tristane! Bud' ve střehu, lásko moje! Něco se chystá. Sleduj mě a já ti poradím.“

To ho vylekalo a kníže se otrásl. Hrůzná a záhadná vidina, kterou právě měl, ho probrala k vědomí a on překvapeně zjistil, že si v autě zdříml.

„Byl to jen sen. Jsem unavený z těch jednání ve dne místo spánku. Musím si odpočinout. Ovšem až poté, co Alexandře věnuji přízeň. Jistě se na mě divoce vrhne a v jejích očích...” myslel si.

Než se zarazil právě tím, jak pomyslel na její oči. Vybavil si totiž to, co v nich obvykle vidí. Spolu s tím snem ho tohle nyní nutilo k ostrážitosti. Mezitím však zjistil, že už limuzína přijela na nádvoří jeho hradu, a to jeho úvahy prudce přerušilo. Opět se uklidnil.

Upíří kníže pocítil přítomnost jiné osoby svého druhu, a tou mohla být pouze právě žena, kterou tak toužil vidět. Pousmál se, popadl svůj meč, který ležel na sedadle vedle něj, a vystoupil z auta, kde na něj čekalo několik uctivě ho zdravících sluhů. Rychlým krokem se vydal do svého sídla, které před těmi lety nechal postavit na místě někdejšího hradu svého otce.

Když Alexandra uslyšela přijíždět auto, podívala se z okna jídelny. Viděla sluhy otevírat bránu hradu a vítat svého pána. Spatřila, jak Tristan vystoupil z auta, opásaný svým nezbytným mečem. Jakou by měla jindy radost! Ale ve světle nastalých událostí ji bodlo u srdce. Už ve chvíli, kdy se její manžel ocitl za branou svého hradu, pocítila jeho přítomnost, a jak se tak blížil, bylo to stále silnější. Polkla slzy a nasadila svůj obvyklý úsměv, kterým se ho chystala přivítat. V duchu si pořád říkala, že se musí chovat zcela normálně, aby nepojal žádné podezření.

Když ho viděla vcházet do místnosti, usmála se bez nucení. Pohled na něj ji naplňoval štěstím a ona cítila, jak se jí zmocňují city. Nyní však byly její pocity smíšené. Snažila se překonat žal a šla pomalu k němu. Služebné, které byly v jídelně s ní, zdravily svého pána rovněž, ale on jim pouze pokývl hlavou jako odpověď, protože se soustředil na jinou osobu. Měl oči jenom pro Alexandru. Nikoho jiného nebyl schopen vnímat.

Nahmátl svůj meč a mechanicky ho odložil na stůl. Potom přistoupil ke své ženě, prudce ji objal a dlouze ji políbil. Služebné až zatajily dech a zbledly závistí. Raději se vytratily, aby se na ně nerozhněval, kdyby je přistihl, jak civí. Ale Tristan stále ještě nevnímal své okolí.

Zadíval se Alexandře do očí a dojatým hlasem hlesl: „Jak ses tady celou dobu měla, miláčku? Chyběla jsi mi.“

Alexandra jeho pohled opětovala a odpověděla: „Ty mně taky, Tristane. Jsem ráda, že už ses vrátil. Špatně jsem spala, když jsi tady nebyl.“

Pak se usadili ke stolu a služebné nosily jídlo, které do sebe kníže doslova házel. On i Alexandra se totiž neživili pouze krví, jako kníže Dragonian. Také jedli normální jídlo. Alexandra se dívala na Tristana, a když se divil, že ona nejí, odpověděla mu, že už se tak stalo.

Tristanovy oči při jídle těkaly všude kolem. Kníže byl ve střehu a pohledem kontroloval své území, zda je vše v pořádku. Při tom si všiml služebné Hanny, která mu připadala nějaká nervózní. Mnohem více ho však trápil stav mysli Alexandry. Znal ji dost dobře na to, aby poznal, že za jejím úsměvem vězí něco docela jiného.

Vypadala sice úchvatně jako vždycky, avšak zároveň poněkud přepadle a ztrhaně. Ani její pečlivé nalíčení to tentokrát nemohlo zakrýt. A její oči byly smutné. Utrápená a nesvá – to bylo to, co ho při pohledu na ni napadlo. A její služka – ta nejdůvěrnější z důvěrných – na ni vrhala stále podivnější pohledy. Byla to dobrá a hodná žena, která svou paní vždy zbožňovala, a teď se na ni dívala, jako by se jí před očima proměnila v hada!

Tristan sice nebyl zase až tak dobrý v odhadu lidské psychiky jako jeho žena, ale tohle by viděl i slepý. Nedával však na sobě nic znát. Při jídle sdělil své ženě všechny podrobnosti o svém pobytu a jednáních ve městě a ona mu naslouchala s předstíraným zájmem, což mu také neušlo. Začal však mít podezření, že je za tím něco

jiného a pousmál se. Zvedl se od stolu, popadl meč a vydal se do ložnice. Alexandra ho okamžitě následovala, čímž se jeho domněnky potvrdily. Když vešel dovnitř, podivil se.

„Kam se poděl počítač?“ zeptal se Alexandry.

Ta ani nemrkla okem a sdělila mu s lítostí v hlase, že o něj potmě nechtěně zavadila a on spadl a rozbil se na padrt'. On nad tím mávl rukou s tím, že brzy pořídí nový. Zmizel v koupelně, shodil ze sebe šaty a vrátil se do sprchy.

Alexandra se zatím usadila na posteli a zhluboka si povzdechla. Vzpomněla si, že na tom místě seděl včera Dragonian, a otrásla se hrůzou z toho, co bude muset udělat.

Když se tam Tristan objevil, obdařila ho opět falešným úsměvem, který vůbec neladil s výrazem jejích očí. Kdyby měla tušení, jak dobře ji on zná, trénovala by před zrcadlem to, aby svůj duševní stav skryla. Ale na to neměla čas, když balila oblečení a chystala si doklady a peníze na cestu. I své nepostradatelné šperky už měla připravené v krabici v sejfu – prozatím – kdyby se tam Tristana náhodou napadlo podívat.

Tristan k ní přistoupil a zadíval se jí hluboko do očí. Snažil se v nich číst a pátrat. Uvědomil si, že mají stejný výraz jako v době, kdy za Alexandrou slídl a ona se mu záměrně vyhýbala a ukrývala před ním jeho pravou totožnost. Také se všiml jejího výrazu, který měla vždy, když se chystala k nějakému boji. A zoufalství – to na ní Tristan viděl rovněž.

Všechno si to spojil dohromady a začal mít dojem, že se děje něco zlého. I když se ona stále křečovitě usmívala. Smrtelná bledost jejího obličeje a temné kruhy, prosvítající zpod tlusté vrstvy jejího nalíčení, nemohly jeho zkušené oko zmást. Tristan

byl zvyklý hledět na tvář své ženy každý den a velmi dlouho. Znal každý výraz jejího obličeje a ještě více očí. Znepokojilo ho to, co nyní spatřil. To však nebylo všechno, protože vzápětí zpozoroval to, co v tom svém snu.

Nestvůru, která mu cosi podvědomě sdělovala, a on tomu užasle naslouchal, když vnímal: „Tristane, je tady problém, který chce řešit bez tvého vědomí. Musíš zasáhnout, jinak uprchne, jak to má ve zvyku. Dávej dobrý pozor!“

Soustředil svou pozornost na bledou a přepadlou manželku, kterou k sobě jemně přitiskl a něžným hlasem se zeptal: „Jsi v pořádku? Netrápí tě něco? Připadáš mi...“

Alexandra ho okamžitě přerušila slovy: „Víš přece, jak nesnáším být od tebe vzdálená. Bylo mi jenom velmi smutno a klid mého spánku rušila samota. To je všechno. Ted' už tě ale zase mám zpět doma a je to v pořádku.“

Tristan se jí vyprostil z objetí a nedůvěřivě se na ni zadíval. Náhle spatřil, jak onu podivnou nervozitu v jejích očích vystřídala vášeň. Její oči zasvítily ještě více než obvykle a Alexandra náhle z Tristanova umytého těla strhla ručník, který měl omotaný kolem boků.

„Chci ti věnovat svou přízeň, mocný kníže. Pokud jsem se ti ovšem ještě neomrzela a nenašel sis tam ve městě nějakou náhradu," prohlásila, usmála se a rovněž ze sebe sundala šaty.

Tristan uviděl ty znaky přízně, kterými ji před svým odjezdem obdařil, a řekl: „Alexandro, proč podléháš těm blbostem s nošením kousanců? Víš přece, že to nevyžadují, takže to nemusíš dělat. Nepotřebuji se chlubit tím, že máš mou přízeň.“

On sám však také nosil to samé a nenechal si kůži zregenerovat. Alexandra dobře věděla, že kvůli ní, aby se tak nebála konkurence.

„Ale já chci, aby všichni věděli, jak mužný je můj manžel! Ne kvůli závisti. Pouze proto, že jsem na tebe hrdá, a oni by měli vědět, že jsi nejlepší ze všech," namítla upírka, jež byla za jeho slova ráda, poněvadž jí nahrála v jejích záměrech.

Kníže na to vážně reagoval: „Mně stačí, že to víš ty. Ale když to chceš, tak budu také nadále nosit tvé znaky přízně. Jako dosud, aby ses necítila ponížená a neměla podezření, že se před někým snažím utajit tvou existenci.“

Alexandra se svůdně usmála a opáčila: „To je dobře, protože tě zrovna teď plánuju znova obdařit svou přízní. Chyběl jsi mi, Tristane. Chci být s tebou.“

Pak se změnila do upíří podoby a zakousla se mu do krku, přičemž ho pevně objala a nechala se odnést do jejich manželského lože.

Tristan se zatím neproměnil, a i když ho její chování těšilo, začínalo mu být podezřelé. Ačkoliv by jako muž měl být v této chvíli naprosto neschopen přemýšlet, stále to dokázal. Jeho duševní stránka vždycky vítězila nad tělesnou a starost o milovanou ženu ho přiměla k ostražitosti.

Připadalo mu, že ho Alexandra objímá tak, jako by ho nechtěla už nikdy pustit. Zoufale ho k sobě tiskla, líbala ho a sála mu krev. Až moc krve – jak ho najednou napadlo. On její vášeň samozřejmě opětoval, protože ji nesmírně miloval, přesto však začínal být ve střehu.

Alexandra byla vždy neobyčejně vášnivá, ale nyní to jaksi přesahovalo meze. Když pak vedle ní na chvíli odpočíval, vzpomněl si na ten Hannin podivný výraz a k něčemu se rozhodl. Posadil se a škrábal se pryč z postele.

Upírka se opřela o loket a zapředla: „Snad už nejdeš pryč, Tristane? Já chci ještě pokračovat, když jsem tě tak dlouho neviděla.“

To ho v jeho podezření mimoděk utvrdilo. Ale on už se nasoukal do kalhot a košile.

Pak jí oznámil: „Neboj se, vrátím se brzy. Potřebuji jenom zkontrolovat strážce, jestli nespí ve službě. Hned budu zpět.“

Alexandra se svůdně protáhla a prohlásila: „Dobře. Ale jestli se nevrátíš, namluvím všem ženám v okolí, že jsi zbabělec!“

Poté se nahlas zasmála. Tristan po ní rovněž hodil rychlým úsměvem a odkvačil pryč. Po jeho odchodu však Alexandře ihned zmrzl úsměv na rtech. Bylo jí hrozně. Znova si totiž uvědomila, co bude muset udělat, a když ho nyní měla tak blízko sebe, nevěděla, zda to vůbec dokáže. Pak si ale vzpomněla na svou dceru, která někde sama trpí a zaťala zuby.

Tristan se neslyšně ploužil chodbami ke kuchyni, kde, jak věděl, bude Hanna pomáhat. Chtěl si s ní promluvit a dostat z ní, co Alexandru trápí. V tuto dobu měla většina služebnictva už volno, tak ho nikdo neviděl. Dveře kuchyně byly pootevřené, a když se k nim přiblížil, uslyšel hlasy. Poznal Hannu s její dcerou, služebnou knížete Dragoniana. I on ji od malička dobře znal. Jejich hlasy zněly dost vyděšeně a ženy šeptaly. To vzbudilo Tristanovu

zvědavost, připlížil se za dveře a poslouchal. Doufal, že nebudou příliš vnímat jeho upříř přítomnost.

Slyšel, jak se Hanna své dcery ptá: „Tak co jsi mi to chtěla říct tajného?“

Mladá dívka odpověděla: „Musím se někomu svěřit, mami. Sice mi hrozil, že mě zabije, ale nemůžu to v sobě držet. Včera tady byl, že? Viděla jsem ho, jak spálil její dopis, pak se nastrojil jako na svatbu a vyletěl ven. Nebral si meč, představ si! A to jsou prý nepřátelé! Dívala jsem se za ním dalekohledem – tím s nočním viděním – a představ si, přistál jí přímo na okně ložnice! Mříže byly odemčené, okno otevřené, a ona pak šla, zatáhla závěsy a až potom rozsvítila světlo. Byl tam pěkně dlouho, ne? Co tam asi s kněžnou dělali, když byl kníže pryč?“

Hanna divoce namítla: „Nesmysl! Kdo ví, o co tu šlo. To setkání přece navrhl on a ona přímo zbledla, když viděla jeho pečeť na dopise. Sama jsem toho byla svědkem. Třeba jen nechtěla, aby někdo věděl, že tady byl, a kníže se pak nerozhněval. Prikázala sice, ať se nikdo nemotá kolem ložnice, ale i tak se mi to nezdá. Kněžna je věrná manželka.“

Její dcera však posléze vybuchla v smích a vyštěkla: „Věrná manželka? Tak proč jsem dneska na jeho krku viděla znaky přízně? Nemohla jsem se splést, věř mi. Seděl v křesle ve velkém sále a na sobě měl rozhalenou košili. Měl čerstvé stopy po zubech, a kde k nim asi přišel, když k němu v životě ani nepáchla jediná upírka! Víš, že si je drží od těla – třeba kvůli ní? Tipuju, že už to spolu táhnou dlouho a schválně dělají, že se neznají. Je to tajný poměr – nebo byl – do včerejška. Možná se rozhodli, že toho utajování už bylo dost a uprchnou spolu. To jsem ti ještě asi nesdělila, že si kníže balí věci na cestu, že? A byl za ním taky

takový divný člověk. Prý padělatel pasů. A já jsem jasně slyšela, jak u něj kníže objednává dva falešné pasy na cizí jména. Jedno bylo ženské, mami! Ještě pořád si myslíš, že je kněžna Alexandra věrná knížeti Tristanovi? Třeba náhle zatoužila po čistokrevném a svobodném Dragonianovi? Je přece silný a bohatý, hezký a volný. Nebo možná ne, když jsou tajní milenci. Proč by přece jinak takový mocný a silný upír neměl zájem o ženy? Když jsou prý tak vášniví!“

Tristanovi se tak prudce rozbušilo srdce, až se bál, že jeho zběsilý tlukot uslyší ty ženy za dveřmi. Tam bylo ostatně mrtvolné ticho.

„Ona si také balí věci. Sice se to snaží utajit a dělá to osobně, což je skutečně divné, ale občas se přijde zeptat, kde je nějaká věc, kterou normálně vůbec nepotřebuje. Pořád tomu nemůžu uvěřit! A jedno nechápu – proč by čekali na to, až se kníže Tristan vrátí a neuprchli už předtím? Měli přece možnost, když tady nebyl, ne?“ ozvala se až po dlouhé chvíli a slabým hlasem Hanna.

Tristan uslyšel dívčinu odpověď, která jeho také v té chvíli napadla: „Copak jsi neslyšela ty pověsti, které o ní jdou? Že je černá vdova? Pokud chce opravdu opustit svého manžela, zabije ho, a potom se spojí s novým i takto získaným majetkem, ne?“

Hanna se podivila: „Ale proč by odjížděli? Stačilo by přece, aby ho zabila, Dragonian by přišel a převzal to tady. A z jakého důvodu by to dělala ona?“

Mladší žena na to reagovala slovy: „No aby svého miláčka chránila, když je Tristan tak silný! Ale už ho má asi dost a vymění ho za čistokrevného. Třeba se chce taky stát čistokrevnou a on jí stojí v cestě? A odjet přece musí, mami! Zaregistrovat své spojení

na genealogickém úřadě, ne? Ve Švýcarsku. Potom už bude tohle území patřit rodu Dragonianů. Možná kněžna taky vyčkávala, až bude pryč Amber, aby ji kníže Dragonian nechtěl zabít.“

„Trochu to dává smysl. Víš přece, že kněžna Amber už dávno narušila neutralitu mezi jejich rody, chodila na území Dragoniana a provokovala ho. Sama se mi tím chlubila. Ale on na ni stejně nezaútočil! Natož, aby vyzval knížete Tristana k souboji. Její matka se ji marně snažila krotit. Navíc mi o tom zakázala říct knížeti. A teď je Amber v cizině," otřásla se.

Tristan cítil, jako by po něm sáhla ledová ruka. Měl chuť chopit se svého meče a rozsekat Dragoniana na kousky, anebo divoce vtrhnout do ložnice a vymámit z Alexandry přiznání, jestli s ním něco má. Navíc mu to nepříjemně připomnělo jisté skutečnosti ohledně oné dohody o neutralitě mezi jejich rody. To Alexandra tenkrát vyjednala kýženou neutralitu a důsledkem toho bylo, že se ji Dragonian pokoušel uchvátit.

Nejdříve ho při jejich setkání znejistil, potom ji chtěl vykoupit z harému, a nakonec jí sám nabízel sňatek na hřbitově, kde jí zachránil život. Sice neuspěl a bylo to už dávno, natož, aby o tom měl kdokoli tušení, přesto však leckomu připadalo dost zvláštní, že se nikdy nepokoušel získat nějakou ženu, přestože ho chtěla spousta upírek. Ale kníže Dragonian zůstával stále svobodný.

Knížeti Tristanovi se zlostí nahrnula krev do hlavy, ale posléze se znova ovládl. Uvědomil si, že s tím nic nenadělá. Věděl, že by nedokázal ublížit Alexandře. A bez ní jeho život postrádal smysl. Tak proč by měl bojovat s mužem, kterého si ona svobodně zvolila, když by i po vítězném souboji od ní získal pouze opovržlivou poddajnost? Věděl, že pokud ho Alexandra nemiluje a

hodlá ho zabít, nebude mít sílu se tomu bránit. Jenom mu k tomu neseseděla ta její vášeň a zoufalství v očích. Napadlo ho, jestli za tím nebude něco jiného.

Ještě zaslechl Hannu, jak své dceři s hrůzou v hlase sděluje: „A ona už od včerejška nic nejedla! Navíc si nechala přivést dva muže a pila jejich krev. Třeba už přechází na jeho stravu a bude jen otázkou času, než on ji promění na sobě rovnou. To je strašné! Ubohý kníže Tristan! Brzy tady budeme mít Dragoniana, tu studenou zrůdu, opovrhující lidmi, a náš milovaný pán zemře. Určitě zemře!“

A Hanna nešťastně bědovala dále. Její pláč provázel Tristanův odchod a její slova mu zněla v uších, když se vydal za několika muži, svými sluhy. V duchu se svou služebnou v podstatě souhlasil, ale napadla ho i jiná možnost. Zbyla mu špetka naděje, která mu napovídala, že se ho možná Alexandra snaží z nějakého důvodu pouze před něčím chránit a tudíž z něčeho vynechat. Nebylo by to ostatně poprvé. To díky varování té její příšery z očí své ženy, o které věděl pouze to, že ji nikdy neviděl u žádné jiné upírky.

Proto se vydal k mužům ze své ochranky, kterým řekl: „Poslyšte chlapi, kdybyste náhodou v následujících hodinách zahlédli paní kněžnu, jak opouští hrad, nechejte ji někým nenápadně sledovat. Potom se okamžitě vydejte do naší ložnice a zkontrolujte můj stav. Jsou dvě možnosti – buď budu spát – anebo budu mrtvý. V prvním případě mě ihned vzbudte a sežeňte mi hodně krve, protože ji zřejmě budu potřebovat. Nikomu o tom neříkejte a ignorujte i kněžniny příkazy, vydané jiným sluhům. Také z nich dostaňte co nejvíc informací. Pokud budu mrtvý,

podléháte už pouze paní kněžně. Avšak zatím jsem tady pánem já, jasné? Bud'te ve střehu.“

S těmito slovy se udiveným mužům vzdálil a volným krokem se vracel ke své ložnici, kde na něj čekala Alexandra. Snažil se ovládat svou zlost a strach.

Rozum mu napovídal, aby se nevzdával bez boje, chopil se svého meče a rázně to s tou proradnou a nevěrnou mrchou skoncoval.

Jakmile však otevřel dveře knížecí ložnice a spatřil Alexandru, která se k němu divoce vrhla a přímo mu skočila do náruče, cit v něm převládl a on si v duchu pomyslel: „Už brzy zemřu.“

Díval se Alexandře do očí a snažil se vyčíst z nich řešení té záhady. Za strnulou maskou jejího úsměvu spatřil, jak její oči zoufale křičí o pomoc. To ta její nestvůra mu podsouvala tuto myšlenku. O tom, že se něco děje a ona je v nějakém nebezpečí. Tohle by předstírat určitě nedokázala a rozhodně to nemohlo souviset s nějakým odporem vůči němu. Sice věděl, že se umí dobře přetvařovat, ale i tak se svými soudy váhal.

Znova se jí zahleděl do očí a zapátral po náznacích toho, že už ho možná nemiluje. Viděl v nich ale cit, který tam byl vždy, a to ho mátl.

Vrátil se s ní do postele, kde jí vážně řekl: „Víš, co mě právě napadlo? Kdybych třeba už brzy zemřel, byl bych šťastný, protože jsem mohl být s tebou. Jsi pro mě více než vlastní život, Alexandro, a ať uděláš cokoli, nikdy se to nezmění. Chci, abys to věděla. Miluji tě nade všechno na světě!“

Alexandra se na něj překvapeně zadívala, ale pak se stejným zápallem odpověděla: „Já tebe taky, ty můj sladký, nádherný chlapečku! Pojď ke mně a projev mi svou přízeň, mocný kníže.“

A její pohled jako by dodal: „Jsem hrozně zoufalá. Děje se něco strašného. Pomoz mi!“

Tristan spatřil, jak se opět mění do upíří podoby, a poté mu upírka začala sát krev. Uvědomil si, že to skutečně nikdy nedělala v tak ohromném množství, ale nereagoval na to.

Potlačil slzy, které se mu tlačily do očí, a poddal se osudu, který mu zřejmě chystala. Pevně svou ženu objal s myšlenkou, že je to naposled. Byl připraven zemřít její rukou. Tak, jako kdysi skončili mnozí jiní.

V koutku duše měl přesto naději, která mu říkala, že možná přežije. Když se zadíval do jejích očí, kde viděl zoufalství toho strašlivého tvora i jeho cit.

6. kapitola – Zapuzený manžel

Půl hodiny nato se otevřely dveře knížecí ložnice Albacetranianů. Vyšla z nich kněžna Alexandra, která byla oblečená v pohodlném triku a kalhotách. Dále na sobě měla také dlouhý kabát a kolem ramen obrovský šátek. Všechno černé barvy. Podivné však bylo to, že na sobě neměla žádné šperky, což u ní rozhodně nebývalo zvykem. Navíc postupně vynášela ze dveří několik zavazadel.

Udivené služky, včetně Hanny, sledovaly, jak nakonec kněžna Alexandra – bledá jako stěna – zamyká dveře od ložnice a klíč si schovává k sobě do kabelky, kterou měla přes rameno. Pak se zadívala na lidi kolem sebe a poslala jednu z dívek pro nějaké muže, kteří měli přenést její zavazadla do auta.

Načež se obrátila na samotnou Hannu a prohlásila: „Kníže Tristan odpočívá a já si nepřeji, aby ho cokoliv rušilo. Proto si беру klíč od ložnice, a dokud se nevrátím, nechci, abyste její dveře otevírali. Je vám to všem jasné? Ručíš mi za to, Hanno.“

„Vy někam odjíždíte, paní kněžno? Když máte tolik kufrů... Opravdu je kníže v pořádku? Jenom spí?“ odvětila se zeptat Hanna, celá sinale bledá.

Alexandra se na ni vztekle zadívala a odpověděla: „Jistě, že jenom spí. Co by dělal jiného? A nestarej se do mých věcí, Hanno. Nebo tě potrestám. Splňte mé příkazy a neptejte se. Jdeme!“

Poslední slovo platilo příchozím nosičům jejích kufrů. Alexandra se vydala za nimi a vyšla ven z hradu. Tam sluhové zavazadla naložili a otevřeli jí dveře od knížecí limuzíny. A tu překvapená Hanna spatřila, jak kněžna zavrtěla hlavou a nařídila jim odjet bez ní. Kam, to služebná zpovzdálí neslyšela. Zato ale viděla, jak si Alexandra zahalila hlavu a obličej tím velkým šátkem, zavázala si svůj plášť, rozsvítila malou baterku, a po opatrném rozhlédnutí se kolem vyšla z brány hradu. Vnořila se do okolní tmy a vydala se lesem pěšky pryč.

Hanna by dala cokoli za to, aby se dozvěděla, kam její paní míří, i když měla jisté tušení. Ani jedna z žen nevěděla, že se za kněžnou vyplížil z hradu jeden z Tristanových mužů a sleduje ji. Hanna se tedy vrátila dovnitř a vydala se rovnou ke dveřím ložnice, aby se snažila zaslechnout, zda se snad zevnitř přece jen neozve nějaký zvuk. Bylo jí smutno, což přehlušil šok, když spatřila, jak u těchto dveří stojí Tristanova osobní stráž. Byli to ti muži, se kterými předtím mluvil.

Obořila se na ně: „Co tady děláte? Kněžna říkála, že dovnitř nikdo nesmí. Klíč má stejně u sebe.“

Jeden z nich se na ni však přísně podíval a odsekl: „Tak vyrazíme dveře! Je to nařízení knížete. Máme ho zkontrolovat, kdyby kněžna opustila hrad. Chceš se snad protivit, Hanno? Nevíš, kdo tady vládne?“

Hanně se tlačily do očí slzy, když jim tiše říkala: „Ale ne, chlapi, klidně to udělejte. Jenom se o něj trochu bojím. Co když je mrtvý?“

„To je možné. Kníže mluvil i o této eventualitě. Ale pokud ne, budeš mít možnost mu vysvětlit, co k této domněnce vedlo tebe. Něco víš, že?“ osopil se na ni jiný z nich a v Hanně hrklo.

Pak už si jí nevšímalí a snažili se vyrazit dveře, což se jim po chvíli podařilo. Vrazili dovnitř a Hanna se automaticky vydala za nimi, i když byla hrůzou bez sebe. Naskytl se jim pohled na rozházenou manželskou postel, ve které ležel kníže Tristan. Měl rozpažené ruce a zřejmě byl úplně nahý, až na přikrývku, již měl přehozenou přes bedra.

Na první pohled skutečně vypadal jako mrtvý, ale když jeden z jeho sluhů zkontroloval knížeti krční tepnu, oznámil: „Je naživu.“

Hanně se ulevilo a sledovala, jak poslali pro nějakou zmraženou lidskou krev. Mezitím se snažili knížete aspoň vzbudit. Trvalo to velmi dlouho, ale nakonec se jim to podařilo. Bylo zřejmé, že je Tristan dost slabý. Na jeho krku, pažích a hrudníku spatřili sloužící množství stop po zubech, které mu kněžna zasadila.

Opřeli knížete do polštářů a pomohli mu s pitím. Sice byl dosti zesláblý, ale jeho síla se po požití krve začala rychle vracet. Za několik minut se upír vzpamatoval natolik, že se rozhlédl kolem a zrak mu padl právě na Hannu, jež už nemohla zadržovat slzy.

Slabě se usmál a řekl: „Tak mě přece jenom nechala žít. Kam odešla?“

Jeden z mužů zrovna telefonoval a poté oznámil: „Paní kněžna je na hradě knížete Dragoniana, můj pane. Její kufry ale už směřují na nádraží ve městě, jak nařídila.“

Tristan se zahalil do oné přikrývky a šel ke svému sejfu. Když ho otevřel, zjistil, že Alexandřina krabice se šperky zmizela. Také to, že tam chybí její pas a doklady k jejímu osobnímu účtu, kde měla peníze, zděděné po svém druhém manželovi. Avšak společné peníze a kreditní karty tam zůstaly. A kníže navíc objevil i něco jiného. Na to, co našel, si musel sednout.

Hanna cítila, jak jí zdřevěněly nohy, když viděla, jak kníže vytáhl ze sejfu nějaký dopis s pečetí rodu Albacetranianů. Rovněž i Alexandřin diamantový snubní prsten. Ruce, kterými rozlamoval pečeť, se mu nekontrolovaně chvěly, a písmo mu plavalo před očima, když se snažil číst.

„Já, kněžna Alexandra Albacetranianová, tímto nyní prohlašuji, že zapuzuji svého manžela, knížete Tristana Albacetraniana. Své prohlášení jsem učinila před svědkem, jehož totožnost budiž před druhou zúčastněnou stranou prozatím utajena. Kopie tohoto prohlášení bude doručena na genealogický úřad, kde také výše zmíněná osoba svým svědectvím rozluhu tohoto svazku potvrdí. Požaduji rovněž, aby se druhá strana nepokoušela o jakýkoli kontakt s mou osobou a nesnažila se pátrat po místě mého pobytu. Necht' si je vědoma toho, že takovéto jednání vyvolá ozbrojený konflikt," dočetl se v dopise.

Následoval Alexandřin podpis a erbovní znak rodu, jenž zhotovila Tristanovým erbovním prstenem. Tohle musela udělat až po jeho příjezdu, poněvadž prsten měl pouze on a Amber. Tristan se málem skácel. Také mu bylo jasné, kdo byl zřejmě tím svědkem, a to ho už úplně dorazilo. Vzteky a bolesti neviděl.

Tu jeden z jeho sluhů zaútočil na Hannu, když rázně vyhrkl: „Ona něco ví, můj pane! Vyslovila podezření, že budete mrtvý. Mám to z ní dostat?“

Kníže se na něj hněvivě podíval a stroze odpověděl: „Tristan Albacetránian nebude mučit chůvu své dcery, ani jiné služebnictvo. Kromě toho, vím, že tady byl Dragonian. To vy jste měli lépe hlídat a zajistit, aby se tu ten čistokrevný pes nedostal. Hanna za nic nemůže. Stejně mám podezření, že pouze chránila svou dceru a plnila Alexandřiny příkazy. Přece se do toho nemohla míchat, nebo ano? Vyřídím si to sám. Počkejte na mě venku, budu vás potřebovat, ale musím se obléknout.“

Tristan se smutně pousmál na vděčnou Hannu, která pořád koktala něco o tom, jak je jí to líto, a zmizel v koupelně, aby se dal do pořádku. Sluhové se také vytratili za vyražené dveře ložnice, jen Hanna tam stále smutně seděla.

Amber už se na radu své matky pod cizím jménem ubytovala v hotelu, dosti vzdáleném od Carminiho bytu. Nyní seděla ve svém pokoji a dumala o tom jejím podivném rozhovoru s knězem. Stále jí nešlo z hlavy, o kom to spolu mluvili, a proč by o tom její otec neměl vědět. Také to, jak se na ni matka osopila. Tušila, že to udělala schválně, aby ji chránila. Natolik ji znala. Nemohla na to přestat myslet. Uběhl celý další den, než se konečně odhodlala k tomu, zavolat jí zpátky a pokusit se to z ní dostat. Váhavě zvedla telefon a nechala se spojit se vzdálenou Evropou.

Kníže Tristan byl zrovna v koupelně, když telefon zazvonil. Hanna stále ještě seděla v křesle v ložnici a smutně se koukala na Alexandřin opuštěný snubní prsten. Pochopila, co asi bylo

v kněžnině dopise, a bála se, co bude následovat, až se kníže Tristan vypraví ke svému sousedovi pro manželku. Zнала místní poměry dobře a věděla, že jeden z nich zřejmě zemře. Bylo jí z toho pomyšlení úzko a bála se o svého upířího pána.

V této neradostné a skleslé náladě zvedla telefon a pronesla: „Rezidence rodu Albacetraneanů.“

Na druhé straně se ozval jí velmi milý hlas: „Hanno? To jsi ty? Máš se dobře? Zavolej mi matku.“

Hanna hrůzou polkla a sdělila jí: „Ale vaše matka tu není, kněžno Amber. Je tady pouze váš otec, pokud s ním chcete mluvit.“

Amber se trošku i ulevilo a souhlasila. Hanna zaklepala na dveře koupelny a informovala knížete o tom, že volá jeho dcera. Tristan už byl hotový. Okamžitě vyšel a chopil se sluchátka.

Pozdravil svou dceru a zeptal se jí: „Dojela jsi dobře Amber? Čekal tě otec Carmini na letišti a ubytoval tě u sebe?“

Amber chvíli zaváhala, než odpověděla: „Ano, čekal mě, otče. Pak se však stalo něco zvláštního. Nevím, jestli ti to mám říkat, aby sis nedělal starosti. Ale musím se s tím někomu svěřit. Mimochodem, kde je matka?“

Tristan se ještě více vyděsil a rozhodl se Amber říct, jaká je situace, aby z ní dostal její informace. Tajit jí to stejně nemělo žádnou cenu.

Takže ze sebe nakonec pracně dostal: „Tvá matka mě zapudila, Amber. Nechala mi tady svůj snubní prsten a dopis na rozloučenou. Vzala si šaty, šperky a své peníze. Jenom svoje, což je podivné. Také mě nezabila, pouze mě vyčerpala svou přízní, vysála

mi hodně krve a nechala mě spát. Měl jsem však jisté podezření, protože mi připadala nějaká vylekaná a nesvá. Takže jsem nařídil, aby mě zkontrolovali, kdyby odešla z domu. Také vím, kde teď tvá matka je. U našeho souseda, toho psa Dragoniana. Nemá to nějakou souvislost s tím, co mi chceš říct? Možná má nějaké plány a chce, abych zůstal mimo hru. Třeba se něčeho bojí?”

Amber prudce vybuchla: „To teda bojí! Včera, když byl Carmini pryč, zavolala mu a hned mi řekla, ať se na nic neptám a vypadnu. Že prý mu nemám věřit. On se ale mezitím vrátil a já už jsem nestihla odejít. Tak jsem vyslechla jejich rozhovor. Mluvili spolu o divných věcech. Vyhrožoval jí, otče. Chtěl po ní, aby tě opustila a přijela sem. Říkal, že ji už léta miluje a chce se s ní oženit. Něco na ni ví a ona to nějak zjistila. Mluvili o nějaké ženě, snu a dědici. Také o ztrátě paměti a výměně krve, kterou jí kdysi prý provedl. Dal jí svou lidskou krev, otče. Ale ona si to zřejmě nepamatovala. Taky tehdy údajně někoho z nás zabil a teď si dělá na matku nárok. Omráčila jsem ho vázou a utekla odtud. Chtěla jsem ho zabít, otče, ale matka mi nařídila, že ho mám nechat žít. Povídal jí něco o tom, že ví, kde je nějaká osoba, a taky, že bys tu dotyčnou zabil, kdybys o ní věděl. Nedává mi to smysl. A už vůbec ne to, co by moje matka dělala zrovna u Dragoniana. Proboha, vždyť ta čistokrevná stvůra nemá místo krve vodu, ale přímo led! Snad si nemyslíš, že jsou milenci? Slyšela jsem už od spousty upírek i lidských žen, že je zcela nemožné získat jeho přízeň.“

Tristan dceru pozorně vyslechl, ale pak se zašklebil, když dost jízlivě namítl: „Pro tvoji matku zjevně ne, protože se mi doneslo, že ten čistokrevný pes byl včera tady v mé ložnici. Sama přece víš, co se kdysi stalo. Jak se po tvém narození snažil ji uchvátit, a to dost usilovně. Kdo ví, co za tím je, ale tohle taky zavání něčím

velmi podivným. Rád bych tomu přišel na kloub, a to rychle. Už kvůli tvé bezpečnosti.“

Pak ho něco napadlo a dodal: „Poslyš, když jsi s ní mluvila, neviděla jsi ho u ní? Kdy to vůbec bylo?“

Amber upřesnila časový údaj a Tristan se zeptal Hanny, kdy byl u Alexandry jejich soused. A ono se to skutečně shodovalo.

Vzápětí k dceři na druhém konci linky poznamenal: „Je to zvláštní, ale v tu samou dobu tady byl i on. Musel se schovat a poslouchat její hovor. Zřejmě to má něco společného. Víš, co, Amber? Nemám teď moc času, protože musím tvé matce zabránit s ním odjet, ale zkontaktuju jistého člověka, abych ho informoval o tom, že je Carmini zrádce. Rád by si na něj měl dát pozor. Taky ať ti přidělí nějakého ochránce tak, jako kdysi mě. Neboj se, nebudeš o něm vědět do té doby, než by to bylo nezbytně nutné. Jen pro tvé bezpečí, protože se o tebe bojím kvůli Carminimu. Slib mi, že si dáš pozor, Amber, a nenecháš se tím parchantem zaskočit a zabít. Tvoje matka tě také chce ochránit, tím jsem si jistý. Možná proto s tím čistokrevným psem čekali, až odjedeš a...”

Tristanovi selhal hlas, když tu uslyšel na druhém konci linky Ambeřin pláč.

Poté mu mezi vzlyky dcera prosebně řekla: „Až ji najdeš, otče, co s ní uděláš? Potrestáš mou matku? Zabiješ ji? Prosím, řekni mi to! Co kdybys ji pouze zapudil a poslal ji tady za mnou? Nech ji žít, otče, prosím tě o to! Nechci přijít o svou matku.“

Tristan dojatým, ale rozhodným hlasem pronesl: „Ty si opravdu myslíš, že bych byl schopný ublížit tvé matce? Ženě, která mě léta chránila a dala mi tolik lásky? Která mi porodila tebe? To nikdy! Chci jenom vysvětlení, nic víc. Víím, že to nedělá

bezdůvodně, a pokud miluje Dragoniana... Nevím, jak s tím budu žít, ale máš mé slovo, že tvá matka bude naživu. I když se za mými zády opět paktuje s Dragonianem a vysála ze mě skoro všechnu krev.“

Amber se trochu uklidnila a pak, ujištěna otcem, že se jí okamžitě ozve, až se něco dozví, zavěsila. I tak jí nebylo volně, když si představila, že by už její rodiče nemuseli být spolu. Jejich vzájemné city vždy byly její největší jistotou a představa rozluky rodičů pro ni byla zcela nepřijatelná. Stulila se do klubíčka a plakala.

Tristan mezitím vytočil jiné telefonní číslo a čekal, až se mu někdo ozve, aby pak přátelským tónem řekl: „Ave, bratře! Tady je Tristan. Nerad tě vyrušuji při rybaření, ale potřebuji, abys zapnul svůj mozek a pomohl mi něco pochopit. Opustila mě totiž moje žena. Přesněji řečeno – uspala mě a uprchla.“

Na druhé straně spojení byl postarší muž, který seděl na břehu jezera ve Státech, a po jeho slovech opáčil: „Tristane! Tak rád tě slyším, ale už méně to, co mi říkáš. Alexandra zase vyvádí hlouposti? Už dlouho přece neutekla!“

Tento muž byl kdysi Tristanovým ochráncem, když mladý kníže v dětství žil u lidských pěstounů. Ale o jeho stálé přítomnosti neměl upíří kníže ani tušení. Pak ho však nepozorovaně doprovázel cestou do této země a musel zasáhnout, aby tvrdohlavý mladík dorazil v pořádku na místo určení, kde se měl opět shledat s manželkou. Tenkrát se natolik spřátelili, že spolu udržovali kontakt i po letech. Nyní mnich stále patřil k členům Řádu, ačkoliv už dávno pouze dohlížel zvenčí a dal přednost klidnému rybaření.

Tristan mu do telefonu vylíčil, jak Alexandra zmizela, i to, že je u Dragoniana. Podal mu informace o jejich tajném dopisování a setkání. Také mnichovi sdělil, že otec Carmini zřejmě přešel na druhou stranu a že vyhrožoval Alexandře. Nakonec se ho zeptal, zda nemá potuchy o tom, jestli to spolu nějak nesouvisí.

Chvilí bylo ticho a pak se onen muž ozval: „Víš, je tady jedna věc... Ale nevím, jestli ti to můžu říct, protože si nejsem jistý, co s tím uděláš. Složil jsem přísahu mlčenlivosti, a ta mě zavazuje k...“

Tristan zarazil jeho váhavá slova tím, že vybuchl: „Na to já ti kašlu! Tady jde o to nejdůležitější v mém životě a ty jsi můj přítel. Všechno ostatní teď jde stranou, kromě mé lásky k Alexandře. A já udělám cokoli, abych zabránil jejímu odjezdu. Musím vědět, proč se mě má žena snaží z něčeho vynechat, a dám přednost nějaké kruté pravdě před tím, že by mě opustila. Spust', bratře! Pověz mi to, prosím.“

Muž na druhém konci si povzdechl a odpověděl: „Dobře. Povím ti, co má Carmini s Dragonianem společného. Zabil jeho otce. Stalo se to tady ve Státech. Několik měsíců po tom, co tě dala Alexandra k adopci. Pochopitelně jsem u toho nebyl, protože už jsem hlídal tebe, ale vím to od otce Birda, který mi to vyprávěl před svou smrtí.“

Tristan po jeho slovech nahlas zauvažoval: „Takže je možné, že se Alexandra spojila s Dragonianem kvůli tomu, aby jí pomohl zabít Carminiho s odkazem na památku jeho otce. Nabídla mu, že ho k němu dovede, a on, že ji před ním ochrání. Takový upíří obchod. On získá pomstu a ona klid. To bych ještě chápal. Třeba ji kvůli tomu vyhledal on sám, protože první kontakt prý pocházel od něj. Zřejmě mu opravdu jde o pomstu na vrahovi svého otce. Stále mi však není jasné, proč by mě kvůli tomu opouštěla a chtěla

odjet, když mu mohla pouze sdělit místo jeho pobytu, aniž by to Carmini vůbec tušil? Co dalšího se za tím skrývá? Amber slyšela, jak se Alexandra baví s Carminim o nějaké ženě, dědici, a že něco nemám vědět. Stejně jako to tvrdíš ty. Prozrad' mi to, protože jestli moje žena odejde, máš mě na svědomí.“

Tristanův protějšek si zhluboka povzdechl a hlesl: „Jenom abys ty pak neměl někoho na svědomí. Jde tu o ty vaše odporné zvyklosti a já mám povinnost ochránit nevinný život. Otec Bird nám výslovně nakázal, abychom ti tohle nikdy neříkali.“

Tristan ho zlobně přerušil slovy: „Neštvi mě, bratře! Utíká mi čas a především žena s tím studeným čistokrevným čumákem! Proč mě tak rozčiluješ a nevěříš mi? Copak jsem nějaký upíří hrdlořez, jako můj otec? Zvyklosti mě moc neberou. Nemám ani harém a ostatní mého druhu si na to zvykli. Až na okolní ženy, ale ty jsou mi ukradené. Tak o co jde? O jakou zvyklost, která tě tak děsí, bratře?“

„O tu nejzvrhlejší, Tristane. Zabití cizího dítěte. A to, i pokud je vlastní krve, což je právě tento případ,“ šokoval ho vzápětí jeho přítel.

„O čem to mluvíš? Nechápu to! Jaké dítě vlastní krve, ale zároveň cizí?“ podivil se zděšeně, než mu to došlo a vyhrkl otázky: „Alexandra má jiné dítě? S kým? Ona to ví?“

„Ano, má. Dceru. Tvou neteř, Tristane. Zplodil ji tvůj bratr. Ale nemyslím, že by o ní věděla. Zřejmě to právě zjistila, podle toho, co jsi říkal. Otec Bird aspoň tvrdil, že to neví,“ doplnil své informace ten mnich.

Tristan si na to musel sednout a chvíli mlčel, čehož jeho někdejší ochránce využil k tomu, aby mu to objasnil následujícími

slovy: „Věc se má tak, že ji starý Dragonian chtěl zabít, zrovna když ji rodila. Stalo se to na hřbitově otce Birda. Přijel tam i s mladým, kterému tehdy bylo pouhých šest let. Dragonian chtěl uchvátit majetek Albacetranianů. Tak Alexandře vyhrožoval, a když porodila, sebral jí dítě a pil i s tím chlapcem jeho krev. Otec Bird se jí spolu s Carminim vydal na pomoc. Použil Carminiho k tomu, aby starého Dragoniana zabil, a pak vypil Alexandřinu krev tak, jako ona to udělala tobě, aby ti dala zapomnění. Ten tvůj soused jí to teď zřejmě vyklopil a ona se pak s Carminim pohádala, což ho donutilo jí vyznat lásku a vyhrožovat. Otec Bird dobře věděl, proč ho posílá pryč, Tristane. Tušil, že Carmini chová k Alexandře tyto city. Také proč mu neřekl o tom, co se stalo s její dcerou. Malého upíra poslal s doprovodem zpět domů a Alessii – jak se prý ta žena původně jmenovala – dali k adopci.“

„Tohle nechápu, bratře! Přece vím, jak byl otec Bird moudrý, a udivují mě dvě věci. Za prvé jeho soucit s malým Dragonianem, který mi následně přinesl nejednu horkou chvilku. Tím myslím to, jak se mi před lety snažil stejný upír uchvátit manželku, a to ne zrovna čestným způsobem. A za druhé mě zaráží to, co udělal Alexandře. Proč jí o její dceři neřekl, když byli v těsném kontaktu? Jak jí to mohl udělat? Musí strašně trpět," prohlásil otřeseně Tristan.

„A nebude ještě více, až jí zabiješ dceru?“ reagoval jeho přítel.

Proboha, bratře, to mě tak málo znáš? Proč bych jí zabíjel dceru? Kašlu na nějaké zvyklosti! Nemohl bych ranit milovanou ženu. Jenom pořád nechápu, co ji nutí prchat, a to spolu s Dragonianem," namítl prudce upíří kníže.

„Tristane, on to nemyslel zle. Alexandra byla celé těhotenství v hrozném stavu. Ani nevnímala lidským způsobem. Běhala v upíří

podobě s vlky a nedala se chytit. Nechával jí jídlo a přikrývky na hrobě svého bratra. Pak se tam neohroženě vydal a sledoval ji, zatímco ona a její zvířecí přátelé pojídali syrové maso. Tak zjistil i to, že je těhotná a mluvil k ní, aby ji přinutil v případě ohrožení přijít za ním. A ona prý přišla, ale s ní i Dragonian, který ji vypátral zrovna v tu nejméně vhodnou chvíli. Pochop to, prosím tě. Prožila hrozná věc a potřebovala se zotavit. Bylo to pro ni nejlepší. I pro její dceru. Nechal jí vymazat paměť, protože si byl vědom toho, že by se o ni nemohla starat a byla zranitelná. No a pak už nebyl čas jí o ní říct. Otec Bird říkal, jak mu Alexandra vždy zdůrazňovala, že nechce, abys byl v ohrožení, a proto je dobře, že s ní nejsi. Třeba to pochopil tak, že by reagovala stejně, a rozhodl o té adopci za ni. Načež asi tak dlouho odkládal to, že jí tu věc řekne, až bylo pozdě. Přijel jsi ty a pronásledoval ji. A po vaší svatbě to taky nebylo možné, abys ji nezabil, až se vám narodí vlastní dítě. Kromě toho – utíkali jste ze země. Copak bylo možné, abyste vtrhli do domu jejích adoptivních rodičů a unesli ji odtud? Už jí bylo deset let. Jak by vám uvěřila? Otec Bird nechtěl, aby Alexandra trpěla," vysvětlil mnich ochránce svému bývalému svěřenci motivy dávno zesnulého kněze.

Chvíli bylo ticho, než se Tristan zeptal: „Co je s tou ženou teď? Co o ní víš? Jaké bylo její dětství? Jak se má? Kde žije a s kým?“

„Něco ano, ale přesné informace mají bratři. Oni ji totiž mají za úkol sledovat stejně, jako kdysi tebe. Tak to otec Bird určil. Ale nezasahují. Jenom stojí v povzdálí. Zjistím ti to, pokud máš zájem," sdělil mu na to muž na druhé straně.

„Byl bych ti velmi vděčný, kdybys tak učinil. Brzy. Já zatím zjistím, co se děje. Možná Alexandra rovněž podlehl svému strachu ze zvyklostí, když mě do toho nemíní zatahovat? Jenom

nevím, proč věří v to, že by její dceru nezabil Dragonian, pokud s ním hodlá žít," poznamenal upíří kníže.

„Třeba nehodlá? Jenom se snaží udržet tě dále kvůli těm zvyklostem, ale nemíní si vzít Dragoniana. Asi půjde o informace o Alessii, které má Carmini, a tak ji jimi může vydírat. I když nechápu, odkud by je získal. Zřejmě se to však stalo, a o to tady jde. Proto tě Alexandra opustila, aby to jako kdysi zařídila sama. A Dragoniana vzala s sebou jako pomocníka. On se pomstí poté, co jí ho pomůže chytit a dostat z něj požadované informace. Mazaná intrika, jako vždy. A ti dva jsou přece oba velmi prohnaní, ne? Zavoláme si, ano?“ zauvažoval nahlas mnich.

„Ano, tohle dává smysl! Proto mě vysála, abych byl slabý a spal. Taky mě nezabila, jako kdyby mě chtěla nahradit tím studeným parchantem. Ale i tak se bojím, protože z doslechu vím, že Dragonian žádné laskavosti nedělá. Určitě bude chtít něco na oplátku, a já mám nepříjemné tušení, co by to asi mohlo být. Poslyš, bratře, mám pro tebe ještě jeden úkol. Ochráníš mou dceru? Nasadíš někoho na Amber, aby ji hlídal?“ požádal Tristan přítele.

Ten zaúpěl: „Na tvoji dceru? Na tu, co má tvoji divokou povahu? No, mám jednoho mladšího kolegu, který na to snad bude fyzicky stačit. Najdeme ji a ochráníme, slibuji. Má tvůj obličej a Alexandřino tělo, že? Vražedná kombinace. Co budeš dělat ty?“

„Co asi? Jdu si pro svou ženu k tomu namyšlenému a slizkému hadovi. Zatím díky a nashle,“ ušklíbl se divoký kníže Tristana a zavěsil.

Sebral Alexandřin snubní prsten i její dopis, které uschoval do náprsní kapsy své košile. Potom sevřel svůj meč a vyhledal své

sluhy. Zeptal se na vývoj situace a s potěšením přijal zprávu, že kněžna Alexandra zatím ještě neopustila Dragonianův hrad. Stejně jako čistokrevný upír. Nařídil hrstce nejsilnějších mužů, aby se ozbrojili dýkami a doprovodili ho. Nasedli spolu do několika aut a vydali se na poměrně krátkou cestu k hradu jeho souseda.

V ložnici zůstala jenom uplakaná služebná Hanna, která se modlila za to, aby kníže Dragonian nezabil jejich hodného pána a tomu se vrátila jeho milovaná manželka. Ještě si pamatovala události z doby po narození Amber, kdy se kníže Tristan zhroutil a těžce onemocněl z toho, jak si myslel, že ho jeho žena nemiluje.

Nyní ji zdrtily obavy z toho, že by její upíří pán tuto skutečnost tentokrát nemusel přežít. Tím si byla víc než jistá.

7. kapitola – Třetí do hry

Kníže Alterius Dragonian měl skutečně sbalené věci. Stačilo naložit je do auta a odjet. Čekal už pouze na příchod Alexandry, a to velmi netrpělivě. Také na toho člověka s falešnými pasy. Za poslední léta žil kníže zcela poklidný život a nyní byl velmi nervózní.

Dušení propojení s Alexandřinou dcerou a zoufalství její matky mu nedávalo spát. Volání té nešťastné ženy pocítil už několikrát a zneklidňovalo ho. Opravdu nebyl necitelný, a už vůbec ne k Alexandře. Její blaho mu vždy leželo na srdci. Popravdě řečeno, za ta léta, co v jeho sousedství žila, se už nejednou stalo, že na ni dával pozor. To, když se Tristan vydal s někým bojovat a on o tom věděl.

Vždy sledoval to, jestli se jeho soused vrátí v pořádku domů, a to z jediného důvodu. Věděl, co by se stalo jeho rodině, kdyby ho někdo zabil. Pak by uchvatitel přišel a zmocnil se nejen Tristanova majetku, ale s ním i jeho ženy, kterou by nakonec možná i zabil. Amber by zabil určitě. A i kdyby si ji nechal a oženil se s ní právem vítěze, zcela jistě by s ním Alexandra nebyla šťastná. A Dragonian ten pocit nemohl snést.

Proto byl pokaždé v pohotovosti, a pokud by Tristan zahynul, připravil se na to, že by pak on sám vtrhl do jeho hradu a vyřídil si to tím s uchvatitelem. Nepochyboval o tom, že by nad ním zvítězil, jelikož by ten druhý byl vyčerpaný soubojem s Tristanem. Pak by

nabídl Alexandře svou ochranu. Ani Amber by nezabil, jak to bylo zvykem, aby ona nebyla nešťastná.

Představa uchvácení krásné upíří kněžny ho už léta pravidelně budila ze spaní – do té doby, než se mu zdálo o tom hrozném porodu její dcery. Nyní čekal na Alexandřin příchod a přemýšlel o tom, zda udělal dobře, když jí řekl o dceřině existenci. Avšak nebylo pochyb o tom, že ta žena – její dcera Alessia – pomoc potřebovala. A byla tak velice podobná Alexandře!

Knížeti jí bylo líto a chtěl ji ochránit. Myslel na její malé tělíčko, celé upatlané od krve, a vzpomínal na svého hrozného otce, který ho nutil tu malou bytůstku týrat. To ho vždy rozrušilo a umínil si něco udělat stůj co stůj. Zachrání ji a pomůže jí! Alexandru to pak jistě přesvědčí o jeho kvalitách a radostně mu skočí do náruče. Toto si kníže Dragonian zrovna říkal, když tu ucítil slabou přítomnost jiného upíra. Rozechvěle se tedy připravil na setkání.

Dragonianovi sluhové stáli u brány a čekali. Kníže je k jejich údivu informoval o neobvyklé věci. Vlastně o více takových věcech. Jednak jim sdělil, že na delší dobu odjíždí, a také jim oznámil, že čeká jistou osobu svého druhu, která se jim prokáže jeho erbovním prstenem, a oni ji mají bez ptaní pustit dovnitř. Ted' se tak stalo. V dálce spatřili nejprve slabé světlo, v němž poznali baterku, která po přiblížení se k nim ovšem zhasla a tmou přicházela nějaká osoba.

Stráže hned pochopily, že před nimi chce utajit svou totožnost, čemuž napovídal už její vzhled. Byla totiž od hlavy až k patě zahalená v černém oděvu. Mlčky se prokázala prstenem knížete, přičemž jim nedala zahlédnout ani kousek těla či obličeje, natož dokonce ruky.

Neměli ponětí, kdo by to mohl být, a po jejím zmizení za bránou hradu jejich pána o tom ihned začali živě diskutovat. Jedno jim bylo jasné. Muselo jít o upírku smíšené krve, protože jednak neviděla potmě a byla i menšího vzrůstu.

Upíři byli chlapi jako hory, tudíž to nemohl být muž. Ale takové návštěvy jejich kníže nikdy nemíval, proto je to mátklo.

Kněžna Alexandra, která byla tou zahalenou osobou, prošla nádvořím hradu, přičemž se stále chránila prozrazení před dalšími sluhy knížete, kteří nakládali do auta jeho zavazadla, jak viděla škvírou, kterou si nechala pro oči. Pak vešla i do hradu a pokračovala směrem, kterým ji vedl hlavní sluha. Tomu rovněž nedala spatřit svou tvář. Došla až ke dveřím velkého sálu, které jí ten muž otevřel, a ona vstoupila dovnitř. Zavřel za ní dveře a Alexandra se ocitla o samotě s knížetem Dragonianem. Až tam konečně odstranila závoj a rozvázala si pásek svého pláště.

Slabě se usmála a pronesla: „Nechápu, jak v tom ty muslimské ženy mohou chodit. Je div, že jsem si nerozbila nos na schodech, a to jsem hleděla přímo na zem. Doufám, že mě nikdo nepoznal.“

Přišla až ke knížeti a vrátila mu jeho erbovní prsten, přičemž on prohlásil: „Vítám tě na mém sídle, Alexandro! Tak jsi tu přece jenom konečně zavítala, donucená okolnostmi. Přesto nechápu, proč s tím děláš takové tajnosti. Jsme spojenci a přátelé, takže snad nemusíš skrývat svou totožnost před mými sluhy, ne? Také už nejsi vdaná, i když to nikdo neví. Vypadáš jako nějaká utajená konkubína.“

Alexandra po jeho slovech zvážněla a namítla: „Víš přece, na čem jsme se dohodli. Nemíním dovolit, aby si někdo myslel, že s tebou prchám od manžela, protože spolu máme poměr. Jeho čest

musí zůstat zachována. Proto jsem nechala odvézt má zavazadla na nádraží, kam sice pojedu s tebou, ale znova inkognito. A ve vlaku rovněž. V této zemi nesmí být živáčka, který by něco tušil.“

Dragonian se podivil: „Dle tvého vzhledu jsem soudil, že jsi vdova?“

„To je maskování, čistokrevný zbedněnče! Když jdu v noci lesem, nemusí o tom každý vědět. Mimoto, skutečně truchlím nad tím, co jsem právě ztratila. Ale nemíním ho zabít, jak už jsem ti řekla. Ani kvůli Alessii. To, že jsem kdysi dávno zavraždila mnoho mužů, neznamená, že zabiju svého nádherného, sladkého...“ začala prudce Alexandra, ale pak se tak rozlítostnila, že se posléze odmlčela.

Raději mávla rukou a odsekla: „Tak co, máš ty pasy a jsi připraven? Musíme hned vyrazit. Vyřadila jsem sice Tristana nejspíše na několik hodin, ale i tak se bojím. Kdyby mě vypátral a našel...“

A Alexandra doplnila svá slova táhlým pohybem hřbetu ruky pod krkem.

Dragonian se opět podivil a ptal se: „Myslíš, že by tě zabil on? Tak proč riskuješ svůj život?“

„Přece znáš zvyklosti. Už tenkrát se mu nelíbilo to, co jsem udělala za jeho zády. Nesmířil by se s tím. Navíc je tu Alessia, které hrozí nebezpečí. Musím se soustředit na ni a obětovat své manželství, i když to velmi bolí. Není možné, abych tohle mohla sdílet s Tristanem. Kdyby to jen tušil... Dost řečí, jedeme!“ vysvětlila mu rázně Alexandra.

„Ale ten člověk mi ty pasy ještě nedodal. Musíme chvíli počkat. Jinak jsem připraven, jenom tohle chybí. Musíš mít chvíli strpení, Alexandro!“ přiznal neochotně její společník.

Alexandra se nepříjemně zašklebila a odpověděla: „Strpení? Já jsem ale zvyklá dostat všechno a hned. Zvláště pokud se vracím ke starým způsobům a boji. Zastrahování, vyhrabávání špíny, vydírání – to je to, s čím uspěješ v lidském světě, můj rudooký příteli. Jsi na to vůbec připraven? Tam nebudou sluhové, kteří se před tebou třesou, protože vědí, kdo a co jsi. Naopak. Pokud se to někdo dozví, vezme špičatý dřevěný kolík a dýku a je po tobě. Nikdy ty slabé, rychle stárnoucí bytosti nepodceňuj, kníže. Já jsem to taky jednou udělala a málem jsem měla dýku v srdci. Co mi na to řekneš? Bojíš se?“

Dragonian se jenom zasmál a nesouhlasně reagoval: „Ty zřejmě zapomínáš na to, že já jim dokážu ovládat a číst myšlenky. Tím získám schopnost přizpůsobit se jim. A mám hromadu peněz. Na to ty chamtivé bytosti slyší, ne? Když sis s nimi poradila ty, i já to nějak zvládnou. Rozhodně se jich nebojím a s tebou po boku už vůbec ne.“

Alexandra zachytila jeho laskavý pohled a musela se otřást, protože ji začínalo zneklidňovat pomyšlení na spolupráci s ním. Nebylo však zbylí. Stejně ale byla nemístně nervózní a musela to ze sebe dostat.

Zatvářila se vážně, přišla až k němu a tiše řekla: „Poslyš, když jsme teď spojenci, musím se ti s něčím svěřit, abys pochopil, proč některé věci říkám, ač to tak v podstatě nemyslím. Nemá to nic společného s tvou osobou, ale fakt je, že vás čistokrevné moc v lásce nemám. A není divu, když si vezmeš, že první, koho z vás jsem viděla, byl Albacetrarian, otec Duka a Tristana, který mi

nabídl manželství velmi nepříjemným způsobem, a když jsem si vzala jeho syna, zabil ho. Další z nich byl tvůj otec, kterého jsem díky tobě včera spatřila, jak pije krev mé novorozené dcery a chce nás obě zabít. No a ti další, jejichž popel jsem byla nucena vytřepat ze svých prostěradel, nebyli o nic lepší. Zvrácení, úchylní sadisti, posedlí mocí, majetkem a chtíčem. Takže se nediv, že jsem z tebe poněkud nervózní – bez urážky. Víím, že nejsi stejný, ale...”

Alexandra se odmlčela a s obavami se zadívala na čistokrevného upířího knížete.

Dragonian se však nerozzlobil a klidně poznamenal: „To je mi zcela jasné, Alexandro. Chápu tě. Ovšem, stejně by sis měla na mou přítomnost zvyknout. Třeba jednou budeme nějak spříznění, a proto by ses mi měla naučit věřit.“

„To máš pravdu. Ostatně, z Tristana jsem také měla kdysi strach. Opravdu. Neuvěřitelné, že? Když se objevil ve Vegas s tím, že si mě chce vzít, málem jsem se sesypala. A ještě několik dní po svatbě jsem se musela vyrovnávat se svou nejistotou z jeho síly. Ale hlavně mě mátlý mé lidské emoce, na něž jsem už nebyla zvyklá. Tohle všechno se však bohužel zrovna stává minulostí. Nyní jsou tady mateřské povinnosti...” objasňovala Alexandra knížeti, proč tak reaguje, když někdo zaklepal na dveře.

Okamžitě hmátla po svém závoji a zakryla si tvář. Vzápětí se v místnosti objevil jakýsi pomešší muž s nějakými papíry v rukou. Byly to falešné pasy, jak oba upíři viděli. Alexandra se ale ihned otočila zády a schovala se za Dragoniana. Lidský muž ukazoval dokumenty knížeti a žádal ho o fotografii do pasu ženy, která v něm chyběla.

Dragonian se chystal něco říct, když všichni uslyšeli příjezd několika aut. A kníže s kněžnou také ucítli slabou přítomnost někoho jejich druhu. Zaslechli i hlasy a hluk poté, co auta zastavila před hradní bránou. Kníže Dragonian poslal toho muže ihned pryč. Když zmizel, obrátil se k překvapené Alexandře.

„Ty někoho čekáš, kníže?“ ptala se zmateně.

Dragonian zachmuřeně odvětil: „Ne, ale tuším, kdo by to mohl být. Půjdu ho přivítat.“

Vzápětí se jistou rukou chopil svého meče.

Alexandra se této jeho ruky dotkla a zoufale pronesla: „Hlavně ho nezabíjej! Vezmi ho dovnitř a já už to nějak vyřídím.“

Při tom na něj vrhla prosebný pohled. Kníže přikývl a vydal se na místo rozruchu. Alexandra si upravila závoj tak, aby dobře viděla, ale stále nebyla k poznání, a vydala se potichu a nenápadně za ním. Držela se zpovzdálí za Dragonianem, aby mohla zasáhnout, kdyby toho bylo potřeba, poněvadž její strach o manžela byl silnější, než ten z něj.

Tristan přijel k sídlu svého souseda, vystoupil z auta a vydal se spolu s členy své ochranky k bráně, jejíž strážci ztuhli hrůzou, když ho poznali. Jeho tvář a svalnaté tělo by si nemohli s nikým jiným splést. Byl jediným knížetem, který svými ohromnými svaly předčil i urostlé muže ze své vlastní ochranky. Tu ten jejich ani nepotřeboval, když dokázal ovládat lidské myšlenky, avšak jeho soused ano. A všichni urození upíři ochranku stejně měli, jako výraz své moci a postavení. Byla to součást jejich letitých zvyklostí.

Sluhové Dragoniana se nyní obávali Tristanovy reakce, ale on dostal pověstem o své lidskosti, když je slušně požádal, aby ho vpustili dovnitř. Samotného. Dobře věděl, že by mu jeho lidi vevnitř k ničemu nebyli, protože by jim čistokrevný upír četl myšlenky a mohl je poštvat proti vlastnímu pánovi, kdyby chtěl. Vzal je s sebou pouze jako zálohu a obranu proti strážcům sousedního hradu. Kromě toho i takový příjezd na cizí sídlo byl součástí zvyklostí.

Najednou se z blízkého křoví vynořil další z jeho lidí. Muž, který sledoval kněžnu a nyní pouze přikývl, zatímco se připojil k ostatním lidem svého pána. Tristan ale jeho informace nepotřeboval, protože cítil, že hradní pán ještě neodjel a není ve svém sídle sám. I on vycítil přítomnost dvou tvorů svého druhu. A nejen to. Jeden z nich se blížil a zřejmě ovládl mysl svých sluhů, kteří nyní sami od sebe otevřeli bránu, u čehož se zatvářili poněkud nepřítomně.

Tristan sebejistě vkročil na nádvoří hradu svého nepřítele, přestože se uvnitř cítil zcela jinak. Hodlal to však překonat. Už kvůli Alexandře, která musela mít podobné pocity, a on dobře věděl, že udělá cokoli, aby před ním ukryla pravdu. Vzpomněl si na dobu po narození Amber, kdy se v něm snažila vyvolat dojem, že je nejhorší osobou na světě, a úspěšně se jí to dařilo, než její přetvářku odhalil. Nyní mu bylo jasné, že tak učiní opět, a jeho úkolem bylo tomu čelit.

Ted' se však soustředil na knížete Dragoniana, který už na něj čekal před hlavními dveřmi svého hradu. Sice nebyl v upíří podobě, ale tvářil se zlověstně.

Také se stroze ozval: „Ty se opovažuješ narušovat neutralitu mezi našimi rody, Albacetraniane? Co tu pohledáváš? Jsi na mém území!“

Tristan sevřel pevněji svůj meč a opáčil: „A nejsem sám, že? Jdu si jenom pro to, co tady nepatří. Pro ženu, která bez vysvětlení opustila mé lože. Nebo ti snad její přítomnost zde nevadí? Albacetraniana? Navíc ti tak mohu oplatit tvou návštěvu v mé ložnici, kterou jsi vykonal za mými zády, ne? To ty první jsi porušil naši dávnou úmluvu, jak jsem slyšel. Takže teď sklapni a pozvi mě dovnitř.“

Pootevřenými dveřmi to všechno sledovala pobledlá Alexandra a oddechla si, že na sebe ti dva zatím nezaútočili. I tak však nechápala, jak je možné, aby byl Tristan vzhůru a takto čile na nohou. Byla to pro ni záhada, která se ovšem zřejmě už brzy vysvětlí. Při tom pomyšlení jí drkotaly zuby strachem. Nešlo jí ani tak o to, že by mohla být potrestána za své jednání. Horší bylo pomyšlení na Alessii, jíž by pak nemohla odjet pomoci, kdyby ji Tristan uvěznil na svém sídle, jak už to kdysi udělal, když ji zapudil do harému.

Viděla, jak kníže Dragonian po Tristanových slovech mlčky pokynul svému sousedovi, aby ho následoval dovnitř. Tak se otočila a spěchala zpět do velkého sálu, kde nebyli žádní lidé, kteří by ji viděli. A služebnictvo knížete Dragoniana bylo opravdu zvědavé, když vidělo, co se děje. Pouze jedna ze služek ne. Hannina dcera, která okamžitě po odchodu svého upířího pána ze vchodových dveří uháněla jako o život pryč z jeho hradu. Pochopila, že se Tristan dozvěděl o těch dopisech, a v tom případě jí o ten život skutečně šlo – ovšem ze strany knížete Dragoniana.

Spěchala také zvědavě za svou matkou, aby jí tato vysvětlila, jak došlo k této záležitosti.

Mezitím se Alexandra rozhodovala, jestli se má nebo nemá někam schovat, ale nevěděla kam. Stejně to asi bylo marné. A tak se nakonec s hrůzou posadila do křesla ve velkém sále, protože jí dřevěněly nohy, a čekala na svůj osud. Netušila, jak tohle vyřeší a bála se. Samozřejmě, že ne o sebe. Měla strach o Tristana, kterého mohl kníže Dragonian zabít, pokud by ho jeho soused něčím rozzuřil.

Dveře se otevřely a vstoupil kníže Dragonian, následovaný jejím manželem. Alexandra si nechala ten závoj, aby za ním skryla zmatek, jenž se jí zmocnil.

Tristan si neodpustil posměšnou poznámku: „To máš tak ošklivou konkubínu, Dragoniane, že si musí zakrývat tvář? Nebo ji přede mnou ukrýváš, abych si ji nepřivlastnil, když mě teď zapudila žena? Dovol, ať se podívám a zjistím pravdu.“

Samozřejmě, že všichni v místnosti věděli, kdo se za závojem skrývá, proto Dragonian nevrle opáčil: „O co ti jde, Albacetraniane? Když tě zapudila, nechej ji jít! A neurážej ji svými nedůstojnými poznámkami o konkubíně.“

„Že by opravdu nebyla tvou konkubínou? To jste si pak asi včera v mé ložnici jen povídali, ne? A tvůj krk zřejmě pokousala vzteklá kočka, a ne má žena. Ale stejně tě musím zklamat, protože tebe zdaleka neobdařila takovou přízní jako dnes mě. Představ si, že se loučila tak láskyplně, že mi v těle nenechala téměř žádnou kapku krve. Možná, že se toho taky jednou dožiješ, pokud to ovšem přežiješ," sdělil mu velmi ironicky Tristan a při tom si

rozepnul několik knoflíků u košile, aby tak udivenému Dragonianovi odhalil neuvěřitelné množství stop po zubech.

Čistokrevný upír ani nemrkl a stroze prohlásil: „Hlavní však je, že tě zapudila, Albacetraniane. Znáš naše zvyky a víš, že na to má právo. Tak co děláš tady?“

Tristan si ho přestal všímat a vydal se k Alexandře. Ta se postavila a zůstala nehybně stát. Přišel až k ní a sundal jí z hlavy ten černý závoj.

Upřeně se jí zadíval do očí a naléhavě pronesl: „Ty víš, co chci, Alexandro. Dobře mě znáš. Důvod tvého jednání je to, co mě zajímá. Pravda. Odpovědi na mé otázky.“

Alexandra mu čelila nehnutým pohledem, který ji ovšem stál hodně sil, a odpověděla: „Na otázky nemáš právo, kníže. Jak už jsem ti sdělila v dopise – zapuzuji tě. Vezmi to jako fakt a odejdi z tohoto domu.“

Tristan se pocítil velmi špatně, ale nedal na sobě nic znát, když se zasmál a řekl: „Mám odejít z tohoto domu? Kdo ti dal právo rozkazovat v sídle knížete Dragoniana?“

Tu otázku položil schválně, aby ho vyprovokoval. Čistokrevný upír také hned reagoval, i když se ho Alexandra snažila pohledem varovat. Zнала Tristana a pochopila jeho záměry.

Ale kníže Dragonian pyšně promluvil: „Tato žena má naopak všechna práva k tomu, aby zde rozkazovala. Už brzy...“

Tristan ho však neposlouchal a zeptal se znova jí: „Ty ho miluješ, Alexandro? Je to ten důvod, proč jsi mě zapudila? A

nezabila jsi mě pouze ze soucitu? Chceš s ním odjet, abys potvrdila naši rozluku?

Hleděl jí do očí a postoupil k ní co nejblíže. Viděl na ní zmatek, se kterým se snažila bojovat.

Tu se znova ozval Dragonian: „Snad ti jasně řekla, že tě důvod nemá zajímat! Odejdi z mého domu nebo pocítíš můj hněv, Albacetraniane.“

„Odejdu až poté, co mi odpoví má žena," odsekl mu Tristan.

„Ona už není tvou manželkou. Alexandra je nyní pod mojí ochranou, tak ji nechej na pokoji," zavrčel jeho čistokrevný soused.

„Já nejsem ten, kdo se ji snaží ohrozit, Dragoniane. Možná jsi to ty, anebo někdo jiný. A já to hodlám zjistit," namítl rozhodně Tristan.

Načež se znova obrátil na Alexandru se slovy: „Vím, že přede mnou něco skrýváš. Zase se mnou hraješ hru na schovávanou, jako když jsem tenkrát přijel do města? V tom případě ale jistě víš, že nevyhraješ. Já vždycky zjistím, co chceš, a kromě toho už dávno nejsem ten vyjukaný nevědomý chlapec, který před lety překročil hranice této země. Měl jsem dobrou učitelku. Takže, pokud mi neřekneš pravdu o tom, proč jsi mě opustila, budu trvat na tom, aby ses vrátila do mého hradu. Znova ti zopakuji svou předchozí otázku – zamilovala ses snad do tohoto čistokrevného kašpara, který má tu drzost, aby se s tebou za mémi zády scházel přímo v naší ložnici? Miluješ ho? Jestli ano, máš ho mít, ale nemysli si, že mě v tomto směru obelžeš. Chci pravdu.“

Alexandra už byla celá bledá a tiše mu odvětila: „A já ti znova zopakuji svou odpověď – přijmi to jako fakt. Kníže Dragonian a já

hodláme opustit tuto zemi a ty nás musíš nechat odjet. Neplet' se do toho, kníže nebo přijdeš k úhoně. Odjedu – ať se ti to líbí nebo ne.“

Její oči těkaly sem a tam a Tristan pochopil, že se něčeho bojí. Jelikož ji znal, nepředpokládal, že by se bála o sebe. Dobře věděl, že nemá strach ze smrti. Aspoň ne z té své. Pochopil, že jde o něj.

I přesto se odhodlal riskovat prohlášením: „To se mi tedy skutečně nelíbí! A pokud do toho mám co mluvit, neodjedeš. Je mi jedno, že jsi mě zapudila. Hodlám tě znova uchvátit.“

Nenápadně při tom sevřel rukojeť svého meče a u toho sledoval, co udělá Dragonian. Zjistil, že se ve svých očekáváních nemýlil. Čistokrevný upír po něm totiž okamžitě vystartoval s napřaženým mečem. Když to Alexandra spatřila, ztuhla. Její nejhorší noční můra se jí zhmotnila před očima.

Tristan ji jemně odsunul stranou a oba upíři se na sebe vrhli. Než se však jejich meče stačily zkřížit, museli je bleskurychle sklonit. Vřítla se totiž mezi ně Alexandra a celá zděšená se vrhla doprostřed boje. Oba se zachvěli strachem o ni a stáhli se.

Tristan poznamenal: „Zase děláš tu hloupost a vrháš se mezi muže s meči, Alexandro? Proč tohle děláš? Nech nás bojovat a počkej si na vítěze.“

Znova ji odsunul stranou a vyčkával. Dragonian se změnil do upíří podoby – což předtím ani nestihl udělat – a chystal se znova zaútočit. To už Alexandra nevydržela. Zapomněla na Alessii a všechny hrůzy okolo ní. Viděla jen Tristana v ohrožení, a to nemohla snést. Šokovaný Dragonian sledoval, jak se staví před Tristana a brání ho vlastním tělem.

Navíc se mu snažila vykroutit z ruky meč a při tom se nasupeně ozvala směrem k Dragonianovi: „Slíbil jsi, že mu neublížíš, ne? Zase váháš? Máš evidentně opět problémy se ctí, Dragoniane. Tak, jako kdysi. Varovala jsem tě, aby ses nám vyhnul. Kdo sáhne na Tristana Albacetrániana, je mrtvý muž.“

V té chvíli Tristan schválně pustil svůj meč a ona se ho chopila. Bylo jasné, že ho sotva udrží v ruce. Její křehké zápěstí se celé ohnulo a musela si pomoci druhou rukou, ale pohled měla sveřepý.

Ke všemu se také změnila do upíří podoby a přímo sršela vzteky, když zavrčela: „Nedovolím, abys zabil mého manžela! Stáhni se, jinak budeš mít co do činění se mnou. Nežertuji.“

Kníže Dragonian ztuhl, ustoupil a schoval svůj meč. Byl zelený vzteky a zklamáním. Také se proměnil zpět do lidské podoby. Tristan vzal Alexandře svůj meč z rukou a ona se už rovněž změnila zpět. Usmála se na něj, ale pak opět ztuhla. Vzpomněla si totiž na Alessii.

Kníže Albacetránian posléze také schoval svůj meč, přičemž ironicky sdělil vzteklému Dragonianovi: „Stačilo ti to, kníže? Jasně prohlásila, že je mojí ženou.“

Jenže Alexandřina slova mu vzápětí zmrazila úsměv na rtech, poněvadž mu jeho žena stroze oznámila: „A nyní se už musíme vydat na cestu. Je mi líto, Tristane, ale musím tě opustit. Skutečně ti nemohu říct proč, tak se neptej a nestarej se o to.“

Tristan se k ní otočil a naléhavě se zeptal: „Pověz mi proč! Jaký důvod máš k odjezdu?“

Místo ní mu odpověděl Dragonian: „Hodlá se provdat za mě, Albacetraniane. Nic víc v tom nehledej. Ber to jako svatební cestu. Najdi si jinou ženu a dál se nám vyhýbej. Možná na sebe narazíme ve společnosti. Bránila tě určitě pouze ze zvyku, ale ochranu jí od nyníška budu poskytovat já. A nejen to.“

Z čistokrevného upíra opět přímo čišelo sebevědomí, což Tristana rozhodilo.

Ještě více však to, co řekla vzápětí ona sama: „Ano, je to pravda. Zapudila jsem tě proto, abych odjela s knížetem Dragonianem a...”

Zbytek jejího projevu upíří kníže neslyšel pro hučení krve ve své hlavě. Zoufale jí pohlédl zblízka do očí a v nich spatřil tu její nestvůru.

Ta mu naopak sdělovala něco zcela jiného: „Nevěř tomu! Já miluji jenom tebe, ty můj sladký, nádherný chlapečku! Nevzdávej to.“

To mu vrátilo špetku sebejistoty a naděje, s níž se rozhodl něco zkusit.

Obrátil se k pyšně se tvářícímu Dragonianovi, načež s úšklebkem pronesl: „Tak svatební cesta? Já však vím, že ta vaše cesta má úplně jiný důvod. Mám jisté zajímavé informace a brzy jich získám ještě víc. Týkají se jednoho porodu a vraždy. Dávné události, téměř zapomenuté. Zajímavé je místo konání celé této věci. Je jím totiž hřbitov v jednom městečku na druhém konci světa. Také doba, kdy se ta věc stala, vás jistě oba upoutá. Bylo to devět měsíců po smrti mého bratra. Co na to říkáte? Zaujal jsem vás?“

Dragonian se na něj nevzrušeně podíval, zatímco za svým mentálním štítem skrýval zvědavost na to, co se bude dít dál. V skrytu duše doufal v to, že nyní Tristan prohlásí, že hodlá Alessii zabít, a proto Alexandra dovolí jemu, aby ho zlikvidoval, načež mu s pláčem padne do náruče. To by mu vyhovovalo.

Neznal Tristana natolik dobře, aby předpokládal, že by mohl učinit pravý opak. Už kvůli zvyklostem, které řídily jejich život. A nebyl sám. Ani Alexandra však zřejmě netušila, čeho je, či není v této věci její manžel schopen a po jeho slovech úplně zesinala hrůzou.

„Budu si muset vybrat. Manžel nebo dcera. Pokud mě nenechá odejít, uprchnu. Co však budu dělat, jestli po mně půjde s úmyslem sprovodit ji ze světa? Já ho prostě zabít nedokážu! Miluji ho. Ale svou dceru rovněž! Co jen s námi bude? Nemám ponětí, jak tohle řešit," říkala si zoufale upříí kněžna.

Tristan se na ni upřeně díval, zatímco postupoval ke své ženě blíže. Tušil, o čem přemítá, a nehodlal ji dlouho trápit. Stejně tak ale nemínil probírat tyto věci před Dragonianem. Ne její bolest a emoce.

„Je to studený čistokrevný čumák. Chci s ní mluvit o samotě. Později. S ním si to ovšem vyřídím hned," pomyslel si a přistoupil k manželce.

Alexandra zcela zpanikařila. Rozběhla se pryč, což bylo neklamnou známkou toho, že si neví rady. Tím Tristana přesvědčila o správnosti jeho úvah. Kníže Dragonian vzápětí s úžasem sledoval, jak se jeho soused mrštně pustil za zmatenou upírkou, a to přímo po stole jeho velkého sálu. Než se nadála, stál

u dveří a zatarasil jí cestu svým mohutným tělem. Nemohla přes něj ven.

Zatvářil se přísně a vytáhl z náprsní kapsy její dopis, který roztrhal se slovy: „Tvé rozhodnutí nepřijímám. Jsi stále mojí ženou. Beru si tě zpět.“

Odhodil útržky dopisu na podlahu a vylovil prsten, který Alexandra odložila, když ho zapuzovala. Ten jí poté nasadil na příslušný prst, načež pozoroval její reakci. Tušil totiž, co přijde, a nemýlil se.

Alexandra se mu v té chvíli vrhla k nohám, poklekla před ním a prosebně se mu zadívala do obličeje, když říkala: „Mocný kníže Albacetraniane! Víím, že jsem ti ublížila a odporovala ti, ale přísahám, že mě nikdo v tomto domě neměl šanci identifikovat. Takže tvá čest a pověst zůstane nedotčena. Ale dovol mi odjet, prosím. Stejně jsem ti nebyla dobrou ženou, když ti opět intrikují za zády.“

Jeho obličej ještě více zpřísněl a on zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. Kníže Dragonian se pohnul směrem k nim, což Alexandru naplnilo hrůzou.

Rychle dodala: „Dobře, zůstanu tady, když si můj odjezd nepřiješ. Jen tě prosím o jedno. Nepouštěj se do boje s knížetem Dragonianem. Musí odjet a ochránit mou dceru, která trpí. Nezabíjej moje dítě, prosím! Ona je má krev stejně jako Amber. A tvá rovněž. Je Albacetraniian. Hlavně však pouhá a navíc nevědomá žena. Nemůže tě nijak ohrozit. Zabij mě za to, že jsem se opovážila tohle provést, lhala ti a zranila tě. Nabízím ti svůj život místo jejího.“

Tristanova tvář už zcela ztvrdla. Rázně ji uchopil za paže, aby ji donutil vstát.

„Tohle už nikdy nedělej! Nebudeš přede mnou klečet a prosit, Alexandro! Dobře víš, jak nesnáším takové chování. Rozluč se s Dragonianem, protože odjíždí. Bez tebe," pronesl zároveň pevně.

Alexandra se na něj vyděšeně zadívala, když se poté změnil do upíří podoby a kníže Dragonian se přiblížil k nim, aby zasáhl.

Ale Tristan na něj temně zavrčel: „Už ani krok, jinak smrt tvého otce nebude mít kdo pomstít! Neplet' se mezi nás.“

Čistokrevný upír se ihned stáhl a čekal.

Alexandra sebrala veškerou svou sílu a nešťastně se ozvala: „Ale já musím odjet s ním, Tristane! Nesmíš mě tu držet proti mé vůli. Opustila jsem tě, tak se do toho nemíchej, ano?“

„Vážně? A proč jsi mě opustila? Stále jsi mi to ještě nesdělila. Ne pravdu, kterou chci slyšet. Trvám na tom, tudíž si o tomhle tématu ještě promluvíme. Ale to až doma," reagoval na její vyděšené prosby kníže Tristan.

Po svých slovech se jí nečekaně zakousl do krku a k překvapení knížete Dragoniana vysál trochu její krve. Alexandra téměř okamžitě omdlela a Tristan ji zachytil svou silnou paží. Potom ji bezvládnou usadil do jednoho z křesel.

Klidně se zadíval na knížete Dragoniana a pohodlně se opřel o rukojeť svého meče, přičemž prohlásil: „Tohle už znám. Ihned jsem pochopil, že utíká ze zoufalství a ne kvůli tobě. Nemíním se hádat s vámi oběma, takže ji nechám trochu odpočívat. Soudím, že to po tom šoku Alexandra potřebuje. Pohovoříme si my dva.

Doufám, že budeš sdílnější, pokud chceš zůstat naživu. Povím ti něco, co ti možná pomůže rozvázat jazyk. Ujišťuji tě, že té ženě – její a Dukově dceři – nehodlám ublížit. Dávám ti své slovo knížete. Rovněž se domýšlím, že to, co se jeví být znakem přízně mé ženy vůči tobě, je ve skutečnosti její snahou o získání tvých vzpomínek. Zním od Amber obsah Alexandřina rozhovoru s tím kněžským psem, který je vrahem tvého otce. Budu mít i ty informace, které má on. Později. Mám své kontakty v Řádu a tito lidé ochrání Amber. Vědí prý i o Alessii a sledují ji. Co se týče tebe – shrnuto v kostce – pokud chceš odčinit návštěvu v mé ložnici, nemluvě o tvém pokusu uchvátit mi za zády manželku, vyrazíš ihned na cestu a postaráš se o to, aby ten pes Carmini zaskučel naposled a moje ztracená neteř našla cestu ke své milující matce. Je ti to jasné, Dragoniane? Pas už, jak vidím, máš...”

A Tristan přerušil svou dlouhou řeč tím, že si nyní prohlédl oba připravené padělané pasy, aby poté ten na ženské jméno sebral a uschoval.

Dragonian na něj nasupeně hleděl, aby pak namítl: „Ale proč se mnou nemůže jet i Alexandra? Projevila přece své přání, takže jí v tom nemůžeš bránit! To skutečně nemíníš respektovat její vůli a přijmout její odmítnutí?”

Tristan se hlasitě zasmál, když se pánovitě ozval: „Kdyby mě Alexandra odmítla, nechala by mě sebou zabít nebo by to udělala ona sama. Také bych to pochopil z jejího chování a četl jí to v očích. Zním svou ženu velmi dobře. A nepřipadám si jako odmítnutý muž. Zvláště ne po dnešní noci. To, co říká ve tvé zneklidňující přítomnosti, není důležité. Do Států s tebou odjet nemůže, protože by se tím vystavila nebezpečí. A to já nemíním dopustit. Zaříd' to sám, ty čistokrevný návštěvníku cizích ložnic. Já

se tu postarám o svoji ženu a ty ochraň její dceru a umlč toho vraha ve falešné sutaně, aby jí už nemohl vyhrožovat. Nechtěj mě rozzlobit tím, že bys odmítl, Dragoniane. Uzavřel jsi snad s mou ženou nějakou dohodu, ne? Tak ji koukej dodržet a nezradit ji jako posledně. Uvědom si, že tím nic nezískáš, protože ona miluje mě. To vím zcela jistě.“

Dragonian myslel, že se zblázní vzteky, ale nemohl nic dělat. Když viděl Tristana v upíří podobě, poznal, jak velmi je jeho soused silný. Takže si na něj po pravdě příliš netroufal. Ani na nějakou lest. Tenhle způsob boje už dávno zavrhl a nemínil se k němu vracet.

Přesto se podrážděně ohradil: „Já ale nehodlám nikoho zradit. Tím méně Alexandru, jíž jsem hluboce oddán. A nikoho jsem se nesnažil uchvátit za tvými zády. Jenom jsem s ní potřeboval cosi projednat a poté využil situace, kdy tě tvá žena zapudila. Na tom není nic nečestného. Nabídl jsem jí manželství, abych ji ochránil a pomohl jí to před tebou utajit.“

„Vážně? Upír a tak nezištně uvažující? Tomu je dost těžké uvěřit. Že by tě její krása vůbec nelákala a tvé někdejší city pominuly? Nedělej ze mě vola, vážený! Celá léta tě uhánějí ženy a ty jsi zůstal svobodný. A teď tě v mé nepřítomnosti napadlo zkusit to přes její dceru. Třeba ses spojil s Carminim a plánujete spolu nějakou intriku vůči ní?“ opáčil vztekle Tristan.

„Takhle to nebylo, Albacetrانية. Měl jsem sen, ve kterém její dcera porodila znetvořené dítě, a jelikož jsem ji poznal, napadlo mě Alexandru varovat, aby se s ní spojila a zjistila, jak se jí daří. Myslel jsem, že ji před tebou ukryla. Neměl jsem tušení, že o ní neví. Proto jsem za ní přišel ve tvé nepřítomnosti a ukázalo se, že měla stejný sen. Když vyšla pravda najevo, poskytl jsem jí své

vzpomínky výměnou za identitu vraha mého otce. Co se týče toho ostatního – přiznávám, že mi šlo i o ni samotnou, ale hodlal jsem jednat čestně. To ona tě zapudila a já jsem si ji chtěl postupně získávat, jelikož se našemu svazku prozatím dost bránila," přiznal zkroutěně barvu jeho čistokrevný soused.

„Takže jste měli oba stejnou noční můru? Zajímavé. Snad mi můj zdroj prozradí, o co tady jde. Jestli se té ženě skutečně stalo něco tak hrozného. Ale jinak tě musím zklamat, Dragoniane. Nehodlám ti totiž dát příležitost k tomu, aby ses sblížil s mou ženou. Asi bychom spolu měli uzavřít obchod. Co žádáš za záchranu mé neteře?“ pronesl tvrdě Tristan.

Dragonian sebral všechnu svou čest a rozhodnost, když se přes utrpené zklamání překonal a odvětil: „Nic, Albacetraniane. Já přece dostanu svou pomstu a slíbil jsem tvé ženě, že její dceru ochráním. Musím nějak odčinit vinu mého otce, který mě nutil jí pít po narození krev, aby tím trápil Alexandru. To se mi nelíbilo. Otrásl to mnou a navíc jsem tehdy osiřel podobně jako předtím ty. Přísahám ti na čest knížete, že zastavím Carminiho a tu ženu před ním ochráním.“

„No, myslím, že mi nezbyvá, než ti věřit. I když to dělám v podstatě nerad," neodpustil si Tristan a pak se zadíval na nehybnou manželku.

Dragonian se rovněž podíval po Alexandře a díky jeho upřímnému způsobu uvažování se ho nyní zmocnily obavy o ni.

„Nejsem váš nepřítel, kníže Albacetraniane. Sice mě mrzí, že se mnou Alexandra neodjede, ale nehodlám se ti postavit. Kvůli ní. Kdysi jsem jí to slíbil a nyní splním jiný slib. Že zachráním její

dceru. Jenom mě zajímá jedna věc. Co s ní teď bude? Potrestáš ji za to, co udělala?“ zajímal se starostlivě.

Tristan si připjal meč zpět k oděvu a vzal Alexandřin závoj. Ale nezahalil jí s ním tvář. Pouze ho sebral a ji samotnou uchopil spící do náruče.

Pak se obrátil k Dragonianovi a odpověděl: „Nejsem idiot, abych trestal milovanou ženu za to, že se bála o svou dceru, kterou nemohla chránit v podstatě proto, že v té době pečovala o mě, a kvůli domněnce jednoho kněze, že by péči o nás oba asi nezvládla, přišla o její dětství. Láska netrestá, ale promíjí. Je vidět, že nejsi ženatý, i když nechápu proč, když prý po tobě tak jedou – jak říkala má dcera. Vím také, že nejsi nepřítel. To bych tě po příchodu sem ihned probodl mečem. Slyšel jsem i o tom, že jsi nenapadl Amber, když tě provokovala. Ale pokud jsi s ženitbou čekal na to, až mě někdo zabije a ty uchvátíš mou manželku, musím tě zklamat. To se totiž ještě načekáš, než ona dovolí, aby se mi něco stalo. Sám to přece dobře víš a dnes ses o tom opět přesvědčil. Stále jsem její chráněncem – jak jsi kdysi uštěpačně prohlásil.“

Dragonian se udiveně přistihl při obdivu nad svým sousedem a poznamenal: „To je přece už dávno a od té doby jsi dokázal, že ochranu nepotřebuješ. Kdybys nebyl silný a chytrý, nepřežil bys taková léta a nezáskal tak významné postavení. Pochybuji, že v tom měla celou dobu prsty tvá žena. Určitě jsi ji už od té doby, co jsem ti to tehdy prozradil, hlídal, aby neintrikovala. Sám si nejsem jistý, jestli bych tohle dokázal bez svých schopností čistokrevného upíra. Musím ti vyjádřit svůj obdiv nad tvou silou. A pokud mi to dovolíš, bylo by mi ctí, být ti po dobu naší spolupráce přítelem.“

Tristan ani nemrkl okem a reagoval slovy: „To ještě uvidíme podle toho, jak se osvědčíš při ochraně mé neteře. Prozatím pouze

uvítám, když mi nebudeš podkuřovat. To nesnáším. Bude úplně stačit, čím mě zahrne má žena, až se probere a bude bez sebe strachy o svou dceru. Takže – pokud chceš být mým přítelem, jednej se mnou jako se sobě rovným, Dragoniane. Aha, já zapomněl – ty jsi čistokrevný a tím pádem nadřazený. Možná, kdybych byl žena, tak bys to tak nevnímal, ale...”

Kníže mu ihned skočil do řeči: „Tristane, nejsi sice čistokrevný, ale rovný jsi mi zcela jistě. S potěšením splním úkol a dopravím tvou neteř do naší země za její matkou. Vyrazím okamžitě na cestu, tak vyříd’ Alexandře, ať nemá obavy. Po příjezdu se s tebou spojím a ty mě dále informuješ, co jsi zjistil. Pomůže mi to v hledání. Napadá mě však ještě něco. Co Amber? Řekneš jí o její sestře? Mám ji vyhledat, až budu v cizině?”

Tristan už kráčet s Alexandrou v náručí ke dveřím, ale ještě se obrátil a odvětil: „Ne, Amber ochrání členové Řádu. O tobě je také informuji, aby se tě naopak nesnažili odstranit. Jsou to profíci, ta jejich likvidační četa. Jednou ti to Alexandra povypráví, pokud na to máš žaludek. Amber zatím nemusí o ničem vědět. Až co rozhodne Alexandra. Jsou to její dcery, nechám to na ní. Musím jí také zavolat. Ví o matčině odchodu a bojí se. Takže já jdu zařídit svoje a ty – čistokrevný příteli – tobě přeji šťastnou cestu a úspěšný boj s vrahem. Budeme v kontaktu, jak už jsi řekl. Ale mé dceři se ve Státech raději vyhýbej. Jednak bude zuřit, a za druhé si nepřeji, aby ses kolem ní ometal. Taky by tě to mohlo stát život. Amber není žádná z těch upírů chudinek, které už od malička směřují do něčího harému, aby se mohly klanět mužům. Je po své matce a já jsem si ještě před jejím narozením slíbil, že dohlédnu na to, aby ji nikdo nevhodný neuchvátil. Mimochodem, ohlídám ti to tady, zatímco budeš pryč, aby ti tu pak nespádl na hlavu strop.“

A Dragonianův obdivuhodný soused mu zmizel z očí. Kníže sevřel v rukou svůj padělaný falešný pas a chvíli nad jejich setkáním dumal. Začínal chápat, co Alexandra na svém manželovi vidí. Jeho síla byla skutečně až neuvěřitelná. Přímo z něj vyzařovala a on pochopil, že by s ním zřejmě nemohl soutěžit.

Vývoj situace ho však nepotěšil. Bezmocný vzteky sledoval, jak Tristan svou ženu odnáší z jeho hradu a užíral se tím. Ještě naposled zauvažoval nad tím, jestli ho nemá napadnout, ale pak to zavrhl. Rozhodl se soustředit na problém, který Alexandru trápil a pomoci jí.

Napadlo ho, zda si ji tím přece jen nezíská, i když o tom dost pochyboval. Když si vybavil, jak se vrhla před Tristana a chránila ho vlastním tělem, zabylo mu zle zklamáním. Cítil se hrozně, tak se raději připravil k odjezdu. Rozhlédl se po svém domově, který celá ta léta ani jednou neopustil, a vydal se na nádvoří k čekajícímu autu.

Tristan se svými lidmi už mezitím odjeli, a když kníže míjel sousední bránu při cestě na nádraží, byla zavřená. Tak se pohodlně usadil a myslel na to, co ho asi v té neznámé zemi čeká.

8. kapitola – Akce a reakce

Když kníže Tristan vstoupil s manželkou v náručí do svého hradu, byly už dveře do jejich ložnice zase opravené. Také auto s jejími zavazadly už bylo zpět z nádraží a sluhové za ním na jeho příkaz nosili ty kufry, aby je vrátili na jejich místo.

Na chodbě kníže potkal roztřesenou Hannu a její dceru, která před ním málem poklekla a chtěla se mu omlouvat za to, že přinesla ten osudný dopis, který způsobil tyto nepříjemnosti.

Tristan se však jenom usmál a k jejímu úžasu řekl: „Nic se neděje! Kníže Dragonian není nepřítelem našeho rodu, naopak. Je to spojenec a ty se nemusíš ničeho obávat. Celá tato situace byla pouze nedorozumění a moje citlivá manželka přehnaně zareagovala na informaci, která ji rozrušila. Nic víc v tom nehledej. Pokud však bude někdo z vás roztrušovat nějaké klepy o návštěvě našeho přítele v mé nepřítomnosti, bude toho trpce litovat.“

Po těchto slovech klidně pokračoval v cestě s nosiči v závěsu. Přikázal jim složit kufry na podlahu a pak řekl služkám, aby vybalily Alexandřiny věci. On sám vzal dokumenty a šperky, které uložil na jejich místo, a po odchodu služek převlékl Alexandru do noční košile, něžně ji přikryl přikrývkou a odešel zavolat Amber, aby svou dceru uklidnil.

Vyklopil jí připravenou polopравdu o tom, že se Dragonian u Alexandry pokoušel získat informaci o vrahovi svého otce, kterým byl Vito Carmini. Proto se sešli a on teď zařídí pomstu. Alexandra mu chtěla pomoci a při tom se jako vždycky snažila vynechat jeho – Tristana, aby ho ochránila. Byla – jak Tristan své dceři vysvětlil – nervózní z Carminiho výhrůžek i z knížete Dragoniana, a v nastalé panice hodlala předstírat odchod od svého manžela. Ale nyní se celá situace vyjasnila. Také Amber informoval o skutečnosti, že je nyní Dragonian jejích přítelem, poněvadž zahodili dávné spory. Nic víc jí ale zatím nesdělil, jen že její matka je unavená a spí.

Tristanovi se to neříkalo lehce. Nebylo mu dobře ze setkání s Dragonianem a z jeho očividných snah o získání Alexandry. Bylo mu jasné, že to čistokrevný upír myslel vážně, když to navíc on sám přiznal. Navíc u něj spatřil ten stejný výraz, jaký měl před lety, když se pokoušel Alexandru získat nabídkou ohromného majetku. Tohle běželo Tristanovi hlavou, když zavěsil po rozhovoru s Amber a čekal na telefonát od svého přítele z Řádu. Brzy se také dočkal a i jemu oznámil, že má svou ženu zpět.

Jeho někdejší ochránce se zeptal: „Jak jsi to udělal? Vysvětlila ti Alexandra vůbec, co ji vedlo k jejímu pokusu o útěk? Řekla ti pravdu?“

Tristan mu odpověděl: „Přece ji znáš. Zase začala o tom, že mi to nemůže říct a mám ji nechat odejít. Nebyla s ní rozumná řeč, tak jsem jí dal ochutnat její vlastní medicínu. Uspal jsem ji stejně, jako ona to udělala se mnou. Dragoniana jsem vyexpedoval ze země a je klid.“

Jeho společník se nejdříve zasmál, ale pak vážně prohlásil: „Tristane, mám ty informace a je to dost síla. Ta žena – Alexandřina a Dukova dcera – se jmenuje Raisin Stevensová –

Beltramová. Otec Bird ji dal na rozdíl od tebe adoptovat přímo ve městě. Stále tam žije. A teď se drž. Ti lidé, co ji vychovali, jsou bratr Michaela Stevense se ženou. Když dospěla, provdali ji za syna svých známých, vlivného senátora, jinak ale pěkného ubožáka, nějakého Rogera Beltrama. A hádej, kdo je pro změnu jeho matkou – provdaná starší sestra tvého favorita, Alexandřina oblíbeného pejska – Valeriana Mala! Právě oni jsou to Bratrstvo, Tristane. Tohle ovšem tenkrát samozřejmě nemohl nikdo tušit, že ano? Otec Bird by nikdy nedovolil, aby byla Alexandřina dcera v takovém nebezpečí. Ještě, že ona o svém původu neví, pokud jí to však neplánuje Carmini říct! Každopádně ji necháme ještě pečlivěji sledovat, a ten Dragonian by mohl taky zasáhnout, pokud se na tom dohodl s Alexandrou. Bratrstvo naštěstí nepozná upíra, jenom kdyby jim to ten zrádce řekl. Dáme na ni pozor.“

Tristan ho zaujatě poslouchal, načež se zajímal: „A co dalšího o ní ještě víš? Alexandra a Dragonian měli totiž stejný sen o tom, že porodila znetvořené dítě, které hned zemřelo. To se opravdu stalo? Doufám, že ne, a byla to jen nějaká neškodná noční můra.“

Hlas na druhé straně linky mu ale smutně sdělil: „Ne. Bohužel je to pravda. Mám informace o tom, že je zoufalá, protože porodila – přesně jak to oni dva zřejmě viděli v tom snu – místo rozkošného miminka znetvořenou zrůdu, která žila jenom chvíli. Navíc – co se týče toho ostatního – její manžel je velkohubá nula a jí je soustavně nevěrný. A jeho rodiče ji nikdy neměli rádi. Co se týče jejích rodičů, byla pro ně přítěží. Zvláště poté, co se jim před osmnácti lety narodil jejich vlastní syn. Nikdy u nich neměla na různých ustláno, přestože jsou bohatí. Provkali ji za toho idiota, který od ní chtěl syna. Byl to domluvený sňatek, a takhle to dopadlo.“

Tristan byl pobouřen a rozhořčeně vybuchl: „To je hrozné! Zakroutil bych jim všem krkem za to, jak ji trápili. Kéž by to tak udělal Dragonian! Já sám tam nepojedu, musím být tady a hlídat jeho území, jak jsem slíbil. Kromě toho bude Alexandra potřebovat mou oporu, až se tohle dozví. Takže její dcera měla dítě s člověkem! Chudinka. Kdyby to o sobě věděla dřív, nestalo by se to. Mrzí mě, že je to částečně má vina. Mohl jsem tomu zabránit. Jenže to byste mi to museli říct. Pak bychom za ní šli, odvedli ji odtamtud a vychovali ji spolu s naší Amber.“

„A měli byste další starost navíc. Už tak se váš vztah a život odlišuje od ostatních upírů, a kdybys navíc vychovával cizí dítě, útočili by na tebe dvakrát tolik. Nemluvě o Alexandře, která by se starostí o vás tři už úplně rozsypala. Přece víš, co vyváděla, přestože čekala Amber. Jak tě chránila navzdory ohrožení svého vlastního života," namítl jeho lidský přítel.

„Nějak bych to zvládl. I Dragonian kdysi prohlásil, že by neublížil Amber, když chtěl Alexandru uchvátit. Dokonce jí chtěl umožnit styk s dcerou, jak jí byl poblázněný. Vsadím se, že jí nyní rovněž sliboval, že ochrání její krev, když tady včera byl," opáčil kníže.

„A co ti vlastně říkal tvůj čistokrevný sok? Věříš tomu, že tě s ním Alexandra nepodváděla? Jsi přece tak podezíravý!“ vyptával se knížete zvědavě mnich.

Tristan vážně odvětil: „Počkám, až co mi řekne ona. Ale viděl jsem mu na očích jeho zklamání z toho, že nepojede s ním. Kdyby s ní něco měl, určitě by se jí nevzdal, to vím. A taky by mě Alexandra zabila, kdyby se znova zamilovala. Musím tu svou žárlivost protentokrát potlačit, když jde o dobro její dcery. To víš, že mě to hrozně štve! A jak! Mám totiž tušení, že ji ten studený

čumák stále miluje. V podstatě to přiznal on sám. Nemá žádné konkubíny a rovněž se neoženil. Pohrdá ženami, jak jsem slyšel, ale ony za ním stejně lezou. No a takový upír na mě najednou vypálil, že si hodlá vzít mou ženu! Tohle mi dost nepříjemně připomnělo jistý den před lety, kdy za mnou přišel s tím, že mi za ni dá ohromné jmění, když mu ji prodám. Kdyby se Alexandra nepostavila přede mě, tak by mě asi rozpáral svým mečem. Dej už mi pokoj, bratře, a buď rád, že ty nejsi ženatý. Nevíš, jaké to je, když ti někdo slídí za ženou.“

„Ale ty jsi ho šikovně poslal pryč. To je dobře. Taky jsem rád, že ji máš zpět. Doufám, že se podaří její dceru nějak opatrně přesvědčit o jejím původu a ona se s ní shledá. Pohlídám ti je tady obě, i Amber. Už jsem na to nasadil šikovného mladého kluka. Mnicha, pochopitelně, tak se nemusíš bát, že by se o ni nějak pokoušel,“ zažertoval jeho lidský přítel, než opět zvážněl.

„To neznáš mou dceru, bratře. Jeho štěstí, že je to mnich. Nezapomínej, že ona je upírka. U nás tohle chodí jinak, a to zvláště u žen. Máme své potřeby. Amber je dospělá a my jí v ničem nemíníme bránit. I když se to obzvláště mně nemusí líbit, protože v ní stále vidím tu malinkou holčičku. Chápu však, že potřebuje muže. Tak si je bere. Cvičí s těmi chudáky tak, jako její matka. Navíc je divoká po mně. Sám jsi předpovídal, že tento dědic bude divoký, ne? Také nesmím opominout temperament její matky, který zřejmě zdědila,“ zasmál se Tristan.

„A jak ty se smiřuješ s představou Dukovy dcery ve tvém životě? Jsi přece upír a žárlivý k tomu? Tvá žena a tvůj bratr – jejich manželství tě nikdy moc netěšilo, a teď se navíc dozvíš, že spolu měli dceru,“ zeptal se ho otevřeně přítel.

„Nijak, bratře. Chci Alexandřino štěstí, a to nastane pouze, když se shledá se svým ztraceným dítětem. Nejsem jako ty zrůdy, co zabíjejí své příbuzenstvo. U mého otce jsem pochopitelně učinil výjimku, ale ten chtěl uchvátit Alexandru. A už vůbec nezabírám ženy a Alessia je má neteř. Alexandra mě přece zná, takže nechápu, proč tak zpanikařila. Musel to pro ni být zřejmě takový šok, že potřebovala okamžitou podporu, a když jsem tu zrovna nebyl, obrátila se na Dragoniana, aby ho zblbl a dostala na svou stranu. Vždyť ji znáš! Stačí, aby se podívala na nějakého muže, a ten je pro ni ochoten i skočit z okna. Skrytě doufám, že se ten čistokrevný krasavec nakonec někde zamiluje, protože bych nerad riskoval, že se tu vrátí a vrhne se k nohám mé ženy. Kdo ví, co se tu vlastně včera dělo. Určitě to už i udělal, když jí nabízel sňatek. Řeknu ti, bratře, že už jsem za ta léta viděl hodně takových slídilů a není to pěkný pohled," vysvětloval do telefonu Tristan.

Na druhé straně se ozval smích a přítel poznamenal: „A kolik z nich je dneska naživu? Tebe opustila, a přesto žiješ, tak se toho drž a nezabývej se nějakým upírem, který stejně ujždí do daleké ciziny. No a mě už nyní omluv – ryby čekají.“

Tristan zavěsil a odešel zpět do ložnice, ze které pro tentokrát schválně tyto hovory nevedl, kdyby se jeho žena probudila. Tam se rovněž převlékl do pyžama a přilehl k spící Alexandře. Díval se na její i ve spánku smutnou tvář a vychutnával si ten pocit, že ji má zase doma. Nic jiného pro něj nebylo důležité, přestože ho leccos v duchu hnětlo. Věděl však, že si to vyříkají, a už se těšil na slovní souboj s ní. Vlastně především na sladké smířování poté, co ji jako obvykle přesvědčí o své pravdě.

Vzpomněl si na chvíli, kdy ho bránila vlastním tělem. Zahřálo ho to u srdce. Chápal její zoufalství a soucítil s ní. Hodlal jí

poskytnout podporu, a také zjistit všechno o té Dragonianově nabídce k sňatku, která mu nedala pokoj v myšlenkách. Nyní však zjistil, že je skutečně vyčerpaný, přitáhl si Alexandru do náručí a spokojeně usnul také. Tak je viděla Hanna, kterou vývoj situace potěšil. Šťastně se usmála a tiše za sebou zavřela dveře do ložnice spícího upířího páru.

Tristan si sice pevně umínil, že bude v ložnici, až se jeho žena probudí, ale nebylo to možné. Ještě před setměním ho totiž probudil obavami pobledlý sluha s tím, že s ním potřebuje mluvit.

Tak se s ním vydal na chodbu, kde mu tento sdělil: „Nesu špatné zprávy, můj pane. Vypadá to tak, že někdo rozhlásil zvěst o tom, že paní kněžna utekla do ciziny s knížetem Dragonianem a zapudila vás. Určitě to nebyl nikdo od nás, kníže. Možná ti jeho, když je teď Dragonian pryč. Nejspíše to byl někdo, kdo vás neviděl, jak svou manželku odnášíte zpět, a žije v domněnání, že už dávno odjela pryč ze země. Co s tím máme dělat, kníže?“

Tristan se zachmuřil a zeptal se ho: „A jak ses o tom dozvěděl? Z čeho tak soudíš?“

Sluha nervózně přešlápl z nohy na nohu a odpověděl: „Je mi totiž známo, že se sem chystá přijet několik žen vašeho druhu, které si s vámi přejí neprodleně mluvit. Ani nezažádaly o slyšení.“

Tristan se jenom pousmál, mávnul rukou a opáčil: „Tak ať přijedou! Aspoň si užiju nějakou srandu. Ale teď – mám hlad jako vlk. Řekni v kuchyni, že budu jíst. Jenom se převléknu a přijdu. Nevíš, kdypak ty supice mrchožroutky asi dorazí? Doufám, že se do té doby stačím trochu najíst!“

Sluha pokrčil rameny a odešel, zatímco upíří kníže se vrátil do ložnice a zjistil, že Alexandra stále ještě spí. Tak se tedy oblékl a vydal se do jídelny, kde už služky nosily na stůl. Skutečně se stihl najíst, než mu sluhové obřadním hlasem ohlásili návštěvu jisté mladé a čistokrevné upíří kněžny. Pán domu se pohodlně opřel ve svém křesle a potouchle se zašklebil, když jim pokynul, aby ji pozvali dál.

Alexandra se opět probudila s hrůzou v očích. Zdálo se jí o Alessii, která vysílala prosby o pomoc a byla velmi nešťastná. Jinak se sice cítila odpočatá, chvíli jí však trvalo, než se vůbec zorientovala v tom, kde se nachází. To byl další šok. Byla totiž ve své vlastní ložnici, přičemž si vůbec nepamatovala, jak se tam ocitla!

Namáhavě vstala a rozhlédla se kolem. Po Tristanovi nebylo nikde ani památky. Zato když otevřela skříň, spatřila své oblečení, které si zabalila na cestu. Po nakouknutí do sejfu i svoje šperky, mezi nimiž trůnil na obvyklém místě její snubní prsten. Také pas a peníze tam byly zpět.

Zjistila, že je převlečená a vzpomněla si na Tristanovo kousnutí, jímž ji uspal. To ji přimělo otrást se hrůzou, protože jí bylo jasné, že ji nenechá odjet a pomoci Alessii. Také nevěděla, co se stalo s Dragonianem, a to bylo ještě horší, poněvadž ho Tristan mohl zabít. Potom by nebyl nikdo, kdo by její dceru zachránil.

Bála se Tristanova hněvu tak strašně, že se úplně rozklepala. Nakonec se snažila rozptýlit tím, že se oblékla, upravila, ověsila se šperky a vypravila se vstříc osudu. Byla připravená nechat se i zabít za to, co udělala. Rovněž pocítila hrozný hlad, který ji vyhnal z jejich ložnice. Ale to nebyl jediný důvod. Vnímala i přítomnost

jiné osoby svého druhu a byla zvědavá. Napadlo ji, že by to mohl být nakonec i kníže Dragonian.

Avšak na to, co spatřila za pootevřenými dveřmi do jídelny, připravena nebyla. Návštěvníkem totiž nebyl muž, ale žena. Konkrétně nastrojená a navoněná, krásná a hrdá čistokrevná kněžna, o které Alexandra věděla, že je dcerou mocného rodu, připravenou k sňatku.

Ted' tam stála na konci stolu v jejich jídelně, kde podle všeho seděl kníže Tristan, protože Alexandra slyšela její slova, která k němu pronesla: „Zdravím, mocný kníže Albacetraniáne! Přicházím vás utěšit ve vašem zármutku. Byl to pro mě hrozný šok, když jsem slyšela o té strašné záležitosti. Taková hanba! Kdo by si pomyslel, že se vaše žena odváží toho, opustit vás s jiným mužem. Ke všemu s nepřítelem! Jsem tím velmi pobouřena, a určitě nejsem sama. Už podle toho, že tady cítím přítomnost další osoby našeho druhu. To ale vůbec nevadí, poněvadž já nejsem proti tomu se o vás podělit, jen když...”

V té chvíli ženu přerušil Tristanův hlas: „Při vší úctě k vám, kněžno dědičko, musím říct, že jsem udiven faktem, že vy, čistokrevná upírka, věříte lidským klepům. Lidé toho vždycky napovídají spoustu a ani polovina z toho nebývá pravda.“

Upírka na něj chvíli nevěřícně zírala, načež se tvrdě ozvala: „Ale já vím ze zcela důvěryhodného zdroje, že se kněžna sešla s vaším sousedem a oba se chystali na cestu. Kníže Dragonian údajně vycestoval ze země a nechal si pořídit pas pro nějakou ženu, která k němu včera přišla. Chcete snad popírat to, že vás vaše žena opustila a vy už nejste ženatý?“

Kníže Tristan jí rozhodně odpověděl: „Ano to chci! Jsem stále ženatý, a pokud bude někdo tvrdit nějaké bludy o tom, že mě moje žena jakkoli zostudila, či dokonce opustila, vyřídím si to s ním. Pochybujete snad o mých slovech, kněžno?“

Návštěvnice se opět zatvářila zmateně, posléze však triumfálně namítla: „Ale návštěvu své ženy na hradě vašeho čistokrevného souseda popírat nemůžete, kníže! Nikdo ze mě hlupáka dělat nebude a ani z vás by neměl. Pokud má vaše žena poměr s...“

Tristan ji znova vztekle přerušil: „Nesnažte se mě rozzlobit, milá kněžno. Vysvětlím vám to jasně, a vy to můžete předat i dalším pochybovačům, aby už poté nedocházelo k podobným omylům. Nepopírám, že kněžna Alexandra navštívila našeho souseda a přítele, knížete Dragoniana. Měla pro to také vážné důvody. Stejně jako pro plánovanou cestu, kterou však následně neuskutečnila. Dragonian odjel sám, aby jako náš dlouholetý přítel zařídil jistou důležitou záležitost.“

Upírka se pochybovačně zasmála, když říkala: „Není zvláštní, že tento fakt není nikomu z nás znám? O vašem tak zvaném dlouholetém přátelství se jistě dá dost úspěšně pochybovat! Nikdo o něm nic neví, na rozdíl od prokazatelné návštěvy vaší ženy...“

Její slova byla už do třetice přerušena Tristanovým prohlášením: „Skutečnost, že se o něčem nic neví, drahá kněžno, ještě neznamená, že to neexistuje, a naopak. Pravda je taková, že se má žena s knížetem Dragonianem zná už dlouho. Zнала ho ještě v době, kdy byl dítětem, a po našem příjezdu do této země své přátelství obnovili mírovou smlouvou, kterou jsme uzavřeli před narozením naší dcery Amber. Kníže Dragonian byl dokonce přítomen porodu naší druhé dcery, Alessie. Mé neteře, jež je

dcerou mého bratra Alexandra, řečeného Duke, a žije ve Státech, kam se nyní náš přítel vydal, aby pomstil smrt svého otce a zkontaktoval mou neteř. Snad se mi už v brzké době poštěstí ji přivítat na našem území, což bych uvítal.“

Po jeho slovech nezůstala v šoku jen příchozí upírka, ale hlavně Alexandra, která je za dveřmi s úžasem vyslechla. Nevěřila vlastním uším.

Zato čistokrevná návštěvnice to ještě nevzdala a tvrději zaútočila slovy: „I tak jsem zaslechla, že vaše žena jednala za vašimi zády. A to by přece podle zásad chování manželky neměla. Myslím, že už je načase dát jí lekci a pořídit si ženu poddajnější a poslušnější. Třeba pouze jako konkubínu, a časem její postavení změnit. Vy, silný a mocný kníže Albacetrarian, si přece zasloužíte oddanou manželku, která splní, co vám na očích uvidí! Kdybyste ji zavrhl a vzal si mě, dala bych vám vše, po čem byste zatoužil. Porodila bych vám dědice. Syna. Můžete mít moji přízeň a cokoli ode mě budete vyžadovat.“

Tristan se hlasitě zasmál a pak stroze podotkl: „Nemáte ponětí, co já vyžaduji nebo nevyžaduji od své ženy! Rozhodně nechci, aby mi Alexandra byla oddaná a na slovo mě poslouchala, natož aby rodila syny. Ty věčné řeči o tom, jak mě v tomto směru jako manželka zklamala, už musí konečně přestat. Pravda je taková, že když má žena málem nepřežila porod naší dcery Amber, postaral jsem se o to, aby se už dalším mateřstvím nevyčerpávala. Nestojím o dědice, kdybych měl při tom znova riskovat její život. Spokojím se s její láskou a ctím její svobodu. A vy byste si měla najít někoho jiného jako objekt své touhy po poslušnosti. Například čistokrevného. Proč zrovna já, kněžno? Nejsem přece čisté krve.“

Návštěvnice se náhle přesunula blíž a upřeně se na Tristana zadívala, přičemž její oči plály odhodláním, když naléhavě odvětila: „Protože jsem slyšela, jak jste mužný, a chtěla bych vaši přízeň. A nejenom já. I další ženy touží po tom, sdílet...“

Nestačila to doříct, když jí Tristan odporoval slovy: „To jste však na špatné adrese, kněžno. Nejsem tak mužný, jak se povídá. Další lidské klepy. Posledně jsem například usnul dříve, než ona, a...“

To už naslouchající Alexandra nevydržela. Nemohla snést, že se její manžel záměrně shazuje. Její upírí pýcha jí to nedovolila. Vtrhla do jídelny a hrdě se postavila před čistokrevnou upírku.

Oči jí planuly ohněm, když divoce vyhrkla: „Ale je to pravda! Můj manžel je nejmužnější ze všech. Nikdy neselhal v loži a vůbec neodpadl. Byla to moje vina, že usnul. Tohle by žádný jiný muž jistě nevydržel, ty čistokrevná běhno! Podívej se sama.“

Přišla k Tristanovi, kterému rozepnula košili, aby cizí upírka viděla znaky její přízně. Ta skutečně zbledla, když spatřila jejich množství, a mimoděk od něj ustoupila.

Pak Alexandra prudce pokračovala: „Ty si skutečně myslíš, že bych takového manžela opustila kvůli nějakému čistokrevnému ubožákovi? Nikdo nebude pochybovat o jeho cti! Kníže Dragonian je přítelem našeho rodu. Přesně, jak to řekl můj manžel. Takže to můžeš říct i ostatním, co tu míní přijet a nabízet se mu. Vy ubohé chudinky! Myslíte si, že když za Tristanem pokorně polezete, bude vás chtít? Navíc to nedopustím. Zmiz mi z očí, nebo pocítíš můj hněv, ty čistokrevná stvůro! On je můj, rozumíš? Nedám ho tobě, ani jiným. Běžte si dělat konkubíny někomu jinému!“

A Alexandra použila svou upíří podobu, aby tím cizí upírku zastrašila. Ale ta se nedala zase tak snadno odehnat.

Obrátila se k Tristanovi a zlostně se ohradila: „Vy to dovolíte, kníže, aby vaše žena rozkazovala ve vašem domě někomu z nás? Ta má tak právo udílet příkazy služebnictvu a ne...“

Tristan se zle zachmuřil a odsekl: „Moje žena má v tomto domě všechna práva. I na mou osobu, jak prohlásila. Je mi rovná, a když řekne, že máte odejít, protože nechci přijmout vaši nabídku, má to stejnou váhu, jako bych to řekl já. Ale pro jistotu vám to potvrdím, abyste tomu uvěřila. Nechci jinou ženu. Patřím své kněžně. Mé milované manželce, které jsem a vždycky budu naprosto věrný.“

Načež pokynul sluhům, aby tu čistokrevnou kněžnu vyprovodili. Tentokrát odejít musela, i když soptila vzteky a zklamáním. I ponížením, které utrpěla. Paní domu se ještě ušklíbla jejím směrem a její oči divoce metaly blesky. Rozrušením a náhlou slabostí se sotva držela na nohou. Vždy se takto cítila po výbuchu hněvu, a Tristanova slova o tom, že jí patří a bude jí věrný, v upírce vyvolala i vlnu majetnické vášně.

Alexandra šla k oknu a vykoukla z něj. Ke svému překvapení spatřila na nádvoří hradu několik dalších žen, které mezitím dorazily, ale musely čekat, až od Tristana odejde první návštěvnice. Upírka viděla, jak se s ní vybavují a ona jim zuřivě sděluje novinky. Všechny se vzápětí zatvářily zklamaně, nasedly do svých aut a odjížděly.

Tristan to druhým oknem rovněž sledoval a posléze poznamenal: „Tak a supice mrchožroutky jsou pryč. Konečně už bude klid, jak doufám.“

Obrátil se k nedaleko stojící Hanně, která s obavami sledovala výraz kněžny Alexandry – sice už v lidské podobě, ale stále nervózní – a dodal: „Zaříd', aby tvé paní přinesli snídani, Hanno. Určitě má hlad.“

Osaměli s Alexandrou v jídelně a ona se vydala ke stolu, kde se zničeně posadila. Kníže viděl, jak se jí třesou ruce slabostí, která se jí zmocnila. Čekala, co jí Tristan řekne nebo udělá. To, co sdělil oné upírce, ji sice udivilo a potěšilo, ale neznamenal to, že by ji přešel všechen strach. A vrtalo jí hlavou, co myslel tím, že se postaral o to, aby už neriskovala život při porodu. Neodvážila se ho však nyní zeptat.

Tristan to dobře věděl, ale zatím ji nechal tak. Také se vrátil na své místo u stolu a dopíjel kávu. Při tom se jí záměrně vyhýbal pohledem. Alexandra jedla a snažila se potlačit chvění svých rukou. Najednou uslyšeli zazvonění telefonu. Tristan ho zvedl a Alexandra brzy poté pochopila, že mluví s Amber. Tázavě zvedla hlavu a on jí pokynul, aby přišla k přístroji. Uslyšela hlas své dcery a usmála se.

Starostlivě se jí zeptala: „Amber, kde právě teď jsi? Utekla jsi? Však víš... Jsi v bezpečí?“

Dcera jí na to odpověděla: „Matko, ty jsi doopravdy nechtěla otce opustit, že? Hned jsem to věděla! Ale snad se nezlobíš, že jsem mu řekla o tom rozhovoru s Carminim. Co to bylo s tím Dragonianem? Jak to, že je naším přítelem?“

„To víš, že se nezlobím, Amber! Zpanikařila jsem, když jsem se dozvěděla o tom, že mi Carmini kdysi vyměnil krev, a také zabil Dragonianova otce. Proto se kníže se mnou spojil. Aby získal informace o jeho pobytu. Chtěla jsem pouze odjet něco zařídit, ale

tvůj otec s tím nesouhlasil. Promiň, že jsem tě o tom neinformovala, ale ta věc se netýká tvé osoby, tak tě to nemusí zajímat, holčičko. Kníže Dragonian se o Carminiho, jak doufám, postará, a ty se jim oběma vyhni," reagovala na to matka.

Amber jí odpověděla: „Otec říkal, že se nic nestalo a jsi zpátky. Nesnesla bych, kdybyste se rozešli a ty jsi utekla s tím studeným čumákem Dragonianem. Opravdu je všechno v pořádku, matko? Něco jste přece s Carminim řešili a on tě vydíral! Měl nějaké informace a říkal, že ti je dá, pokud přijedeš.“

Alexandra sice hrozně ztuhla, ale naoko klidně opáčila: „Tím se nezatěžuj, miláčku. Jsem velmi ráda, že jsi v bezpečí a v pořádku. Dej na sebe pozor, Amber a užij si pobyt tam. Také se pravidelně telefonicky hlas svému otci, ano?“

„A tobě, matko," doplnila ji Amber.

„Jistě. Tak zatím, moje milovaná holčičko," hlesla do telefonu Alexandra a Tristan si všiml, že u toho dost nápadně pobledla.

Rozloučily se a ona měla sotva sílu zavěsit telefon. Vzpomněla si totiž na Alessii a udělalo se jí mdlo. Zcela zapomněla i na hlad a jídlo, které nechala nedojedené na talíři. Ploužila se do ložnice, kde se sklesle posadila na postel. Celá se chvěla.

9. kapitola – Slovní souboj

Tristanovi bylo okamžitě jasné, že Alexandra není ve své kůži a zase něco plánuje. Vydal se do ložnice za ní a zastihl ji při balení jejích věcí. Záměrně hlučně za sebou zavřel dveře, což ji hned donutilo vzhlednout. Potom šel až k ní a postavil se nad ni s pažemi založenými na hrudi.

Alexandra se nasupeně ozvala: „Nelíbí se ti to, co vidíš, kníže? Myslel sis, že změním názor jen proto, že ty s mým odjezdem nesouhlasíš? Skutečně se domníváš, že máš právo mě tu držet? Ale já odjedu a pomůžu své dceři, jak jsem se rozhodla. Chci ji najít a vysvobodit z její nevědomosti. Potom se o ni postarám a ochráním ji.“

„Jinak řečeno – chceš odjet za Dragonianem a spojit se s ním. Přijala jsi jeho nabídku k sňatku. Spolu porazíte Carminiho a vrátíte se jako manželé. Jenom nechápu, proč jsi tak vyprovodila tu upíří kněžnu, když už mě nechceš,“ reagoval na to Tristan a měřil si ji vzteklým pohledem.

Alexandra se zvedla a postavila se naproti němu.

Měla stejný výraz ve tváři, když prohlásila: „Protože nechci pošpinit tvou čest, kníže. Vlastně jsi mi tím pomohl, když jsi pozdržel můj odjezd. Ted' si to už nikdo nedá do souvislosti s Dragonianem a tvoje pověst zůstane čistá. Aspoň doufám. Zítra

už budu pryč a ony se tu objeví znova. Budeš mít možnost získat poslušnější ženu, která ti porodí syna. Asi tě moje vzpurnost tak štvála, že jsi už nestál o dítě z mé krve. Zřejmě máš stále před očima to, co jsi spatřil ve svém loži, když jsem porodila Amber. Tolik k tvým někdejší řečem o tom, že jsi mi to odpustil. Nechal jsi mě sterilizovat, jak předpokládám. Bez mého vědomí. Tohle bych od tebe nečekala, kníže. Od každého jiného ano, ale od tebe ne. Rovněž jsi mě tím zklamal stejně, jako já tebe tím zapuzením a paktováním se s Dragonianem. A nyní mě tu chceš držet proti mé vůli, když si přeji odjet. To se ti však nepodaří.“

Tristan ji poté překvapil vysvětlením: „Nic nechápeš, Alexandro. Tobě jsem nic provést nenechal. To mně zavedl tvůj lékař podkožní implantát. V jednom máš pravdu – nezapomněl jsem na to, co se tehdy stalo. Ale ne tak, jak si ty myslíš. To představa tvé smrti při dalším porodu mě přiměla jednat za tvými zády.“

Po svých slovech si Tristan sundal košili a ukázal jí malou jizvičku na vnitřní straně své mohutné paže. Pochopila, že se uvnitř skrývá onen implantát.

Upírka zlostně pronesla: „Dobře, takže jsme si kvit, ne? Když si pomyslím, jak jsem se trápila tím, že ti nejsem schopná dát syna, a každý den usínala s nadějí, že se to tentokrát možná povedlo! Kdyby sis se mnou o tom promluvil, vysvětlila bych ti, že to chci risknout, jen abys měl dědice. Vynechal jsi mě z rozhodnutí. A teď se zlobíš, že já jednám za tvými zády! Směšné.“

„Tím jsem si jistý, že bys riskovala. Stále se vrháš do nebezpečí. Proč se chceš mermomocí vydat do země, kde ti hrozí přinejmenším zatčení? Nebo smrt z rukou příbuzných těch mužů, kteří tehdy zemřeli? Kvůli Dragonianově přízni? On to dopustí?

Chvástá se tvou ochranou, a přitom neví, co ho tam čeká. Co když to nedokáže a někdo tě zabije? To ho tak strašně miluješ?“ vybuchl divoce Tristan a pak se bezmocně usadil na posteli.

Alexandru pohled na jeho zoufalství dojal.

Sedla si vedle něj a tiše řekla: „Vůbec ho nemiluju, Tristane. Riskuju kvůli mé dceři. Jde po ní Carmini a Dragonianovi nemůžu věřit. Už jednou porušil své sliby, a když jsem mu to pak vyčetla, musela jsem vynaložit veškeré úsilí na tvrdé výhrůžky, abych ho odradila od úmyslu tě zabít. A to jsem byla v pasti, ze které mi mohl pomoci pouze on. Za bránou hřbitova a potmě. Bylo to hrozné, ale zajistilo nám to hodně let klidu, protože se mu nějakým zázrakem vrátil smysl pro čest a on to vzdal. Myslela jsem, že už bude pokoj navždy. Až do toho hrozného snu. Zjistila jsem, že jednat s dospělým Dragonianem je ještě horší, než kdysi. Radši bych zase visela na tom plotě u hřbitova a padala z něj, než s ním být ve své vlastní ložnici.“

Tristan na ni upřel vyděšený pohled a zoufale hlesl: „Co ti udělal? Ublížil ti? Snad tě násilím nedonutil k projevům přízně? Pověz mi o tom, Alexandro. Neboj se, nebudu se na tebe zlobit. Vím, že za to nemůžeš. Jen chci znát pravdu.“

Alexandra se pousmála a opáčila: „Nic mi neudělal, neboj se. Sice to chtěl a musel se držet násilím, přičemž byl dost nepříjemný, ale neublížil mi. Jen mi vyznával lásku a nabízel manželství. A horší bylo to, že jsem nebyla jako tenkrát v ohrožení života, ale zlomená žalem z toho strašného zjištění.“

Tvářila se smutně a Tristan na ni něžně promluvil: „Je mi líto, co jsi zjistila. Sám jsem se tomu divil, když jsem slyšel, k čemu se otec Bird rozhodl bez tvého vědomí. A to s Dragonianem...“

Alexandra se na něj zadívala a přerušila ho slovy: „Nenapadlo by mě, že ho to ještě nepustilo. Proto bych raději zachránila Alessii sama. To je jediný důvod, proč už my dva dále nemůžeme být spolu. Omlouvám se za to, jak jsem tě vysílila. Mrzí mě to, ale bylo to nutné. Nyní mě doufám necháš odjet a cestou zařídí naši rozluku. Žádám tě o to, abys mi zapůjčil svůj erbovní prsten, kníže. Napíšu stejný dopis jako předtím a pak se vydám na cestu. Amber raději pošlu neprodleně za tebou domů, aby ji nikdo neohrozil. Postarej se o ni. Já zatím ochráním svoji prvorozenou dceru.“

Vážně ho pozorovala a Tristan se nevěřícně zeptal: „Takže ty hodláš obětovat naše manželství záchraně své dcery?“

„Přesně tak. A ty mi nebudeš stát v cestě, kníže. Víš, co dokážu, když je v ohrožení mé dítě. Už jsi to jednou viděl," přikývla rázně Alexandra a záměrně mu připomněla tu záležitost s Noahem, po níž na něj zaútočila s nožem, protože si myslela, že bude chtít zabít Amber kvůli tomu, co právě udělala.

Tristana to však nechalo klidným a s úšklebkem ji vyzval: „Tak prosím! Klidně mě podřízni, když ti to udělá radost. Nechápu, proč jsi zaváhala, když jsem se ti podvolil? Už jsi měla možnost mě zabít. Potom získáš i mé peníze a můžeš chránit obě své dcery. I před Dragonianem, jemuž v tomto zřejmě nevěříš, jak jsem pochopil.“

„V tomhle mu můžu věřit. Měl už přece možnost Amber zabít, když slídila na jeho území, ale neudělal to. Z lásky ke mně neublíží nikomu z mé krve. Pouze pro tebe to neplatí. Ted' už tě ale nebudu moci bránit vlastním tělem. Najdi si jinou ženu, Tristane. Nebo více žen. Jsem si jistá, že zapomeneš. Nemusím tě zabíjet, když mě dobrovolně necháš odjet," namítla.

„Tak jako zapomněl Dragonian? Myslíš, že já to dokážu? Už jednou ses mě přece zkoušela přesvědčit, abych se od tebe držel dál, a jak to dopadlo!“ odporoval jí kníže.

Alexandra pokrčila rameny se slovy: „Budeš na mě muset zapomenout, Tristane. Jsem si jistá tím, že se ti zalíbí, až přijdeš domů a tvá nová žena udělá vše, co budeš chtít. Přijdeš tomu na chuť.“

Tristan se ironicky zasmál a sdělil jí: „Tohle se však nestane, protože donutím k poslušnosti tebe. Je už nejvyšší čas. Nechci, aby ses vystavovala nebezpečí. Nikam nepojedeš, protože tentokrát jde o tvůj život. Nedovolím, aby tě ve Státech zabili nebo uvěznili, nemluvě o tom pomateném Carminim, který tě chce za manželku. Jeho informace nepotřebujeme, pouze je nutné, aby ho Dragonian odstranil, což on určitě ochotně udělá za tvou možnou přízeň.“

Alexandra se na něj naštvaně podívala a odvětila: „Měla jsem už šanci okusit jeho přízeň, ale nestojím o ni. Dragonian má slíbenou mou dceru, Tristane, pokud ona ho bude chtít. Ty jsi ji neviděl, ale my ano. Má moji podobu, takže jestli všechno dobře dopadne, dají se třeba dohromady? Kdo ví? Sice znáš mé obavy z čistokrevných a Amber jsem také varovala, aby se upírům prozatím raději při svých hrátkách vyhýbala a neskončila jako něčí konkubína, ale Alessia by pak měla mocného ochránce. A on přece harém nemá. Kromě toho, nemyslím, že je tak chladný, jak se povídá. Projevil lítost nad tím, co se kdysi stalo, a není zřejmě ani tak bezcitný, jako ostatní čistokrevní upíři.“

Tristan ironicky poznamenal: „Jistě, že ne. To by se tak zklamaně nedíval na to, jak tě odnáším pryč.“

„Ty buď hlavně rád, že tě nezabil! Tak dlouho tě od něj držím dál a ty se pak sám vystavíš nebezpečí. Přitom jsem tě v tom dopise výslovně varovala! Proč asi? Navíc jsi věděl, že to byl on, kdo svědčil. Stále riskuješ svůj krk a já...” odsekla mu Alexandra.

Manžel ji přerušil slovy: „Potom jsme oba stejní. Ale já jsem muž, a proto riskovat musím. Copak jsem ti už kdysi neřekl, že tohle zvládnou za oba? To mi zase nevěříš? Ty jsi žena a jako taková...”

Umlčel ho její vzteklý výbuch: „Mám sedět doma a uculovat se na svého pána, že? Sice se ráda krášlím a strojím, ale to má být všechno? Třást se strachy o tebe a čekat, až tě někdo zabije – navíc kvůli mně? To po mně chtít prostě nemůžeš!”

„Takže mě zase raději opustíš, pojedíš do Států a pomůžeš Dragonianovi najít Alessii. A pokud se ten čistokrevný krasavec nespokojí s ní, co potom? Už vím! Vezmeš si ho do postele, kde ho podřízneš. Jen, aby neohrozil chudáčka Tristana. Tvého malého chlapečka, který je podle tebe mužný pouze v loži, ne v boji. Také nesmím opomenout fakt, že mě musíš chránit před stárnoucím pseudoknězem! Takže pak zlikviduješ i jeho. Že při tom vkročíš do samého středu Bratrstva, to je ti samozřejmě jedno. Nechceš mi opět tvrdit, že tvůj život není důležitý?” oponoval jí stejně zuřivě Tristan.

Upírka ihned nesouhlasně namítla: „Nikdo přece nepopírá, že jsi silný i v boji, Tristane. Pouze nestojím o to, abys zahynul kvůli posedlosti jiných mužů mou osobou. Pokud ti to tak vadí, máš možnost si najít ženu, které to bude jedno. Hlavně, že z tebe vyždímá dost peněz, než tě někdo zabije.”

„Zatímco ty se přímo štítíš dotknout našeho majetku a stále si kupuješ věci za své dědictví po druhém manželovi. Když ti koupím dárek, hned zuříš, že za tebe nemám utrácet. I po tolika letech ti záleží více na mně, než na sobě," ušklíbl se Tristan.

Náhle si něco uvědomil. Zmohly ho city, když mu došlo, co právě řekl. Také ho potěšily její informace o tom, jak odolávala Dragonianovi. A vzpomínky na to, že stejně tak učinila i před lety, přičemž si tenkrát navíc myslela, že se on sám hodlá oženit s jinou ženou a nemiluje ji. Nebyla si jistá, zda ji ještě vůbec bude chtít, a přesto odmítla nesmírně pohledného, silného a majetného čistokrevného upíra, kterému vzdorovala za bránou hřbitova, odkud pro ni nebylo úniku.

Uvědomil si, jak obdivuhodnou ženu má a že jí křivdí. Přesto, nebo spíš právě proto, ji nehodlal pustit na tu nebezpečnou cestu.

Po chvíli přemýšlení, kdy oba mlčeli, se opět ozval, a jeho hlas zněl klidněji, ale zcela vážně, když jí řekl: „Alexandro, teď mě dobře poslouvej. Vysvětlím ti, proč tam nemůžeš jet. Poskytnu ti informace, které jsem získal od svého někdejšího ochránce. Pak už doufám pochopíš, že to nemyslím zle. Tak tedy – Alessii adoptoval vlastní bratr Michaela Stevense a její tchýně je sestrou Valeriana Mala! Oni jsou těmi, kdo číhá na to, až se jeden z nás vrátí do Států a budou nám moci zarazit dřevěný kolík do srdce! Je to strašlivá náhoda, ale pravda, Alexandro. I to s tím dítětem. Alessia opravdu porodila znetvořenou zrůdu. Zjevně se s tebou tvá dcera v těch hrozných mukách nějak spojila podvědomím, proto jsi to uviděla. Sám si to nedokážu vysvětlit, avšak je to tak.“

Tristan pak ohromené Alexandře pověděl i všechny ostatní detaily. Té se přímo podlomila kolena, když to slyšela.

Pak zabořila obličej do dlaní a rozplakala se: „Bože, to snad není pravda! Co jí to jen udělali? Proč mi ji sebrali a nevrátili? Ani mi o ní neřekli. To bych od otce Birda nečekala! Tak hrozně nám oběma ublížili. Co jen ta chudinka všechno vytrpěla, a přitom vůbec nemusela! Kdyby mi ji nechali, vychovala bych ji a postarala bych se o to, aby...“

Tristan ji přerušil uklidňujícím vysvětlením: „Aby si vzala člověka, ne? Zřejmě bys jí to nikdy neřekla stejně, jako jsi to plánovala se mnou. A stalo by se to znova, pouze její dětství by bylo jiné. Možná ještě horší, protože by po nocích slýchala podivné zvuky z ložnice své matky, která tam zrovna probodává nějakého upíra. A kdyby náhodou vešla dovnitř, spatřila by oživlou noční můru – netvora s rudýma očima a špičatými zuby. To by bylo dětství! Kromě toho tě také mohli zabít. S dítětem bys byla zranitelnější. Stejně je to vina toho, že jsi musela chránit mě. Proto otec Bird uvažoval o tom, že bude nejlepší ji dát k adopci, a po naší svatbě se ti to bál říct, zřejmě abych ji nezabil. Navíc jsi se mnou hned otěhotněla, a to ho znova utvrdilo v jeho rozhodnutí. Nemohl tušit, že bych jí neublížil, což neudělám ani teď. Jen nevíme, jak zareaguje ona, až se to dozví. Myslíš, že je zrovna Dragonian ten správný na to, aby jí šetrně sdělil její pravý původ?“

Alexandra se na něj udiveně podívala a nevěřičně hlesla: „Ty jsi tak strašně chytrý! Vždy mě dokážeš uklidnit a vysvětlit mi, proč by to jinak bylo ještě horší. I s tím Dragonianem máš asi pravdu. Budeme mu muset říct, aby se trochu mírnil a zatím ji pouze sledoval. Ale co s Amber? Bojím se, aby se nesnažila sestře ublížit ona. Je to přece jenom konkurence. Nevím, jak na ni zareaguje. Obávám se toho.“

Tristan se pousmál a opáčil: „Už mluvíš jako tvůj čistokrevný ctitel – taky mi pochleboval, než jsem ho s tím poslal do háje. S Amber to nechám na tobě, jako jsem to řekl i jemu. Zatím není nutné ji strašit ještě víc, než ji vyděsil tvůj odchod ode mě. Sám netuším, jak na to naše dcera zareaguje.“

Alexandra se zeptala: „A ty Dragonianovi věříš?“

„Myslím si, že se bude snažit Alessii pomoci, aby se ti zavděčil. Co bude pak, to se uvidí. Soudím však, že ty už si nějak poradíš a udržíš ho od nás dále. Třeba se vážně zamiluje do jiné ženy a dá už pokoj. Jinak ho tentokrát budu nucen zabít a ty mi v tom nezabráníš," odpověděl vážně Tristan.

„Mrzí mě to. Nestála jsem o jeho zájem už tehdy, a nestojím o něj ani teď. Nedovedeš si představit, jaké chvíle hrůzy jsem zažívala, když jsem se nejprve dozvěděla o své dceři, pak čelila Carminiho výhrůzkám a snažila se dostat od něj Amber. No a to nejhorší přišlo nakonec. Poznání, že Dragoniana ještě nepřešlo to jeho poblouznění mou osobou. Není nic děsivějšího, než jedna z těch čistokrevných stvůr – klečící přede mnou a žadonící o mou přízeň. Připomněl mi tvého otce, kterému se také líbil můj vzdor a hodlal ho přemoci. Nejsou ti čistokrevní nějak klonovaní, nebo co? Všichni na mě reagují stejně, a to mě děsí," svěřila se manželovi se svými pocity Alexandra.

Tristan se zasmál a odvětil: „Myslím, že na tebe reagují stejně všichni muži. Nejen čistokrevní upíři. Vzpomínám si, jak před tebou klečeli lidští muži.“

Alexandra se zamračila a podrážděně prohlásila: „Už mě unavuje to věčné odmítání návrhů rozvášněných mužů. Chci mít svůj klid.“

„Myslíš, že se to vyřeší tvým odjezdem? Měla bys zůstat tady a nechat Dragoniana, aby to zařídil místo tebe. Bude pryč dlouho, a když mu nebudeš na očích, možná ho to konečně přejde. Jsem zvědavý, co je na té podobě s tvou dcerou, a na ni samotnou také. Jak sis vůbec mohla myslet, že bych jí ublížil? Vždyť mě přece dobře znáš. Stejně jako já tebe. Hned mi došlo, že se něco děje, když jsem se ti podíval do očí. Příště se musíš lépe přetvařovat, ale přede mnou stejně nic neukryješ. Tohle se ti nikdy příliš nedařilo, pamatuješ? Jelikož jsem ten, který se ti snaží hledět do duše," reagoval na to Tristan a u toho se na manželku laskavě pousmál.

„Asi jsem zpanikařila, a proto jsem si myslela, že bys jí mohl ublížit. Tobě opravdu nevadí, že jsem měla dítě s Dukem?“ zajímala se Alexandra.

Tristan vážně pronesl: „Vždyť to bylo už dávno! A jsem navíc její strýc, tak proč bych jí měl ubližovat? Neuchvátil jsem tě přece dnes, ale jsme manželé už dlouho. Nebudu zabíjet tvou vlastní dceru, která je ještě ke všemu i mou pokrevní příbuznou! Já nejsem žádné bezcitné hovado, které kvůli majetku způsobí bolest své manželce. Kromě toho jsme dost bohatí i pro jednoho navíc. Máš moje slovo, že jí neublížím. A co víc – jak už jsem řekl té upírce – těším se, až ji přivítám u nás doma.“

Alexandra seděla a chvíli přemýšlela, načež se dost tiše ozvala: „Tak bych ji chtěla vidět a obejmout! Nemůžu se dočkat, až ji spatřím na vlastní oči. Proto bych měla odjet a co nejdříve se s ní setkat.“

Tristan začal nervózně přecházet po pokoji a potom řekl: „Chápu, jak se cítíš, ale přece není nutné, abys odjížděla. Je to nebezpečné a navíc – představa naší rozluky se mi ani trochu nelíbí. Kdybych snad něco provedl, pochopil bych to a přijal. Ale

takhle se s tím smířit prostě nemůžu. Je toho tolik, co ti hrozí po návratu do rodné země! Alexandro, poslechni mě a zůstaň tady. Nechci jinou ženu. A pokud odjedeš, nezapuzuj mě aspoň, prosím. Jestli to však nakonec uděláš, počítej s tím, že se tě po tvém návratu sem pokusím znova uchvátit. Budu na tebe tady čekat a odmítnu všechny návrhy jiných upírek i lidských žen. Rozhodně to nedopadne tak, že by ses neměla kam vrátit. Nehodlám se k tobě chovat jako tyran, za kterého mě zřejmě nyní máš. Dávám ti svobodu k tomu, rozhodnout se dle vlastní vůle.“

S těmito slovy položil na stůl svůj erbovní prsten a chystal se odejít pryč. Než však došel ke dveřím, přiběhla k nim Alexandra a zahradila mu cestu. Její oči divoce svítily a ona rozrušeně dýchala. Natáhla ruku k jeho tváři a něžně ho po ní pohladila.

Tristan vzápětí sevřel obě její křehká zápěstí svými dlaněmi. Upírka přijala své uvěznění s úsměvem. Stejně jako jeho následné objetí a polibky. Tohle nebyl Dragonian, jehož blízkost včera snášela s ošklivostí a hrůzou, ale její drahý manžel, kterého v podstatě opustit vůbec nechtěla.

Nyní však zapomněla na všechny tyhle záležitosti, protože se zcela uklidnila jeho blízkostí. Dívala se mu do očí a myšlenka na odjezd se jí už vytrácela z hlavy. Po chvíli překvapeně zjistila, že má na sobě pouze prádlo a nachází se v manželské posteli, kde vkleče pevně objímá Tristana.

Byla úplně omámená a v tomto stavu mu zašeptala: „Nechci už nikam odjet. Nemíním tě tady nechat napospas těm ženštinám, které čekají jenom na to, až vystrčím paty z domu, aby ti dělaly návrhy své přízně. Nikdo na tebe ani nesáhne, Tristane. Ženu, která se opovází...“

Alexandra to ani nedopověděla, protože ji přerušil polibkem. Potom už mu jenom vyznávala lásku, a on jí rovněž. Všiml si však, že se mu zdráhá projevít svou upíří přízeň.

Když se nad tím podivil, řekla: „Je čas na lidskou lásku, Tristane. Stejně jako poprvé, vzpomínáš? Nemíním tě vysilovat tak brzy poté, co jsem tě vyděsila tím, jak sis myslel, že tě hodlám zabít.“

„Což o to, klidně bych se zabít nechal, pokud bys mě už nemilovala. Spíše mě vyděsilo to tvé zapuzení. Už to nedělej, nebo tě tady vážně uvězním jako můj otec. Ale tentokrát ti odtud nikdo nepomůže," opáčil Tristan, ale netvářil se u toho nijak zle.

V té chvíli jí bleskla hlavou myšlenka, kterou ihned poté pronesla nahlas: „Tristane, když jsi nás tehdy vysvobodil z područí tvého otce, zachránil jsi Alessii život! Protože on by ji po narození stejně zabil, když byla Dukovou dcerou. Kdybych se mu podvolila, ona by neměla šanci. Doufám, že se jí teď nic nestane.“

Tristan se jenom něžně usmál a upírka se po chvíli ozvala znova: „Stejně se na tebe trochu zlobím. Nemůžeš také změnit názor a nechat si vyndat tu věc z paže? Ráda bych ti dala syna, Tristane. Chtěla bych to risknout.“

Kníže ale zavrtěl hlavou a namítl: „Máme teď novou dceru, kterou přijmu jako vlastní. Ale riskovat tvůj život nebudu. Nemusím být opět poblíž, a kdo ví, co se zase může stát. Víím, že o nějaké nemluvně nestojíš. Kvůli mně to nemusíš dělat. Je mi jedno, co říkají ostatní upíři. Tvůj život nesmí být ohrožen.“

Alexandra se zatvářila hněvivě a odsekla: „Udělej to, jinak ti zase uteču! Nepodvolím se ti tak dlouho, dokud...“

To však neměla šanci ani doříct, natož se někam vydat. Tristan byl mnohem silnější, a jelikož už byli v loži, neměl nejmenší problém uvěznit upírku svým tělem tak, aby mu nemohla utéct.

Jenom se smál, když protestovala: „Ty jsi ale tyran! Jsi jako tvůj otec.“

„Nikdy jsem nepopíral, že mám jeho sílu, a také, že sdílím jeho posedlost tvou osobou, Alexandro. Ale na rozdíl od něj a ostatních mužů, kteří před tebou kdy klečeli, nenechám se tak snadno obelstít a dovolit, abys mi utekla. Umím číst ve tvých krásných očích, a tak mám proti nim výhodu. Víím, co musím udělat, abych tě udržel u sebe,“ prohlásil klidně Tristan.

„Stejně si to jednou rozmyslíš a budeš chtít syna. Já si počkám na to, až mi dopřeješ tu radost mít tady tvou malou kopii. Mého malého chlapečka, celého po tobě,“ přesvědčovala ho Alexandra.

Dojetí z té představy a manželova blízkost ji zcela zmohly. Úplně zapomněla na své výhrůžky. Upíří manželé se pak už začali plně věnovat jeden druhému a vzájemným projevům lásky.

Druhého dne Alexandra ještě spala, ale Tristan už byl ve své pracovně, když jim doručili nový počítač. Prikázal sluhům, aby ho tam hned zapojili, načež se neprodleně spojil se svým přítelem ve Státech. Mnich mu poslal dokumenty, které získal od kolegy, který celá ta léta Alessii sledoval.

Při tom se Tristanovi k něčemu přiznal: „Víš, toho dne, kdy zemřel otec Bird, jsem ji viděl. Seděla před domem na houpačce a vypadala opuštěně. Mluvila o tom, jak ji rodiče nemají rádi a že se

jim zrovna narodil vlastní syn. Také mi prozradila, že ji navštívil jakýsi kněz, jenž ji čekal ráno před domem. Jsem si jistý, že to byl otec Bird. Tam se také nachladil a zemřel na zápal plic. Sledoval ji a trpěl stejně jako já. Ale víš, že se do vašich věcí nemůžeme plést. Je mi to líto. Bylo to však navíc před narozením Amber, a otec Bird nám výslovně přikázal, že ti nesmíme nic prozradit. Dnes už vím, že to byla chyba. Měl jsem ji třeba unést a poslat za vámi do Evropy. Už tehdy byla smutná, ale i zajímavá. Měl jsem z ní pocit, že mi vidí až do duše. Ihned pochopila, že jí nechci ublížit, a také cítila ze svých nevlastních rodičů jejich nelásku. Zřejmě má určité schopnosti vašeho druhu. Posílám ti faxem její fotku a osobní údaje. Ať to s tebou neseke – ta podoba s Alexandrou je fakt děsivá. Ale vlasy má od přírody černé tak, jako ty a Amber. Také vím od jejího ochránce, že i postavu zdědila po své matce. Jinak je prý hrozně zakřiknutá, a není divu. Její osobnost byla tou jejich výchovou dost potlačená.“

„Chápu tvé tehdejší jednání, příteli. A minulost už navíc nejde změnit. Její budoucnost však musí být jiná. O to už se postarám. Jenom, co ji Dragonian najde a snad i ochrání. Alexandra jí už potom poskytne veškerou lásku a péči, již Alessia neměla. Velmi se na ni těší a...“ začal Tristan, ale nedomluvil, protože spatřil to, co mu přišlo faxem.

Vytřeštil oči, rychle se rozloučil s mnichem, ukončil spojení a přímo vytrhl ten papír z přístroje. Pak běžel chodbou za Alexandrou, která už mezitím také vstala a byla v jídelně. Upírka na něj vrhla překvapený pohled stejně jako služky, když se tam Tristan tak divoce vrátil. Strčil jí papír pod nos a jí málem zaskočilo.

„Tohle je tvá dcera Alessia, Alexandro. Právě mi to poslali. To je šok, co! A navíc je ve tvém věku – myslím to, kdy jsi přestala fyzicky stárnout," vysypal ze sebe upíří kníže.

Alexandra se očima vpíjela do obrázku a nemohla tomu uvěřit. Ta podoba byla skutečně neuvěřitelná. I služebná Hanna, která jí zvědavě nakoukla přes rameno, vyjekla údivem, ale hned se stáhla, aby se její páni nerozhněvali. Tristan i Alexandra se však pouze usmáli a vydali se spolu do pracovny, kde nahlédli do dalších údajů, jež jim jejich přítel poskytl.

„Stojí tady, že se s ní její manžel rozvedl. Zřejmě na něj nezapůsobila," hlesla smutně Alexandra.

„Byl to blbec! Ona má údajně nízké sebevědomí, protože neměla šťastné dětství. Ale také umí číst v mysli, jako ty. Stačí jí trocha povzbuzení a lásky a bude na tom mnohem lépe. I z Amber by vyrostla chudinka, kdyby se k ní někdo špatně choval, ne? Já jsem štěstí na pěstouny měl, Alessia bohužel ne," mávl rukou Tristan.

„Tím si buď jistý, že jí tu lásku poskytnu v co největší možné míře. A možná i někdo jiný," usmála se šibalsky Alexandra.

Pochopil, co tím myslela, a nahlas se zasmál.

„Ani nevíš, jak v to doufám," odpověděl své ženě.

Upíří manželé se vrátili ke své obvyklé vášnivé a láskyplné pohodě, kterou nenarušil ani telefonát od Dragoniana, který se jim po několika dnech ozval, aby je ujistil, že vše hladce běží, a vyžádal si slíbené informace. To už se ostatně spojili přes ten nový počítač a on s trochou zklamání zaregistroval to, že u Alexandry je zase všechno při starém. Kvůli ní z toho měl sice v podstatě radost,

přesto však posmutněl. Začal být zvědavý na její dceru, která měla skutečně hodně z Alexandřiny podoby, jak brzy zjistil, když ji díky informacím od Tristana objevil.

Když mu Tristan ukazoval její fotografii, čistokrevný upír nevěřil svým očím. Bylo to vidět o dost jasněji, než v tom snu, a jeho to úplně zasáhlo. Alessiina oduševnělá tvář, strhaná jejím utrpením a smutkem ze ztráty dítěte, jej začala pronásledovat stále častěji, až z jeho mysli postupně vytlačila i to zklamání z Alexandřiny nepřízně. Začal se soustředit na Alessii, sledovat ji a hlídat, aby ji snad Carmini, kterého se mu bohužel zatím vypátrat nepodařilo, neohrozil.

Tiše a nehnutě vyčkával a byl připraven zasáhnout. Albacetrani mu totiž přikázali, aby ji neděsil předčasným odhalením její pravé totožnosti. Nikoho lepšího by pro tento úkol kněžna Alexandra nenašla. Brzy by Dragonian za Alessii položil vlastní život, a to o něm ona zatím neměla ani tušení, natožpak o svém šokujícím původu. Tohle překvapení se pro ni teprve chystalo.

10. kapitola – Znamá tvář

Uplynulo několik dalších týdnů a Amber „Duková“ Albacetranianová také ještě stále nic nevěděla o své znovunalezené sestře. Alexandra pořád hledala správný čas a výrazy, ale byla bez sebe strachy z její možné reakce. Pořád měla na mysli, že je Albacetranian. Ti s oblibou páchali největší hřích. Tak o sobě Amber a kníže Alterius Dragonian – který už ve Státech a stejném městě také žil – vůbec nevěděli. Vlastně ano, jen se nestýkali. A ona se stejně o jeho domnělý úkol – pomstít svého otce – vůbec nezajímala. Vito Carmini ji rovněž neotravoval. Zřejmě ji nestačil vyčenichat, anebo se bál.

Amber se v novém působišti zařídila podle svého. Nudila se, a tak se poté, co si našla kvalitní a velký byt podle svých představ a koupila si poslední model porsche, zapsala na střední školu. Chtěla být u zdroje své nejoblíbenější zábavy, čímž bylo užívání si s mladými kluky. A těmi se škola jen hemžila. Její avantýry se tam brzy staly pověstnými a ona také.

Nevypadala jako místní holky, oblékala se jinak, chodila a vypadala také jinak. A vůbec nijak se tím netrápila. Sebevědomí by mohla rozdávat. Když se jí někdo zeptal, proč je tak divná, upírka instinktivně vyhmátla jeho slabé místo a ztrapnila ho před co největším počtem lidí. A tak si prostě museli zvyknout. Dívky se rychle a uraženě stáhly, až na pár těch méně oblíbených, kterým upírka s pomocí pár triků za odměnu trochu pozměnila vizáž.

Většinou stačilo naučit je se líčit – v čemž ona byla díky Alexandřinu příkladu mistryní – a ony jí pak zobaly z ruky. Ale po zvláštním obdivu žen netoužila. Jenom jí bylo těch chudinek líto, což byla asi jediná vlastnost, kterou tahle divoká dívka zdédila po své matce. Alexandřin soucit s těmi, co byli jiní. Kluci jí brzy dali přiléhavou přezdívku. Animal. Brzy byla pověstná po celé škole, a nejen to. Muži se přímo rvali o její přízeň, a i profesorům se trásla kolena, když si ji někdy zavolali na kobereček.

Obvykle odtamtud odešla s hlavou hrdě vztyčenou, protože z přednášky o slušném chování se vyvinulo pozvání na schůzku, což ona pokaždé odmítla, protože se nechtěla dočkat toho, aby se po následném rozchodu zhrzený profesor ztrapnil před celou třídou. Nikdo neměl ponětí, že existují ženy jako ona, a na co byli u nich doma zvyklí, tady na to hleděli doslova s otevřenou pusou.

Ve Státech nebylo nikomu známo – pochopitelně až na Řád, jenž je chránil, a Bratrstvo, kteří tento fakt ovšem jen důvodně předpokládali – že je na světě něco jako upíři se smíšenou krví, kteří jsou obdařeni zvláštní přitažlivostí pro druhé pohlaví. Toho nyní Amber mohla využít k tomu, aby se občas nasytila lidskou krví tak, že dotýčný muž neměl o pravém účelu onoho kousance tušení.

Až jednou dívka narazila na něco, co pro ni bylo zcela nové. Skutečný zájem o osobu opačného pohlaví. Ne, že by nevěděla, že opravdová láska existuje. Vždyť měla zářný příklad celá léta přímo před očima. Své vlastní rodiče. Zažila mnoho jejich láskyplných polibků na dobrou noc, které ji společně ušetřili, sklánějíc se oba nad její postýlkou a později lůžkem, přičemž vzájemnou lásku přímo vyzařovali.

Když byla větší, vídávala je kolikrát, jak se škádlivě honí po hradě, načež se divoce líbají u stěny chodby. Moc se jí to vždycky líbilo, a v této harmonii také vyrostla v silnou a sebevědomou ženu. Ale ještě nikdy to sama nezažila. Co Amber přišla do puberty a pocítila potřeby svého dospívajícího těla, naučila se muže využívat. Lidské muže, protože u upírů jí hrozilo nebezpečí, že skončí v něčím harému, o což nestála právě díky odlišným zkušenostem z domova. Takže věnovala svou přízeň pouze lidem, a u toho si dávala dobrý pozor na to, aby neotěhotněla. Nebylo to ono, ale prozatím jí to stačilo. Už kvůli tomu, že si k žádnému z nich nevytvořila citový vztah.

Jednoho dne však nečekaně přišla šokující změna. Amber zrovna strávila noc s Chipem Stevensem, největším frajerem z jejich třídy. Ten jako modrooký blondák nebyl vůbec její typ, ale to jí bylo jedno. Jinak byl celkem zábavný a dobrý společník, a ona se bavit chtěla. Už nějakou dobu s ní mladík vytrvale flirtoval a zval ji na rande. Měla zrovna ten večer volno, tak spolu vyrazili na tah po barech. Nakonec skončili v jeho bytě, který měl jako bohatý chlapeček jenom pro sebe a své rozmary, zatímco většinou bydlel u svých rodičů.

Chip byl v podstatě třídní bavič, a jako takový se hodil na jednu noc. Ráno se Amber hodlala rychle vypařit a sbohem. Jenom potřebovala naléhavě krev, aby ji posílila, protože v této zemi totiž neměla přístup k zásobám zmražené krve. Stejně ji však více bavilo lovit muže a vysávat je. Jinak ji noc s Chipem jako obvykle zklamala. Právě kvůli jeho krvi ho musela hodně opít, aby ji neviděl v upíří podobě, když mu sála krev.

Takže byl mladík dost omámený, což pochopitelně znamenalo, že projevy přízně, o které Amber také usilovala,

nestály za nic. A krev opilého muže ji poté odrovnala natolik, že se vzbudila až kolem poledne. Vstala a rozhlédla se. Ke svému vzteku zjistila, že je Chip pryč. Nakonec nad tím však mávla rukou a zamířila do sprchy s tím, že si později uvaří kávu, aby se povzbudila.

V té samé chvíli Chip Stevens kráčel po chodníku před domem a uviděl jiného mladíka. Byl to jeho přítel, který k němu zrovna mířil. Radostně ho přivítal.

„Nazdar, Adriane! Už ses vrátil? Kde jsi celé týdny byl?“ zvolal Chip.

„Jako obvykle,“ zazněla odpověď, kterou už nebylo potřeba dále rozvádět, poněvadž oba věděli, co se za těmito slovy skrývá.

Když se pak druhý mladík podíval na Chipa z větší blízkosti, dodal: „Vypadáš hrozně, kámo! Jsi bledý jako duch. Co jsi v noci prováděl? Zase ses opil?“

K jeho úžasu se přítel radostně zašklebil, a i když byl očividně velmi unavený, pyšně prohlásil: „Taky, že jsem si dost užil! Konečně jsem sbalil tu kočku od nás ze třídy. Ty jsi ji vlastně ještě neviděl, že? Říká se jí Animal, a já už vím proč. Byli jsme spolu na tahu, a pak se mi ji podařilo přemluvit, aby se mnou odešla tady. Ta její přezdívka je dost oprávněná. Kam se na ni hrabou ostatní holky, co jsem měl! Je to divoká tygřice. Dokonce mě asi skutečně pokousala a poškrábala. Cítil jsem to. Ale jinak jsem ani moc nestačil vnímat, protože...“

Tu ho Adrian přerušil slovy: „Promiň, ale nemíním to poslouchat. Není slušné se takto bavit o nějaké ženě a sdělovat mi podrobnosti o takových věcech.“

„Závidíš, co? Stejně tě nechápu! Vždyť se na tebe holky přímo lepí, tak na co čekáš? Bojíš se, že když nemáš prachy jako já, dají ti košem? No, rozhodně ti ty tvé rodinné poměry nezávidím," reagoval na to Chip a chápavě se pousmál.

„O tohle tady nejde. Nestojím o povrchní vztahy," poznamenal vážně Adrian.

„No jo, jsi divný! Nepiješ, nekouříš, nezajímají tě holky... A tvá matka je... No nic. Vezmi si klíče a jdi nahoru. Já jdu nakoupit nějaké jídlo, abych na ni udělal dojem. Můžeš pro mě něco udělat? Uvař jí kávu, aby se ta moje kočka trochu vzpamatovala. Pochybuju, že by to udělala ona. Není to typ do kuchyně, jestli mi rozumíš. Tak hrdou ženskou jsi ještě neviděl. A nevyjed' mi po ní! Chci s ní chodit. Sice s nikým nevydrží, ale snad jsem na ni udělal v noci dojem. Hodně jsem se snažil," zasmál se Chip poté, co raději změnil téma, když se Adrian bolestně zatvářil při zmínce o své matce.

Tak se tedy Adrian vydal nahoru a Chip pokračoval v cestě do obchodu, který byl za rohem.

Amber zastavila sprchu a najednou si uvědomila, že se nemá čím utřít. Nenachystala si osušku tak, aby ji teď měla po ruce. Jenom věděla, že nějakou viděla poblíž. Tu uslyšela klapnutí hlavních dveří, a pak přes matné sklo sprchy uviděla někoho vejít do koupelny.

Adrian se zarazil, když vešel do Chipovy koupelny a tam uviděl na zemi stát dámské střevíce s vysokými podpatky, vedle

kterých byly na hromádce ženské šaty a prádlo. Zároveň s tím i kabelku a nějaké šperky.

Už se chystal vycouvat, protože zahlédl za matným sklem sprchy nějakou siluetu, nemluvě o tom, že vlhký vzduch v místnosti výmluvně svědčil o nedávném sprchování, když tu zaslechl rázný ženský hlas, který zvolal: „Chipe, podej mi osušku!“

Byla to Amber, která hodlala otevřít dveře dokořán a vzít si požadovanou věc, poněvadž viděla, jak se ta postava vydala k místu, kde osuška visela a vrací se ke sprše. Avšak jen, co dveře pootevřela, vsunula se dovnitř mužská ruka a podala jí požadovaný kus textilu.

A nějaký jí zcela neznámý hlas řekl: „To nedělejte, pokud nechcete, abych vás viděl nahou. Já totiž nejsem Chip Stevens.“

Amber zbledla, ale pouze překvapením. Nebála se cizího muže ani své nahoty před ním. I kdyby to byl zloděj či vrah, věřila v to, že by si s ním už nějak poradila. Stačilo by změnit se do upíří podoby a dotyčný by nejspíše skončil v blázinci. Nyní ji však udivilo to, co udělal ten neznámý muž, který ihned poté opustil koupelnu. Nešlo jí do hlavy, proč ji varoval, když ji mohl vidět nahou. Tohle ji šokovalo a fascinovalo. Vzbudilo to její zvědavost, již zdělila po svém otci.

Utřela se do sucha, vylezla ze sprchy a dala se do úpravy svého zevnějšku. Oblékla si šaty, učesala se a pečlivě si nalíčila obličej, aby vypadala co nejlépe, než se setká s někým tak zajímavým. To ještě neměla tušení, jak skutečnost předčí její očekávání. Zatím ho totiž nestačila ani zahlédnout. Jen věděla, že má příjemně melodický hluboký hlas a ohromnou ruku. Nyní ji zajímal zbytek.

Po chvíli se tedy upírka vydala ven z koupelny vstříc setkání s oním tajemným mužem, jehož chování ji nesmírně zaujalo. Z kuchyně zaslechla nějaké zvuky a rovněž odtud ucítila povědomou vůni. Neklamné znamení toho, že tam někdo zrovna připravuje kávu. Tak zavětřila a zamířila tam.

Adrian za sebou uslyšel kroky a ucítil vůni vlhka a ženského parfému. Ohlédl se a spatřil dívku, již předtím podal osušku. Její vzhled jej doslova ohromil. Už pohyby a chůze neznámé byly fascinující. Jako by viděl šelmu, jež se ladně vlní prostorem, a při tom dává najevo, že jí patří celé okolí. Tak mu připadala na první pohled. Když přišla blíž, zíral na její nesmírně pohledný obličej, černé vlasy a štíhlou postavu, oblečenou do večerních šatů, které předtím zahlédl v koupelně.

Potom však přišla studená sprcha. Zaznamenal totiž podstatnou věc. Ta dívka rozhodně nebyla žádná chudinka, jak bylo jasné. I kdyby to Adrian jako muž nepoznal na šatech, vypovídaly o tom jiné věci. Na jejím krku, zápěstích, prstech a v uších se skvěly šperky, jejichž hodnota byla taková, že by se za ně uživila celý rok početná rodina. A to se v takových věcech příliš nevyznal, když on sám byl velmi chudý. Studoval vlastně díky prospěchovému stipendiu, jinak by se na tu školu nedostal.

Dělal různé brigády, aby zaplatil jistou věc, za niž se sice nestyděl, ale činila mu v životě dost problémů. Tou byly pobyty jeho matky v sanatoriu. A nyní před ním stála úchvatná dívka, která nejen, že byla očividně bohatá, ale navíc právě strávila noc s jeho přítelem.

„Začne s Chipem chodit, protože jsou na tom oba stejně. Já jsem chudák s prázdnou peněženkou, co se musí ohánět, když si chce koupit obyčejné tričko, zatímco ona má šperky za tisíce